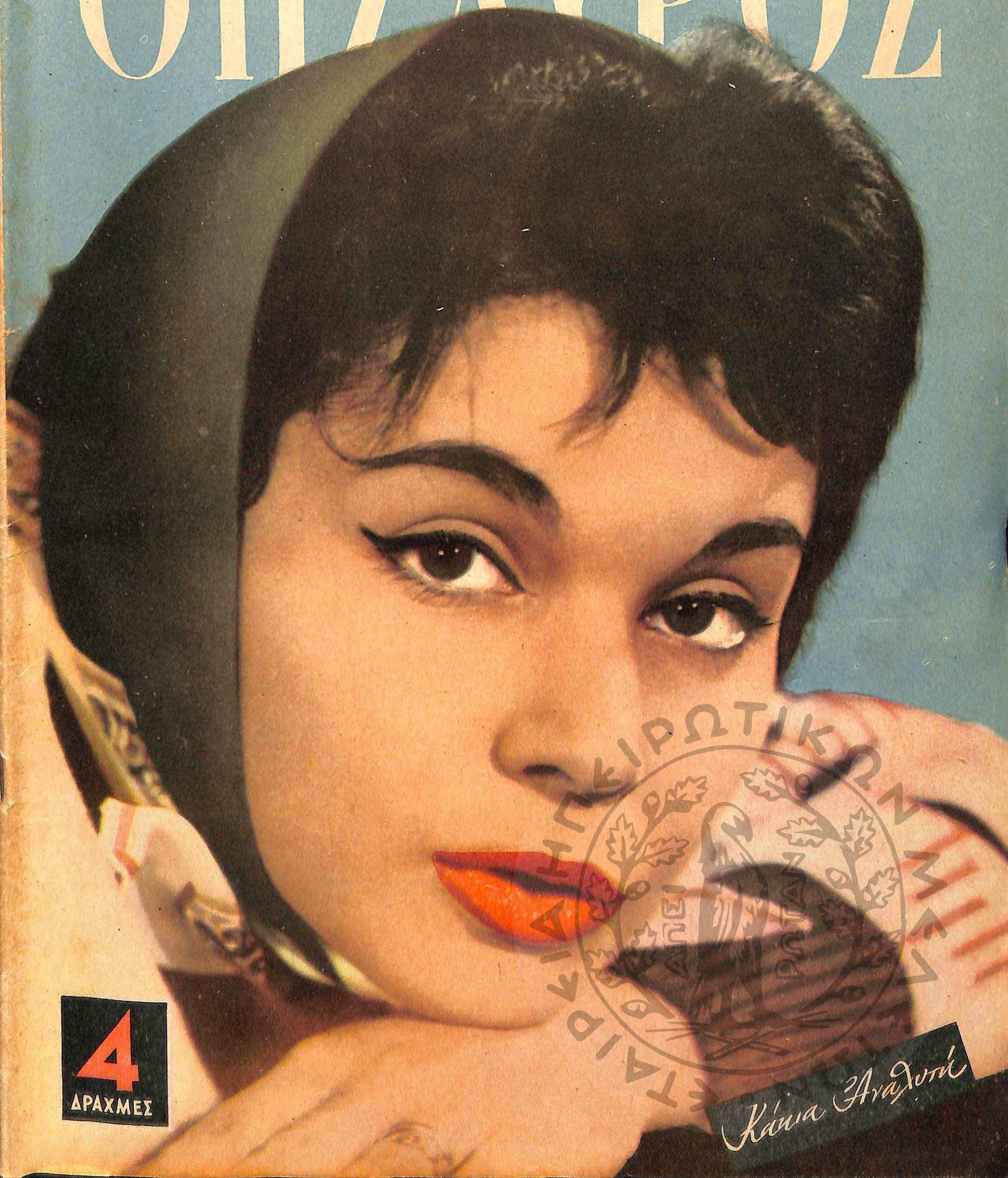

ΘΗΣΑΝΤΡΟΣ

4
ΔΡΑΧΜΕΣ

Καίσα Ζαχαρού

ΔΥΟ επίστολές, γύρω στην αδελφή κι' οί δυο. 'Η μία είναι αδελφή του συζύγου. Νέος άνθρωπος. Νέα κι' η γυναίκα του. Τρία χρόνια παντρεμένοι. 'Ο γάμος δεν έσβυσε την αγάπη τους. Ταιριάζουν τόσο... Σε πλήρη ανταπόκριση οί αισθήσεις τους. Τό ίδιο και τ' αίσθηματά τους. Συμπιπνουν οί σκέψεις και η νοοτροπία τους. Τίποτα, που να τους χωρίζει. Καλά και τ' οικονομικά τους. Καθαρός ο ούρανός τους. Ζωή χωρίς σκίες και συννεφια. Υπάρχει όμως κάποιο δύσκολο σημείο, που ταραίζει την αρμονία: η αδελφή — η αδελφή του.

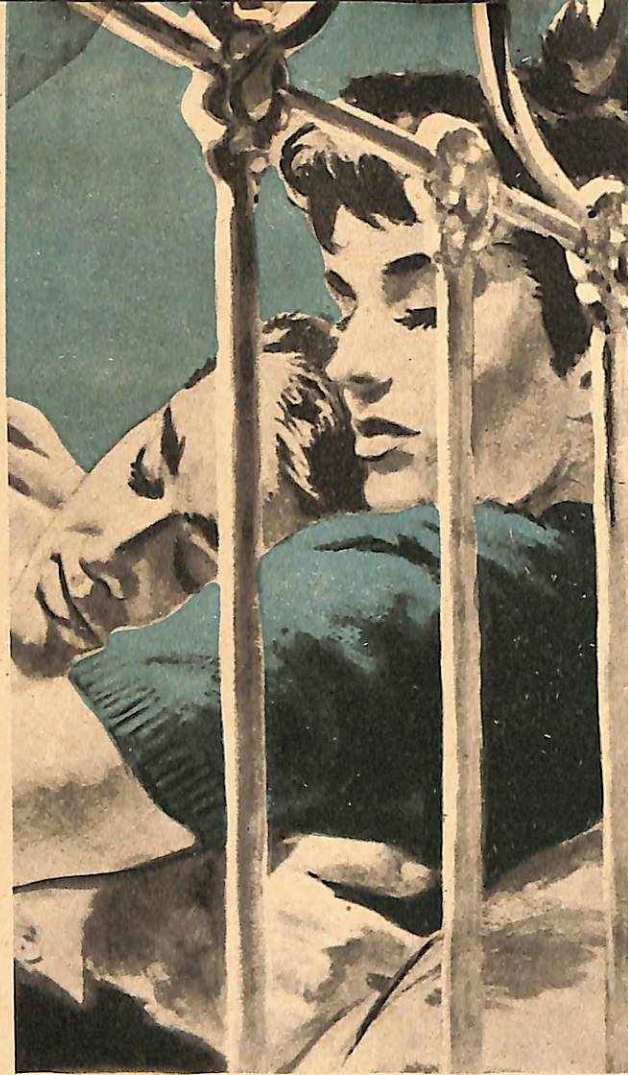
Μήν φανίετε τη φαντασία σας να πάη στο κακό. Θά ήταν τό κακό, η τραγωδία. Δέ θα παρουσιάζαμε τότε τόσο ευδύλικο τό κλίμα μέσα στο οποίο ζή τ' ζευγάρι. Τίποτα περισσότερο από την αδελφική αγάπη. 'Η αγάπη όμως αυτή είναι εξαιρετικά έντονη. Τόσο ισχυρή, ώστε να γίνεται ενοχλητική στη γυναίκα. Δυο αδελφία, που μεγαλώνουν μόνο. "Όταν πέθανε ο πατέρας τους, ήταν πολύ μικρά. Δέν άργησε η μητέρα να τόν ακολουθήση. Πεντάρφανα, έδωσαν τ' χέρια και πήραν μαζί τ' ανηφορικό δρόμο τους. 'Η δύσκολη αυτή πορεία στην ορφάνια, τούς έκανε να δεθούν ακόμα περισσότερο.

Μεγάλωσαν, μπήκαν σέ μία σειρά. Δέ χαλάρωσε ο σύνδεσμός τους. Πάντα μαζί, χωρίς μυστικά, δίχως συγκρουόμενα συμφέροντα. Κοινό τό ταμείο τους. 'Ο ένας σύμβουλος και εξομολόγος τού άλλου. "Όπως είναι δυο πραγματικοί φίλοι.

"Ηρθε και η ώρα τού γάμου. "Όπως και να τό κάνης, ο γάμος είναι χωρισμός από την αρχική σου οικογένεια: «Και εγκαταλείψη άνθρωπος τόν πατέρα αυτόν και τή μητέρα αυτού...». Πολύ περισσότερο την αδελφή και τόν αδελφό.

Θά μελαγχόλησε η αδελφή όταν άκουσε την απόφαση τού αδελφού της. 'Αλλά, λογική καθώς είναι, δέν έφερε αντίρρησης. Κάτι που θά γινόταν κάποτε. Μήπως δέ θα παντρευόταν κι' εκείνη άν της παρουσιαζόταν ευκαιρία; Καμμία αντίδραση εκ μέρους της. Άπεναντίας, έκανε δ'τι μπορούσε γιά να στηρίξη ο γάμο σέ γερές βάσεις. Γνώρισε τή μέλλουσα νύφη της, φέρθηκε σά να ήταν αδελφή της, τήν παραστάθηκε.

Δική της ήταν η σκέψη να μη συγκατοικήσουν. Ξέρει, ότι η παρουσία τού τρίτου

Ο γάμος δεν έσβυσε την αγάπη τους...

τρότητας. Ξεκίνησαν οί τρεις μαζί από τ' σπίτι. 'Η κοπέλλα προετοιμάστηκε γιά τ' εισαγωγικές, έδωσε τ'ς εξετάσεις της, πέτυχε κι' έκανε τήν έγγραφη της σέ μία σχολή τού Πανεπιστημίου. Άγαπημένοι περνούσαν οί τρεις τους εδύλλιακή ή άτιμόσφαιρα στο σπίτι. Αγαπάτατες οί σχέσεις τού άντρα με τή γυναίκα-αδελφή του. Καθώς είχε ζωρρότερα πνευματικά και καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα από τήν αδελφή της, συζητούσε π'ό πολύ με τό γαμπρό της. "Όταν δέ η παντρεμένη, που υπέφερε από τ'ς κακοδιαθέσεις της έγκυμοσύνης, ήταν αναγκασμένη να μένη στο σπίτι, παρακινούσε τόν άντρα και τήν αδελφή της να βγαίνουν μόνοι τους οί δυο γιά κανένα κινηματογράφο, γιά κανένα κέντρο...

Στήν αρχή, χρειάζοταν να τούς πείση πολύ. Με τόν καιρό, συνήθισαν τόσο, ώστε έβγαιναν και χωρίς τήν παρότρυνση της. "Όπου, κάποτε, ένα τηλεφώνημα. Άνώνυμη φωνή, που καθιστούσε τ' σύζυγο προσεκτική: Να προσέξη τ'ς σχέσεις τού άντρα της και τ'ς αδελφής της... Είπε ακόμα ο άνώνυμος τηλεφωνητής, ότι άν η κυρία άμφέβαλλε, μπορούσε άμέσως να πεισθή μ' ένα αλφινιδισμό της σ' ένα έξοχικό κέντρο...

Δέν καταδέχτηκε να δώση συνέχεια στο τηλεφώνημα. Έκλεισε άπότομα. 'Η περηφάνεια της δέν της επέτρεψε ν' άπάντηση στην άνώνυμη καταγγελία.

Αυτή όμως έξερι τί έγινε μέσα της. Τρικυμία στην ψυχή της. Γιά μία στιγμή, έχασε τ'ς αισθήσεις της. Μόλις πρόλαβε να ξαπλώση στο ντινάν.

«...Τό χτύπημα ήταν φοβερό. Ένοιωσα σά να γινόταν σεισμός. "Όταν συνήλθα από τήν πρώτη έντύπωση, προσπάθησα να καθισχάσω τόν έαυτό μου. Μήπως — έλεγα μόνη μου — πρόκειται γιά καμμία κακοήγη φάρσα, γιά συκοφαντία;...»

Προσπάθησε να θυμηθ, να βρή κανένα ύποπτο σημείο. Δέν εύρισκε τίποτα. Καμμία μεταβολή στη συμπεριφορά και δ'τι δυο τους. 'Ιδια η αδελφή. 'Ισως κάπως άφρημένος ο άντρας της και λιγώτερο θερμός από πρώτα. Τό απέδιδε όμως στις επαγγελματικές ασχολίες του, που είχαν γίνει τόν τελευταίο καιρό βαρύτερες...

Επέστρεψαν χωρίς καθυστέρηση. Τίποτα τό ύποπτο στην έκφρασή τους. Έκείνοι μόνο τήν είδαν χλωμή, ταραγμένη, αλλαγμένη. Προφασίστηκε τήν αδιαθεσία της. Δέν ήταν δύσκολο να τούς πείση. Πέρασαν μέρες, χωρίς τίποτα να τούς αποδείξη. Φοιχτές μέρες, γεμάτες άγωνία. Να θέλεις να μάθης τήν αλήθεια και συγχρόνως να τρέμης μπροστά σ' αυτήν, να τήν άποφύγης. Άνθρώπινη άδυναμία ν' άπλωούμε τ'ς κακές σκέψεις.

Σπάσιμο τών νεύρων, άδυναμία και άπίσχνανσι ήταν ο φόρος, που κατέβαλε στο άγχος της. "Όπου, τ'ς γεγονότα ώδηγήσαν στο κορύφωμα της τραγωδίας. Ένας βράδυ, κουρασμένη, άποσύθηκε να κοιμηθ. 'Η αδελφή της θά μελετούσε. 'Ο άντρας είχε πάρει μαζί του δουλειά τού γραφείου. Μόνη στόν κοιτώνα της. Πού να Θεός ή δαίμονας; — τήν έσπρωξε να σηκωθ από τό κρεβάτι της. Προχώρησε σά νύχια, πλυσίσε άδούρα στην πόρτα, που έπικονομούσε με τό χώρο, όπου κάθονταν ο άντρας και ή αδελφή. Άνοιξε άπότομα. Και τότε ή φοβερή είκόνα. 'Ο σύζυγος, άγκάλιαζε τή φοιτήτρια.

Έπρεσε λιποθύμη. Και συγχρόνως αιμορραγία. Νική. Νεκρό στο σπλάγχνα της τό νέο πλάσμα. 'Η συμφορά στο σπίτι. Κάτι πιο τραγικό κι' από τήν τραγωδία. Χωρίς τό βάρος εκείνη τού παιδιού, που κνοφορούσε. Σε κατάστασι όμως ενδιαφέρουσα η αδελφή...

Έδω βρίσκονται τα πράγματα. Δέν υπάρχει ακόμα έπιλογος γιά να τόν μεταφέρω. Αδελφή και σύζυγος πέφτουν στο πόδια της. Αδελφή τείνουν να τούς συγχωρήση. Να παρατήρησι τ'ς σπουδές και να γυρίση πίσω στους γονείς. Φέρεται ή κοπέλλα. Πρώτα όμως να γίνη μητέρα. Είναι πολύ προχωρημένη στην έγκυμοσύνη γιά να χωρή έπέμβασι ιατρική. Πρέπει ναβή στην ζωή ο καρπός τού άνώσιου έρωτα.

Άν ήθελε να κάνει δικό τ' παιδί, τό παιδί τού άντρα της και τ'ς αδελφής της... 'Η λύσι που της προτείνουν. Να συγκαταφύη τό σκάνδαλο, να χωρή από μπροστά της ή αδελφή, πού άμάρτησε, να μείνη κοντά τ'ς ή αδελφής, πού ζυγος, πού ύπόκειται τώρα ν' άπιστος συετυχία της γυναίκας του τ' ζωή του.

Έλάτε στη θέση της και άποφασίστε. Είναι ποτέ δυνατό ν' άνασυγκολληθ ένα βάσο. Βρυμμάστηκε σε χίλια κομμάτια. Άλλά πού πώς να τινάξη ένα σπ'ίτι στόν άέρα; Θά τραυτήν αδελφή της, θάχανε ή ίδια τόν άντρα της, πού δέν έπαυσε να τόν αγαπάη. Προς τή λύσι, πού της προτείνουν άποκλίνει. 'Ο Θεός να τή φωτίση στα βήματά της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Γραφεία: Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36-781

—ΜΑ πού έγινε άπότομος αΰθποις τού κόστους τ'ς ζωής; Λέει ο κ. ύπουργός σέ κύκλο εργαζομένων.

—Πού; Στο φαί, κύριε ύπουργέ!
—Τι έννοείτε «στο φαί»;
—Στά έστιατόρια! Είκοσι τοίς εκατό!
—Νά μην τρώτε στα έστιατόρια! Νά παντρευτήτε να κάνετε σπ'ίτι!...
—Ξέρετε τί μου θυμίζει αυτό κ. ύπουργέ; Είπε με πικρό χιούμορ ένας συνδικαλιστής. Τη Μαρία Άντουανέττα! Πού όταν ρώτησε γιά τ' φανάριον αυτό που συναβροίζονται και κάνουν συλλαλητήρια και τ'ς απάντησαν «γιάτ' δέν έχουν ψωμί να φάνε», άπόρησε και ρώτησε, φυσικώτατα:
—Και γιάτ' δέν τρώνε παντεσπάνι;...

ΗΤΑΝ μία εποχή όχι και τόσο μακρινή, πριν από λίγα, μόλις, χρόνια, πού οί διοπτροφόροι μετριόντουσαν στα δάχτυλα και προκαλούσαν τή θυμωδία και τ' εύθυμα σέχλια τού κοινού, πού τούς έπαίρνε στο φιλό, σέ κάθε εμφάνισή τους. 'Ο γυαλάκιος, ο τζαμαρίας κλπ. ήταν τ'ς επεικέστερα κοσμικά έπιβητα, πού εκόλλησε ή λαϊκή θυμωσοφία σ'τους διοπτροφόρους τού παλιού... καλού καιρού, πού άντι να βάζουν τ' γυαλιά... σ'τους άλλους, τ' φορούσαν οί ίδιοι από μία σκληρή ανάγκη. 'Ο ένας γιάτ' ήταν μύψ. Άλλος γιάτ' ήταν τό αντίθετο, δηλαδή πρεσβύψ. Άλλος έπασχε από αστιγματισμό κλπ. Και μόνο κανένας σ'όμη φορούσε, πού και πού, ένα μονό κρύσταλλο στο μάτι και ο κοσμάκης νόμιζε πώς τό έκανε γιά λόγους οικονομίας. Άλλά τό περίεργο είναι ότι τόν μόνυελον, πού δέν έλεγαν άλλώς και μονόκλ, τό φορούσαν κατά προτίμηση... οί διπλωμάται.

Τώρα ο ένας σ'τους δυο Άθηναίους φοράει «τζαμαρία». Είναι δέ άπίθανη ή ποικιλία τών γυαλιών από άπόψεως σχήματος, χρώματος και τιμής σκελετών και κρυστάλλων. Υπάρχουν σκελετά από κοινό ασβυλόντι, πού κοστίζουν ένα ευτελές πενήντα. Υπάρχουν και «ρεοπ'ίτι» γαλλικά, πού κάνουν μιά μικρή περιουσία. Υπάρχουν κρύσταλλα μικρά, μεγάλα, τετράγωνα, στρογγυλά, όβάλ, σέ σχήμα πεταλούδας. Και γυαλιά τού ήλιου μαύρα, πράσινα, κίτρινα, κίτρινο-πράσινα, άποροφητικά, άνοιχτά, σκούρα... και δέ συμμαζεύεται.

—Μά όλοι αυτοί είναι στραβοί, θεόστραβοι, γιάτ'ρ' μου; ρωτάσαμε γυνάστ'ον οφθαλμίατρον τ'ς πρωτεύουσας.

—Μόνο σ'τους δυο ο ένας!
—Και οί άλλοι;
—Άπλούστατα! Κάνουν τ'... στραβά μάτια. Άλλοι από μίμηση, άλλοι ακολουθώντας τή μόδα και άλλοι γιά να προσδώσουν περισσότερο... μυστήριο στην προσωπικότητά τους.
Και κάτι εξωφρενικώτερο: "Όσο ακριβώτερα γυαλιά φοράτε, τόσο μεγαλύτερη σημασία σάς δίνει ο άλλος! Άποδεικνύεται, τούτέστιν, ότι όχι μόνον τ' ρούχα, αλλά και τ' γυαλιά κάνουν... τόν άνθρωπο, τήν όμνηρον ήμέραν!

Κύριε τών δυνάμεων!

ΤΟ λεωφορείο τ'ς Βούλας είναι «φίκα». Κι' αυτός ο δυσάρετος άσφυκτικός συνωστισμός είναι... άρκετά ευχάριστος!... Άντιλαμβάνεσθε, βεβαίως, ότι δέν πρόκειται ούτε περί νεσθής, ούτε περί όξυμωρίας. Διότι ένας πιεστικός συνωστισμός μέσα σέ στενό χώρο, μαζί με φρεσκοπανιариμένα και παρφομαρισμένα θελκτικά κορμάκια πού μοσχομυρίζουν μεθυστικά άναμφισβητήτως πραγματικά άκά, άποτελεί άναμφισβητήτως πραγματικήν άκα, πόλυση. Χωρίς να παροαβάνετε τό «τάκτ'» και τούς κανόνες τ'ς διακριτικής συμπεριφοράς έως καθώς πρέπει! «Κυρίου», άπλως να ρουφάτε άπλιστα τόν μυρμιμένο άέρα, είναι υψίστη ή δονή, θερμική ή έπιτρεπτά!

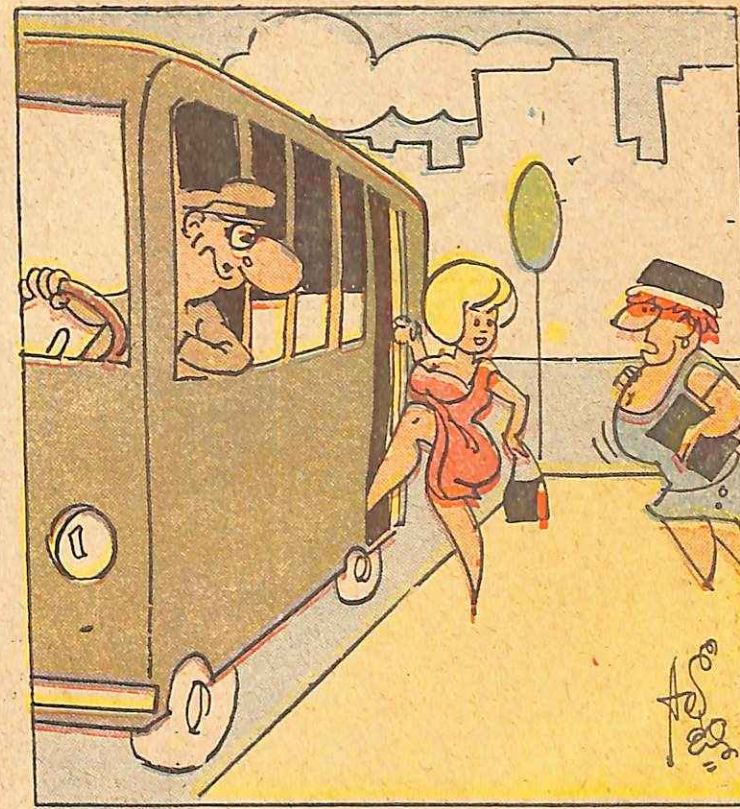
—Άσασ!... Άσασ!...
—Τι πάθατε, κύριε;

—Άναπνέω, δεσποινίς!
—Τό ίδιο τ'ς θαλάσσης;
—Όχι! Έσας, δεσποινίς! Δίνετε τ'τοια αισθητική άπόλαυσι πού είναι σά ν' άκούη κανείς τ' Μαρία Κάλλας σέ μουσική... δωματίου! Δέν είναι άγενής, δεσποινίς! Είμαι είλικρινής!...
—Ευχαριστώ, κύριε! είπε γελαστά και πολιτισμένα ή χαριτωμένη δεσποινίς.

Μιά άλλη, ωστόσο, όμορφη κι' αυτή, αλλά έλαφρώς παρδαλή, ψιθυρίσε:

—Έγώ θά τόν έστελνα στο διάολο!
—Ζήτημα άνατροφής! είπε ο κύριος χαμογελώντας.
—Γιάτ' δηλαδή; Άν ο' έστελνα στο διάολο τί θάκανες; Γιά πές μου, σέ παρακαλώ!
—Θά σούλεγα (να π'ς εσύ, κι' ακόμα πάρα πέρα)! 'Η «άτσιόδα» δαγκώνεται, αλλά τ' μαλαώνει:
—Ε, γι' αυτό κι' ένώ δέ σέ στέλνω!...
—Μερού!
—Γιάτ' κατάλαβα τί γαιδούρι είσαι! Χωρδία γέλιων στο λεωφορείο!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Σιγά, σιγά, μαμά, μη βιάζεσαι! Δέν πρόκειται να φύγη τό τρόλλεϋ!... (Τού Άρχέλαου)

Λυρικά τραγούδια

Τό φθινόπωρο

Ποίν σ' αγαπήσω δέν τήν έζησα τήν άνοιξι και τις γαρές της δέν τις είχα δοκιμάσει, γιάτ' σκεπτόμουν πώς θά φτάση τό φθινόπωρο κι' όλα με πένθυνη όμίχλη θά σκεπάση.

Πόσο φοβόμουν τό φθινόπωρο, αγάπη μου, και με παιδιάστικη πολλή φορές δειλία έβλεπα γάργατα κι' άδρόντα ν' άπλώνεται τού φθινοπώρου ή βολή μελαγχολία.

Γιά μένα ήταν έφιάλτης τό φθινόπωρο και τ'ς ζωής μου τό μαρτύριο είχε γίνει, γιάτ' δύναμωνε κι' άπείστενα νιγνάνωνε τ'ς μοναξιάς μου τήν άβάσταχτη όδύνη.

Τοιγύσω έβλεπα μονάχα ροζίτσα σ'συνεση πού προηγουόσανε τή φωνή τού γεμύνα κι' ακόμα έβλεπα έσπ' φύλλα και κίτρινα ν' άποκλίνουν ολίβερα, βουδ'ά και μόνα.

Μέσ' στο βαρύ, μέσ' στο φθινόπωρο τ' άτέλειωτο ποσο θά τόβηλα σέ κάτι να ελπίσω, όπως δέν είχε ούτε έλπίδες, ούτε όνειρα προτού γάρθης και ποίν ακόμα σ' αγαπήσω.

Ποίν σ' αγαπήσω δέν τήν έζησα τήν άνοιξι και τις γαρές της δέν τις είχα δοκιμάσει γιάτ' περιμένα με δέος τό φθινόπωρο, μα δέ με νοιάζει τώρα πιά καλώς να φτάση.

Καλώς να φτάση τό φθινόπωρο, αγάπη μου αφού θά είμαστε κοντά, οί δυο μας, μόνοι κι' όσο οί νύχτες τόν οί θολές θά μεγαλώνουν ο έρωτάς μας πιο πολύ δ' δύναμωνη.

Γιά μένα ήταν έφιάλτης τό φθινόπωρο και τό μαρτύριο τ'ς ζωής μου είχε γίνει. Μά σαν έανάβη τώσα θά τό συντροφεύουν ή εδύνεια, ή γαρά και ή γαλήνη.

Δέ με γεμίζει τώρα δέος τό φθινόπωρο, ή πένθυνη του όμίχλη δέ με τυραννεί κι' άντι τ' φωνή τού γεμύνα, όπως άλλως, τήν άνοιξιάτικη γαρά μου ποικυμνάει...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑΙΡΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΟΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΟΥ

ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ, που σπούδαζα Ιατρική, με πολιορκούσαν πολύ συμφορητικά μου, άλλα κανένας δεν ήταν αυτός που ζητούσα. Μήπως όμως ήξερα και τί ακριβώς ζητούσα; Δε μ' ενδιαφέρει αν ο άντρας της ζωής μου θα ήταν ξανθός ή μαλακός, θύοφρος ή άσχημος. Πίστευα πως θα είχε πάνω του κάτι το ιδιαίτερο, που θα με έκανε να τον αναγνωρίσω απ' την πρώτη ματιά.

Κι' έτσι έγινε. Βρισκόμουν στο χειρουργείο κάποιου δημοσίου νοσοκομείου και παρακολουθούσα τις εγχειρήσεις, που έκανε ένας απ' τους καθηγητές μου. 'Η τρίτη περίπτωση ήταν ένας νέος, που είχε αποπειραθεί να αυτοκινήσει.

Τον έφεραν στην αίθουσα λιποθυμισμένο και, λίγο πριν να τον νάρκωσουν, τα μάτια του άνοιξαν. Έφυγε να στέκωμαι κοντά του και το βλέμμα του κορφώθηκε στο δικό μου. Ήταν ένα γαλάζιο βλέμμα, γεμάτο θλίψη και ανθρωπιά, που με συντάραξε ολόκληρο.

Αμέσως η νοσοκόμος σκέπασε το πρόσωπό του πληγμένο με τη μάσκα. Δεν είχα προλάβει να τον κυττάω παρά για μερικά δευτερόλεπτα, μα μέσα σ' αυτό το έλαστο διάστημα πρόλαβα να τον αναγνωρίσω. Ήταν εκείνος!

Τι ανακούφιση ένοιωσα, όταν ο χειρουργός έβγαλε τη μάσκα, που είχε περάσει μισό ποτό μαρκιτέφα απ' την καρδιά!

Θα ήθελα πολύ να μείνω κοντά στον άγνωστο νέο μέχρι τη στιγμή, που θα τον συνηγάρινα, αλλά με ποιο δικαίωμα; Συναγούρια στην επομένη για να πάσω κληρονομική;

'Η ένδειξη πέτυχε κι' ο άρρωστος θα έπρεπε να βρίσκεται κλεισμένος στην ανάρρωση, που δήλωσε ο γιατρός. 'Αλλά ο Διός δε βέλε να γίνει καλά.

— Δεν ήρθε κανείς να τον επιθεωρήσει; ρώτησε δειλά.

— Καίχι! Έμενε ολομόναχος σ' ένα δωμάτιο, όπου είχε και το ατέλιό του. Είναι ζωγράφος.

Για μία ολόκληρη βδομάδα, περνούσα κάθε μέρα και ρατούσα πώς πηγαίνει. Είχα μάθει πια τ' όνομά του. Τον έλεγαν 'Αγγελο Μανελίδη. Οι πληροφορίες που έπαιρνα,

δεν ήταν καθόλου ευχάριστες. Το τραύμα δεν έλεγε να κλείσει και ο οργανισμός όλο και εξασθενούσε.

— Γιατί ενδιαφερόσαστε γι' αυτόν; με ρώτησε ο γιατρός. Τον γνωρίζετε καλά;

— Όχι, ομολόγησα. Τον είδα στο χειρουργείο, αλλά... πώς να σας εξηγήσω!...

— Δε χρειάζεται να μου εξηγήσετε τίποτα, δήλωσε ο γιατρός. Πηγαίνετε να δείτε τον 'Αγγελο. 'Αν δεν του κάνει καλό η παρουσία σας, τότε τίποτα δε μπορεί να τον σώσει.

Μόλις μπήκα στο δωμάτιο, κι' αντίκρισα το κατάγλωμο πρόσωπό του άκουμπισμένο στο λευκό μαξιλάρι, το κλειστό του μάτι και τα άρρωστα χείλη του, πίστεψα για μία στιγμή πως είχε πεθάνει. Μά δχι. 'Ο ήχος των βημάτων μου τον συνέφερε απ' το ληθαργικό. Τά βλεφάρά του σηκώθηκαν άργα και γύρισε προς το μέρος μου. 'Αμέσως, ένα χαρούμενο χαμόγελο φώτισε την ποικιλή του διψή.

— Έσας; είπατε αληθινά; μουρμούρισε. Ήμουν πώς σας είχε πιάσει η φαντασία μου έκείνη την τσμερή στιγμή, που μου έδωσαν το χλωροφόρμιο. Διάβασα σε κάποια σας τσπη συμπίνα, τσπη σπορη, που δε μπορούσα να πιστέψω, ότι είσαστε μία πραγματική γυναίκα. Είναι τόσο σκληρές οι γυναίκες!...

Κάθησα στο προσκέφαλό του, πινημένη από συγκίνηση.

— Έσείς φαίνόσαστε καλή, συνέχισε πιο σιγά ο 'Αγγελος. Γιατί όμως με λυπόσαστε, έμένα, έναν ξένο;

— Μην κουράζεστε να μιλάτε, τον παρακάλεσα. Για σήμερα, σάς φτάνει να μάθετε, ότι θέλω να γίνετε καλά.

— Έγινε; ξανά πίσω το θυροφρο κεφάλι του και βυθίστηκε σ' έναν ήρεμο ύπνο.

— Είσαστε μία μικρή μάγισσα, μου φώναξε ο γιατρός, όταν με έσπεϊσε το άλλο πρωί. 'Ο άρρωστος μας γύρισε από καλύτερο!

— Ένα μήνα αργότερα, ο 'Αγγελος έβγαλε απ' το νοσοκομείο. 'Η πληγή, που του είχε ανοίξει η σφαίρα, είχε κλείσει και μαζί μ' αυτήν ένα σοβαρότερο τραύμα, που είχε

προξενήσει στην καρδιά του μία απίστευτη γυναικα.

Στο χρωστάω τη ζωή μου, Βέττα! μου είπε. 'Η τρυφερότητά σου μου έδωσε τη δύναμη να ανασταθώ στα πόδια μου. Μία είναι αλήθεια πως μ' αγαπάς; Πες μου το όσο είναι ακόμα καιρός, γιατί, 'ν με κάνεις να πιστέψω στον έρωτά σου και μετά να χάσω, δε θα βρεθώ τίποτα να μ' εμποδίσει να πεθάνω!

— Σ' αγαπώ όσο τίποτα στον κόσμο, του ομολόγησα, και δε θα φύγω ποτέ από κοντά σου, όσο με θέλεις.

— Θα σε θέλω πάντα, μου ψιθύρισε, καθώς μ' έσφιγγε στην αγκαλιά του.

Πέρασαν τρεις υπέροχοι μήνες. 'Ο έρωτας του 'Αγγελου ήταν για μένα ολόκληρη η ζωή μου. Κολυμπούσα σ' ένα πέλαγος ευτυχίας και νόμιζα πως τίποτα δε θα μπορούσε να μ' χωρίσει απ' τον άντρα που λάτρευα. Μία μέρα, όμως, καθώς έπαιρνα το μπάνιο μου, ανακάλυψα ένα σκληρό σφάλο στο άριστερο μου στήθος. Δεν τ' έδωσα μεγάλη σημασία κι' ανησυχούσα μόνο, όταν πρόσεξα πως όλο και μεγάλωνε. Προτού περάσει ο χειμώνας, ήμουνα βέβαιη για την τρομερή αλήθεια. Τι ανάγκη υπήρχε να πάω στο γιατρό; 'Η άρρώστεια μου δε μπορούσε να είναι άλλη απ' αυτήν που φανταζόμουν. 'Ημουνα καταδικασμένη!...

Αγαπούσα τόσο τον 'Αγγελο, που λυπήθηκα περισσότερο γι' αυτόν παρά για μένα. Πώς θα τ' ού έλεγα; Τι θα έκανε; Θα μπορούσε να αντέξει σ' ένα τόσο δυνατό χτύπημα; 'Οχι, δεν έπρεπε να δοκιμάσω. Το ποιοτικότερο ήταν να φύγω σιγά-σιγά απ' τη ζωή του, προτού φτάσει το τέλος μου.

Αρχισα να σφραμίζω ψυχρά στον αγαπημένο μου. Πόσο δύσκολο ήταν! Πόσο οικεία ήταν η καρδιά μου, βλέποντας την απουσία στα μάτια του! Μα ήταν ποιοτικότερο να τον αποχωρήσω, παρά να τ' ού την αλήθεια.

— 'Ο 'Αγγελος, όμως, έκανε πως δεν καταλάβαινε, ότι προσπαθούσα να τον απομακρύνω κι' ένα απόγευμα αναγκάστηκα να τ' ού μιλήσω έξω από τ' όντια.

— Έκανα λάθος σχετικά με τ' αισθηματά μου, του είπα, καταπίνοντας τους λυγμούς μου. Δεν είμαι έρωτευμένη μαζί σου, 'Αγγελε. Θέλω να χωριστούμε, υπάρχει κάποιος άλλος!...

Δε στάθηκε ν' ακούσει περισσότερο. Μαύ έριξε μία ματιά, που πλημμύριζε από απελπισία. Μουρμούρισε ένα: «Κι' εσύ;». Κι' έφυγε βασιτικά, σά να τον κυνηγούσαν.

— 'Ολη τη νύχτα αποκαιρετούσα με δάκρυα τη χαμένη μου ευτυχία και ζητούσα να με συγχωρήσει απ' τον αγαπημένο μου για τ' όψημα, που τ' ού είχα πη. Ευτυχώς, που η άρρωστεια μου δε θα μ' άφηνε να υποφέρω για πολύ ακόμα.

Το πρωί πήρα ένα γράμμα του 'Αγγελου. Με κατηγορούσε για απίστευτη και μ' αποκαιρετούσε για πάντα.

— Έτρεξα σάν τρελή στο δωμάτιό του, με ήταν πια πολύ άργα. Αυτή τη φορά δεν είχε δοκιμάσει και πάλι την τύχη του στη σκοπευτική. Το λάτρεμνο του κορμί ήταν ξεπλωμένο στο κοσέατι, ανέπαφο, αλλά παγωμένο. Πλάι του, έπάνω στο κομοδίνο, βρισκόταν ένα άδειο μπουκαλάκι βερναλ.

— Έπειτα άργουσα να συνέλθω απ' τη λιποθυμία μου, με μετεφεραν στο νοσοκομείο.

— Μην παιδεύσαστε μαζί μου, είπα στο γιατρό, μόλις άνοιξα τα μάτια μου. Δεν έχει ημιασία, 'ν θα πεθάνω από καρκίνο ή από κάτι άλλο.

— Καρκίνο; άπορησε ο γιατρός. Ποιος έκανε τη διάγνωση;

— Έγώ ή ίδια και δεν ήθελα έξω, μουρμούρισα κουρασμένη.

Κι' όμως είχα πείσει έζω. Είχα κάνει το τραγικότερο λάθος της ζωής μου. 'Ο άγκος δεν ήταν κακοήβης και απαλλάχτηκε από εδόν με μία μικρή εγχείρηση.

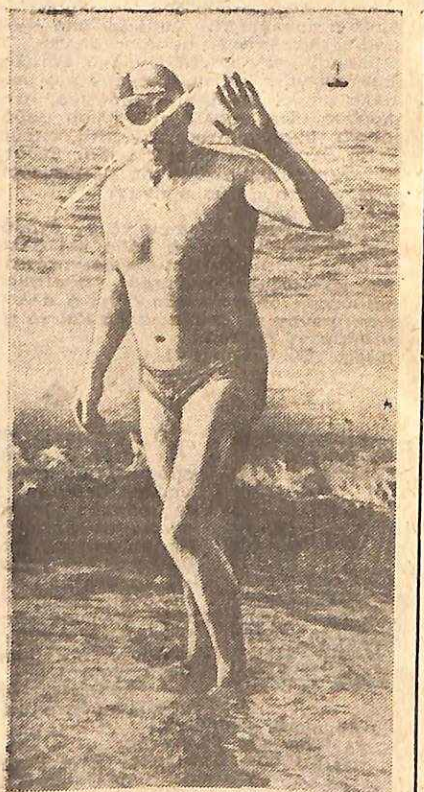
Το πν έκόλο θα ήταν ν' αυτοκινήσω κι' εγώ για να δώσω τέλος στο μαρτύριό μου. 'Αλλά δχι. Θα ήλσα για να πληρώσω με ποινόν τον άδικο χαμό που άγαπημένου μου. Αυτή θα είναι η τιμωρία μου!...

ΒΕΡΑ ΓΑΛΑΖΗ

ΒΕΡΑ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΩΝ

'Η Βίκυ Ντοϋγκαν, στάρλετ του αμερικανικού κινηματογράφου, που παντρεύτηκε προ ήμερών στο Λος Άντζελες, το δημοσιογράφο Τζιμ Σζαντινέ, βρήκε ένα τρόπο να κάνει τον τύπο ν' ασχοληθεί μαζί της και να της κάνει λίγη διαφήμησι. Μετά την τελετή του γάμου, αντί να απλώς στο γαμπρό τ' ού χέσει της, γιά να της φορήσει τη βέρα, τ' ού έβαλε το άριστερό της πόδι, κι' εκείνος, χωρίς καμμία αντίσταση, πέφσε σ' ένα από τ' εδοντιά της τη βέρα, που έφανε το όνομά του.

ΑΣ ΣΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

'Ο 'Ελγκε Γκένσον, Καναδός, δανικής καταγωγής, 20 ετών, χερμαίνει τους θαυμαστές του, που τον περιέμεναν και τον υποδέχτηκαν στο ακρωτήριο Γκρό-Νέ της Γαλλίας. 'Ο 'Ελγκε είναι κοιλμήςτης μεγάλων αποστάσεων, που κατέχει πέντε παγκόσμια ρεκόρ, κατέρωψε δε έφτασε ένα έκτο. Διέσχισε κοιλμήςτης τη Μαγική με τον έξερ καταπληκτικό χρόνο: 10 ώρες και 23 λεπτά! Το προηγούμενο ρεκόρ ήταν 12 ώρες και 49 λεπτά.

ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ άλλο μέρος της γής δεν κυκλοφορεί τόσο προκλητικά ο θάνατος, όσο στους έθνικούς δρόμους της 'Ελλάδας!... 'Αδίκαια ή άσφαλτος βαφόταν με ανθρώπινο αίμα. 'Αδίκαια συνετάσσοντο διαμαρτυρίες και ύμνηματα. Μάταια αγωνιζόταν με τους ελαχιστούς άνδρες της η Τροχία να σώσει τον κόσμο από αυτόν τον έφιαλητο του εγκλήματος. 'Αδίκαια αγωνιζόταν άκρη κι' οι δόγγοι των λεωφορείων και ιδιαίτερα των φορτηγών, να καθορισθεί απόλυτα, αυστηρά, ο έλεγχος των όρων εργασίας τους. Κανείς δεν πόσσεχε όλες αυτές τις διαμαρτυρίες. Χρειάσθηκε να γίνη η πολυνεκρός συγκρούσι των Μεγάρων, το τρομερό αυτοκινητικό δυστύχημα, γιά να ληφθούν ώρισμένα μέτρα. Έτσι έντεκα νεκροί και δέκα όχτ' ού τραυματίες πρόκειται ίσως να σώσουν με τ' αίμα τους όλους τους ταξιδευόντες από τ' ού «φορτηγά του θανάτου».

Χαρακτηριστικό της πλήρους αδιαφορίας των αρμοδίων είναι το ακόλουθο γεγονός: Από τιν περασμένο Μάιο, ο ύπουργός της Δημοσίας Τάξεως, κ. Ευάγ. Καλλιάντης, είχε απευθύνει προς τ' ούπουργείο 'Εργασίας έγγραφο, που ουνιστούσε να εφαρμοσθεί, μεταξύ άλλων, και η ώρολογιακή πορεία στα φορτηγά αυτοκίνητα. 'Ετσι, βά γινόταν εύκολος ο έλεγχος των όρων εργασίας κάθε οδηγού. Πόστες ώρες δηλαδή αυτός ο άνθρωπος καθόταν στο τιμόνι, κι' αν θα μπορούσε να οδηγήσει ακόμη χωρίς κανένα κίνδυνο... Είχε ζητήσει επίσης να χορηγηθούν οι ανάλογες πιστώσεις γιά τη λειτουργία του νέου Τροχονομικού Σώματος, που θα μπόρη να έλέγχει σ' όλα τ' ούδικα δίκτυα την ευρύμη κυκλοφορία.

Γιατί, πράγματι, οι δυνάμεις της Χωροφυλακής και της 'Αστυνομίας Πόλεων βρισκονται αριθμητικά στα έπίπεδα του 1932 και τ' ού 1945!...

Με δυο λόγια, δεν υπάρχει ο ανάλογος αριθμός των ανδρών των Σωμάτων 'Ασφαλείας, γιά να μπόρη να προστατευτεί η ζωή των πολιτών. 'Υστερ' όπο αυτό, που αναφέρονται, μπόρη κανείς να φαντασθεί τί... μακελειό γίνεται στους έθνικούς μας δρόμους!

Τά φορτηγά του θανάτου

Οι κίνδυνοι των αυτοκινητιστών στους έθνικούς δρόμους μας

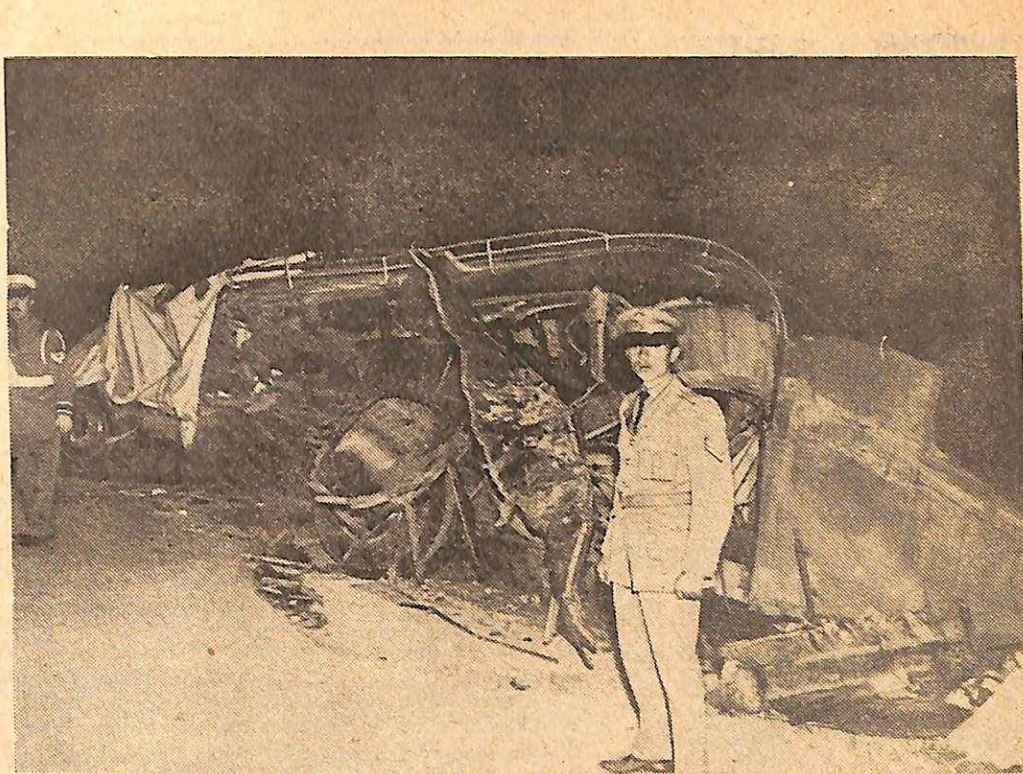
Κάθε πρωί, στις πέντε ή ώρα, πρέπει να βρισκονται στη Λαχαναγορά όλες οι τεράστιες ποσότητες των λαχανικών και των φρούτων, που έχουν ανάγκη οι κάτοικοι της 'Αθήνας. Το ίδιο συμβαίνει και με την 'Αγορά της γείτονας. Τα εμμερώματα επίσης δε πρέπει να είναι στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, όλα τα εμπορεύματα, που θα μεταφερθούν με τ' ού φορτηγά βαγόνια.

Γιά να βρισκονται όμως στην 'Αθήνα εκείνη την ώρα, πρέπει τ' ού φορτηγά αυτοκίνητα, από την Πελοπόννησο και τ' ού Στερεά, ή ακόμη και πιο μακριά, να ταξιδεύουν όλη τη νύχτα. 'Επειτα ή φυγουν αμέσως άδεια από την πρωτεύουσα, γιά να φορτωθούν και πάλι, ή παίρνουν άλλο φορτίο και τ' ού μεταφέρουν εκεί άπ' όπου ξεκίνησαν. Οι μεγάλες εταιρείες μεταφοράς, που είναι συγκροτημένες και διαθέτουν πολλά αυτοκίνητα, έχουν το ανάλογο προσωπικό. 'Ετσι, ένας οδηγός φερνει τη νύχτα το φορτηγό κι' άλλος τ' ού παίρνει τ' ού πρωί, γιά να τ' ού επαναφέρει στη βάση. 'Ωστόσο και σ' αυτή την περίπτωση, οι ώρες εργασίας, όπως μας ανέφεραν, ξεπερνούν τις δέκα και πολλές φορές φτάνουν τις δεκαέξι! 'Υπάρχει π. χ. ή γραμμή 'Ιωαννίνων, της 'Αρτας και της Πρέβεζας, των Γρεβενών και της Κονίτσας, κι' ακόμη από την Πελοπόννησο οι γραμμές των Καλαμών και της Κυπαρισσίας, που είναι κι' αυτές έπίπονες, λόγω των πολλών ώρων εργασίας.

Κι' ύστερα αυτά όλα τ' ού φορτηγά, δεν είναι παιχνιδάκια. Είναι ολόκληρα... τέρατα της 'Αποκαλύψεως. Θηρία από σίδηρο, που μόνο να τ' ού βλέπεις φορτωμένα βαρέλια, κασάσια και μπάλλες βερμακί ή χερτό, σε πιάνει δέος. Κι' έπειτα είναι τ' ού βαριά φορτηγά, με τ' ού τοιμήματα κι' άλευρα κι' ακόμη τ' ού τρομερά βυτιοφόρα και τ' ού ψυγεία, που κουσάλε κρεάτα!...

Μά, κοντά σ' αυτά, έχουμε ακόμη κι' όλα τ' ού φορτηγά αυτοκίνητα διαφόρων ιδιωτών, που τ' ού δουλεύουν εντατικά οι ίδιοι ή μ' ένα μόνο οδηγό. Κι' αυτός ο οδηγός κι' ο βοηθός του, γιά να προλάβουν να πάρουν κι' άλλη μεταφορά, βοιθρών στο φορτίμα ή στην εκφόρτιση τ' ού αυτοκινήτου, με αποτέλεσμα να τσκαβισθούν από την κόπωση και να μ' έχουν πια τ' ού κέφι να οδηγήσουν προσεκτικά!...

— 'Οταν ο έφιάλης τους είναι να προλάβουν ν' ού θάση εγκαίρως τ' ού εμπόρευμα στον προορισμό τους, Μά «φανε» τις εκατοντάδες των χιλιομέτρων μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Να τους πάρη αυτήν κοντά στην 'Αθήνα, γιά να μπόρουν να βρισκονται στην ώρα τους στη Λαχαναγορά. Κι' γιά να κερδίσουν αυτήν όλα τ' ού χιλιόμετρα, τρέχουν. Και τρέχουν αληθινά τ' ού... σκοτωμού!...

Κατά τ' ού πρόσφατο τραγικό δυστύχημα κοντά στα Μέγαρα, τ' ού «φορτηγό του θανάτου» μετ' ού μορφώσε σε σωρό συντριμμάτων τ' ού λεωφορείο, που έρχόταν από τ' ού Λουτράκι.

Κι' ύστερα υπάρχει και κάτι φοβερό: Μεσοικοί από αυτούς, έμαθαν να οδηγούν αυτοκίνητο στο στρατό και δεν έχουν αντιμετωπίσει κινδύνους. Τ' ού ισχυρά «Τζέιμς» τ' ού αντικατέστησαν με τ' ού «Βόλβο» ή τ' ού «Μερσεντές». Πού να τολμήσει κανείς να τ' ούς άμφησει!... Κι' έτσι αυτοί ούσιαστικά ρυθμίζουν την κυκλοφορία όλων των άλλων ούτοκινήτων. 'Ετυχε πολλές φορές να συναντήσουμε στο δρόμο μας τις φάλαγγες των φορτηγών, που προχωρούσαν τ' ού ένα πίσω από τ' άλλο, που ανέβαιναν τις κορδέλλες τ' ού Μπαρούλι. Και μόνο να τ' ού βλέπεις, σου κόβεται το αίμα!

— 'Ολοι όμως οι οδηγοί των φορτηγών δεν έχουν τον ίδιο χαρακτήρα. 'Υπάρχουν κι' ευγενείς άνθρωποι και καλοί επαγγελματίες, που σέβονται κάθε άλλο οδηγό. Τον ειδοποιούν, ότι δεν πρέπει να προσπεράσει, γιάτι, προ της στροφής τ' ού δρόμου, είναι άλλο αυτοκίνητο, παραμερίζουν και σου κάνουν σημά να περάσεις, αν τους είδους ησως, ότι είσαι βιαστικός και θές να τρέξεις, σβύνουν από κανονική απόσταση τα φώτα τους, γιά να μη σε στραβώσουν και πέσας σε κανένα κρημνό και, τέλος, έχουν πλήρη συνείδηση των καθηκόντων τους.

Μά είναι κι' άλλοι, που αδιαφορούν. Τρέχουν μετ' ούς οι βιαστικοί κι' όποιον πάρη ο Χάρος, Κι' έτσι συμβαίνουν τ' ού φοβερά, τ' ού απεριγράπτα δυστυχήματα.

— Ένας οδηγός φορτηγού, έπειδή ήταν κουρασμένος, σταμάτησε και έβγαλε μπροστά στις ρόδες, γιά να κοιμηθεί. Τ' ού πίσω ορατός τ' ού αυτοκίνητου άναβε και φωνάζαν, ότι είχε σταματήσει. 'Αν περνούσε κανένα άλλο, θα έβλεπε τ' ού πίσω φώς και φυσικά, θα παραμέριζε να περάσει. Κι' όμως, πριν τελειώσει εκείνη ή νύχτα, συνέβη το κακό: Ένα έπίσης φορτηγό αυτοκίνητο, κατέβαινε εφελκυστικά τ' ού δρόμο. Πάνω στη στροφή, δεν άντελφθηκε, με ή όρεα που έρχόταν, τ' ού φώς, κι' έσπασε με δύναμη τ' ού σταματημένο αυτοκίνητο, που οι ρόδες του πάτησαν και σκότωσαν τ' ού άτυχο σωφόν!

— Άλλο φορτηγό, κατέβαινε «φουλαριστά» την Κακιά Σκάλα, τ' ού καιρό που αυτή ήταν αληθινά... κακή! 'Ηταν φορτωμένο με πολλά κυδία έλνεία. Πάνω σε μία στροφή, όμως, ξεφύγε τ' ού οδηγού τ' ού τιμόνι. Σ' ελάχιστα λεπτά της ώρας, βρέθηκε τ' ού φορτηγό ακυβέρνητο. 'Εκείνη τη στιγμή φάνηκε να έρχεται ένα μικρό αυτοκίνητο. 'Ο οδηγός τ' ού φορτηγού, γιά να μ' τ' ού... λυφεί, έκοψε απότομα τ' ού τιμόνι. Τ' ού αυτοκίνητο πηξε πέντε τοιμήςες στον έρα και πήγε ν' άδειάσει τ' ού φορτίο του στη θάλασσα.

— Τρίτο φορτηγό, πιο πέρα από την Κόρινθο, όπως έτρεχε πολύ κι' είχε βαρύ φορτίο, κορφώσε στη μέση μ' ά κουρσα, με αποτέλεσμα να σκοτωθούν οι έπιβάτες της.

— Οι συγκοοήσεις με φορτηγά, έχουν γίνε πια τόσο πολυάριθμες, έχουν συμβεί τόσο τραγικά δυστυχήματα, που όλοι οι οδηγοί, μόλις τ' ού άντικρύσουν, κόβεται τ' ού αίμα τους. Αγωνίζονται ν' αποφυγούν τ' ού δυστύχημα και κάνουν τ' ού σταυρούς, σά φτάσουν στο τέμα τ' ού ταξιδιού. 'Ας έλπισουμε, ότι από δά και πέρα, θ' άσχηση μια σπουδαία γιά τ' ού προστασία της ζωής στους έθνικούς δρόμους, από αυτά τ' ού «φορτηγά του θανάτου». Είναι καιρός πια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η Γενοβέφα

'Ερωτευθείς διακάως τ' ού την και μετά γλύκας τ' ού κάλλος δίδοις στρουμβουλές όνόματι Μαρίκας και γάρ ή Μις ή έξοχος ή άλλος εκ των θείων εόρταζεν επέτειον, ή παιδες, γενεθλίον. 'Εκείφθην κι' άπεφάσιον εις ένδειξιν άδρόντης κι' ως θαυμαστής της καλλονής και πάσης καυθυλότητος να οπεύω όιον τάχιστα εις τόν προς όν τόν όρον και να προσφέρω εις αυτήν συμβολικώδες δωρον. Κι' εόρταζούσης της διδός έπακοιδώς προχθές με πόζαν καζονόθειον και ύφους ουμπιθές μετέβην εις τού οίκου της τ' ού προσώδης τ' ού άντρον κρατών ως δωρον, έν κερσίν, της Γενοβέφας κέντρον. Δωρον τούτέστιν έζοχον και όη ομωαντικόν, υποδύλον τόν έρωτα τόν σφοδρά ιδανικόν, δωρον ύφους ευγενικής με σημασίας τόνον και όπεο μ' ού έσοτικισεν δραχμής τριάντα μόνον.

Κι' ένθ ένθ έθούμαζον τούς όφθαλμούς (της Μούσης) τ' ού δέμα αυτή ήνοιζεν μετά χειρός τρε- (μους). Κι' ή Δία! έξεφύσηζέν σφοδρώς δικήν (έλέφα, κι' έδόθησεν: «Τί μουφες, μωρέ, τ' ού (Γενοβέφα)» Κι' ή τύχη ήτις συνεχώς όικτρώς με κα- (ταστρέφει! Πριν έξνηψην τ' ού διδι περί της Γενοβέ- (φας, έκείνη άννεγείρασα τ' ού κύνδρον άρον.ά. (ρον, εύθως μοί τ' ού έπέρσεν, ή συμφορά!... (κολάσων! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο «ΦΩΤΙΣΤΗΣ» της Ἀρμενίας

Ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς ἐβδομάδας

Ο ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἦταν θαλασσὸς βασιλικῆς οὐκονείας. Ὁ πατέρας του Ἄνακ συγγένει με τὸν Κουσαρό, πού καθόταν στὸ θρόνο τῆς Ἀρμενίας κατὰ τὰ τέλη τοῦ 3ου αἰώνα. Ἀνθρώπος φιλοδόξος κι' ἀδίστατος μπροστὰ, σὲ κάθε μέσον, πού θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ, γιὰ νὰ πετύχῃ τοὺς σκοπούς του, ὁ Ἄνακ προέβλεπε στὴ βοήθεια τοῦ βασιλιά τῆς Περσίας Ἀρταξέρξου. Ἐτοίμασε μιά συνάντησι καὶ δοκιμάσθηκε ἐπὶ τὸν Κουσαρό. Ἀλλὰ δὲν πείσθηκε νὰ πάρῃ τὰ γέριά του τὸ σκῆπτρο. Οἱ ἑστιάσεις τῆς Ἀρμενίας, πού ἦταν ἀσυνειδητοὶ στὸν ἀγύρο βασιλιά, κινήθηκαν ἐναντίον τοῦ σφετεριστῆ, κατάρθηκαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ σκότωσαν τόσο τὸν ἴδιον βασιλὸν καὶ ἄλλα μέλη τῆς οὐκονείας του. Σάθηκαν μόνον δύο παιδιὰ του. Τὸ ἓνα ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρά τῶν ἐκδικητῶν καὶ ὄρθη ἀπὸ τὴν περσικὴ αὐλὴ. Τὸ ἄλλο ἦταν ὁ Γρηγόριος, πού ἔμενε τότε στὴν Καισάρεια τῆς Καπαδοκίας γιὰ σπουδές.

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔφτασε στὴν πόλιν αὐτὴ ὁ Τριδάτης ἐπὶ τὸν γιόνο τοῦ δολοφονημένου βασιλιά. Ὁ Γρηγόριος, πού εἶπε στὸ μεταξύ γίνε γριστιανὸς, τὸν ὑπεδέχθηκε με ἀγάπην, κατακρίνοντας τὸ ἐγκλημα τοῦ πατέρα του.

Οἱ δύο νέοι συνδέθηκαν με θαθεῖα φιλία, πού γεφυρώσε ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὶς οὐκονείες τους. Ἡ μὲν τοῦ Κουσαρά, ἦταν ἐπὶ τὸ Τριδάτη, παρὰ τὴν προστάθειά του Γρηγόριου, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείνῃ τὴν εἰδωλολατρικήν, ἀντανάγκιζε, ὡστόσο, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἁμορφία τῆς γαιστιακῆς πίστεως.

Στὸ μεταξύ, ἡ γάμος τους θροσκόναν ἀκούα σὲ ἀναταραχὴ, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Κουσαρά καὶ τοῦ Ἄνακ, πού οἱ ὁδοὶ τοὺς ἐξοκολυβοῦσαν νὰ ἀλλοησαστῶνται. Ἀλλὰ, στὸ τέλος, γὰρ στὴν ἐπέμβασι τοῦ θυκαντινοῦ ἀυτοκράτορος, ἀποκαταστάθηκε ἡ τάξι καὶ κλήθηκε τότε ὁ Τριδάτης νὰ σοῦσῃ τὸ στέμμα τοῦ πατέρα του.

Ὁ Γρηγόριος ἔβρινε κάμποσο καιρὸ ἀκόμα στὴν Καισάρεια, πού τὴ θεωροῦσε σὺν πνευματικῇ του πατρίδα, γιὰτὶ ἐκεῖ εἶχε ἰσορροπία καὶ πρὸ παντός εἶχε γίνε καὶνοῦνος ἀσθενοῦς μετὰ τὸ ἔσπιντο.

Ἀλλὰ, πρὸς τὸ ἀντιπαρῶς τὴ μεγαλοῦ, πού αὐτὸν τοῦ Πάππου καταλάβαινε ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυνατόν νὰ μείνῃ ἐκεῖ γιὰ πάντα. Εἶχε ἓνα μεγάλο γὰρ πρὸς τὴ φυσικὴ τοῦ πατρίδα, πού ὁ πατέρας του τῆς εἶνε κάνει τόσο κακὸ μετὰ τὴ φιλοδοξία του. Ἡ Ἀρμενία ἦταν διόκληρη ἐπὶ σήμερ στὸ σκάδι τῆς ψευτικῆς θρησκείας. Κι' ὁ Γρηγόριος ἄκουε μέσα του τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, πού τὸν καλοῦσε νὰ γίνῃ ὁ «φωτιστὴς» τῆς Ἐτῆς. Ἀπὸ νειροτονήθηκε ἱερέας. Ἐκίνησε γιὰ τὴν Ἀρμενία.

Ὁ Τριδάτης τὸν δέχθηκε με γὰρ καὶ τὸν ἄσπερ ἐλεύθερον νὰ κηρύττῃ. Ὅταν, ὁμως, σὲ λίγον καιρὸ, εἶδε ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ Γρηγορίου κορυφοῦσε πολὺ πλατεῖα, ἄλλαξε γνώμη. Ἀποφάσισε, λοιπὸν, ἀπὸ πολιτικὴ σκοπιμότητα, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερ, νὰ τὸν συλλάβῃ, γιὰτὶ πίστευε ὅτι ὁ Θεὸς του ἦταν συνδεδεμένος με τὴν προγονικὴ θρησκεία.

Ἐξόντας καλὰ τὸ Γρηγόριο καὶ τὴς δυνάεις τῶν τῶν κλέους ἐπὶ μὲν νὰ παρῶσθῃ κι' αὐτὸς μαζί του σὲ μιά τελετὴ στὴν αὐτὴ τῆς Ἀρμενίας. Ἐκείνος τότε τοῦ εἶπε:

— Πῶς μοὶ εἶπες ἐνταῦθα πρῶτα; Ἡμεῖς πῶς σ' ἓνα γριστιανὸν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μεταστῇ σὲ εἰδωλολατρικὴν τελετὴν.

Ὁ Τριδάτης πού περιέμενε αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, προστάει, λοιπὸν, νὰ πιάσουν τὸν Γρηγόριο καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ. Καὶ κάθε τόσο, κινούμενος ἀπὸ στανικὸ πῦρ, τὸν ὑπέβαλε σὲ χειρότερη βασανιστήσια με σκοπὸ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλοεπιστήσῃ. Ἀλλὰ φυσικὰ, δὲν κατόρθωσε τίποτα.

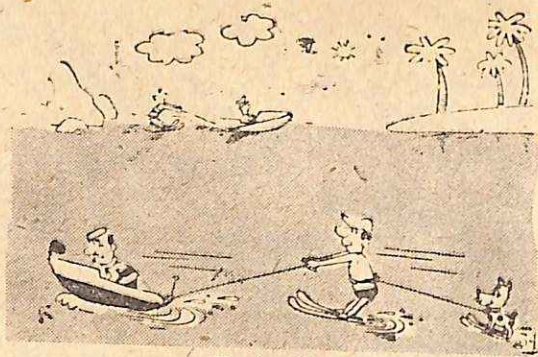
Ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ὁ Τριδάτης γινώσκων ὅτι ὁ ἀντικείμενος ἐπὶ τῆς ἁγίας ἦταν φωνὴ ἐνενική κι' ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἄσπερ στὴν τύφλωσί τῆς Χοροεισιπῆς ἔνα ὅποιο σκῆπτρο. Ἀλλὰ ἀποτελεσματικὸ.

Ὁ Τριδάτης εἶπε ἀκόρεσι ὅτι σ' ἓνα μοναχὸν δοιοκάν μετὰ ὑπερκαλὴν παρῶσις, ἡ Ρωμῆα, ἔστειλε, λοιπὸν, νὰ τὴν ἀπογείνουν κι' ὅταν τοῦ τῆς ἔφταν, προστάθηκε νὰ τὴν ἐξαπατήσῃ. Κι' ἐπὶ δὴ ἐκείνη ἀνείκων, ἔκανε νὰ τὴν ἀνυπολόγησῃ διὰ τῆς ἑλπίας.

Ἀλλὰ τότε συνέβηκε κάτι τὸ τοιοῦτό. Τὸν ἔπιασε μιά ἐξονική ἄλγην. Ἐπὶς γὰρ καὶ δὲν ὑπολόγησε νὰ ἐξαπατηθῇ. Ἡ ἀβελία του εἶπε τότε ὅτι, πού σήμερ πῶς ὁ Τριδάτης δὲν θὰ γινώσκων καλὰ, ἂν δὲν ἀπελευθερώσαν ὁ Γρηγόριος. Αὐτὸ κι' ἐνῆνε.

Ὁ Τριδάτης, μετὰ τὴν ἰατρὴν, ζήτησε νὰ ἐπιτεθῇ κι' ἄσπερ τοῦ Γρηγορίου νὰ κινήσῃ ἀνέτα. Ἐπὶς, ὡς ἔβλεπε ὅτι γὰρ ἔνα γὰρ ἔνα μεγάλο μέρος τῆς Ἀρμενίας ἐκνιστιανισμένη. Ὁ Γρηγόριος μετῆς στὸν ἄλλο κόσμο τὸ ἔτος 332.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Χωρὶς λόγια.

Ἐπικάριοι στίχοι

ΠΟΝΟΣ ΑΔΙΑΠΤΩΣ

Πῶσεις βλέπουμε προσφάτως συνεχεῖς κι' εἰδῶν.

(εἰδῶν πῶσεις λόγῳ σκοτοδίνης, λόγῳ καρπουζοφλοουδῶν, πῶσεις ἐξ ἰκνιωματῶν, πῶσεις ἀπὸ σκαλοπάτια, ἀπὸ τοῦ, λεωφορεῖα κι' ἀπὸ κρύνες καὶ κρεβάτια.

Πῶσεις βλέπουμε, ἀκόμη, λόγῳ πῶσεως βροχῆς, πῶσεις λόγῳ τῆς καρδίας, πῶσεις λόγῳ τῆς ψυχῆς καὶ βυθίζεται ὁ κόσμος μέσ' στὴ λυπη καὶ σπῶν.

γινάτι πῶσεις, ὁ καυμένος, τῶν... τιμῶν δὲν θέλει (μόνο!

Ω! ΤΕΜΠΟΡΑ!

Κάποιο Γιῶτα Χι, πού εἶχε στὸ θολάν του ἀνθοκόμο καὶ κατὰ τὴν Μεσογείων ἀνθρορίζε τὸ δρόμο, πῆρε σβάρνα, αἰφνιδίως, ἕναν ἄμοιρο διαβάτη καὶ τὸν ἔστειλε γιὰ μέρες ἢ γιὰ μῆνες στὸ κρε- (βάτη...

Μετὰ τὸ δίκιο του ἐπομένως, τὸ ταλαίπωρο κοινὸν τάχει μετὰ τοὺς Γιῶτα-Χῆδες κι' ἔχει γίνε ἐξω φρε- (νῶν, ἀφοῦ καὶ οἱ... ἀνθοκόμοι μ' αὐτοκίνητα γυρίζουν καὶ ἀντὶ νὰ κόβουν ρόδα, μετὰ τῶν... ρόδα σὲ θερ- (ζούν!

ΡΑΒΕ — ΣΥΛΩΝΕ

Ξανασκάβεται ἡ Μάρνη, ἡ ὁδὸς μετὰ λόγους ἄλλους καὶ τὸν κόσμο ξαναθάζει σὲ τραῦματα καὶ σά- (λους,

γιὰτὶ ἀλλάζουν καὶ πάλι τ' αὐτοκίνητα πορείες καὶ γι' ἄλλου μετακινίσεων στάσεις καὶ ἀφιετηρίες.

Πλὴν αὐτοῦ, τὸ σκάψιμό τῆς, πού πηγαίνει τώρα

θὰ τραβᾷ σκονι-γινάτι καὶ δὲν θάξῃ τελειωμὸ κι' ἡ ὁδὸς αὐτὴ τοῦ Μάρνη, ὅταν μποῦμε στὸν χει- (μῶνα

διαφορὰ καμμιὰ δὲν θάξῃ ἀπ' τὸν... Μάρνη ποταμό!

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Πλὴν τῶν ἄλλων τῶν ἀστέρων, πού θὰ μᾶς ἐπίσκε- (φθῶν,

κι' ὀλοζώντανον μπροστὰ μας καὶ κοντὰ μας θὰ (θρεῖδων,

θάρῃ σύντομα κι' ἡ Μάνοφιλντ μιά ταῖνια νὰ τρα- (θῆξῃ

καὶ τὶς πολυθρόνες τῆς καμπυλόπτες νὰ δείξῃ...

Ἔτσι ὅλοι οἱ θαυμαστοὶ τῆς θὰ βρεθῶν ἐπὶ ποδὸς καὶ θὰ σπεύσῃ τῆς ὁδὸνς κάθε λάτρης κι' ὁπαδὸς τέτοια γήνοσα μεγάλη νὰ πλεωρίσῃ καταλλήλως καὶ νὰ γίνῃ ἰδιαιτέρως... ἑπιστηθίος) τῆς φίλος!

ΔΙΑΦΕΥΣΙΣ

Ἀπ' τὴ μιά στὴν ἄλλη μέρα κι' ἀπ' τὴ μιά στιγμὴ (στὴν ἄλλη,

ἀπεργία οἰκοδόμων ἀναμένεται καὶ πάλι, γιὰτὶ ἀρχίζουν καὶ οἱ χτίστες τὰ «ἱμα» νὰ τὰ μπου- (χτίζουν

καὶ βαρέθηκαν στὴν ἄμω τὶς ἐλπίδες τους νὰ χτι- (ζούν...

Στὶς πολλὰς τῆς ἀπεργίας, πούχουν, ἄτοι, ἐνταθῇ (κῶν,

κι' ἀπεργία... οἰκοδόμων ἀπειλεῖ νὰ προτεθῇ καὶ μᾶς λέει ἡ πλειονότης τῶν φωστῶν κι' εἰδι- (κῶν,

πῶς τὸ πρόγραμμά τῆς εἶναι... ἐποικοδομητικόν!

ΕΡΓΑ ΠΕΡΙ... ΟΠΗΣ

Συζητοῦν οἱ ἀρμόδιοι μας μετὰ ζήλου ἀρκετοῦ, γιὰ ν' ἀνοίξουν λεωφόρον μέσῳ τοῦ Λυκαοῦ τοῦ καὶ τὸ μέγα σκεδὸν τοῦ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν, τὸ βουνὸ πέρα γιὰ πέρα καὶ δεόντως καὶ τρυπᾷ (δοῦν...

Δηλ. ἰδὴ θὰ διαθέσουν τσουβαλάτο μετρητό, γιὰ ν' ἀνοίξουν μιά... τρύπα κάτω ἀπ' τὸν Λυκα- (θῆπτό

κι' οἱ φτωχοῦπαλληλάκοι ἂς περνοῦν μετὰ παλαπίδες (τρυπᾷ

κι' ἂς νερμίζουν, ἐπιμόνως, τὸ ζωνάρι τους με... (τρυπᾷ

Γ. ΘΕΣΙΟΣ

Ἀλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΝ. Ἀλεξάνδρεια, Αἰ- γύπτου. Οἱ φωτογραφίες ἀλλοῦν ἐνα- ἰπῶτο τρῶς ἀπὸ τῶν ὑποψη- ῶν καὶ τῶν ἀκρῶν τῶν οἰκτιρῶν, το- ἰακένου θὰ ἐξαρῶσθαι μετὰ οὐκιστι- κῶ γυρίσῃ μὴ μὴ οὐ φακοὶ καὶ στα- μέλι τῆς ἀπὸ τῆς. Αὐτὸ ὅμως γιὰ νὰ γι- νῇ πρέπει νὰ ἐρῶσι στὴν Ἀντρία καὶ στὸ μακρὸς γράμμα σὰς δὲ μὴς λέτε ἀν- εἶσε διατεθειμένος νὰ καίτε, το ταξίδι αὐτο. Τοποθετοῦμε τὶς φωτογραφίες σὰς στὸ «Ἀλμπουμ» τῶν ὑποψηφίων τοῦ ἐξω- τερῶν καὶ περιμένωμε νὰ γράμμα σὰς. Πιστεύωμε ὅμως νὰ εἰσθ- αὐτὴ τὴ φῶρα πῶ συντομῶς.

ΑΝΔΡΙΑΣΤΡΙΑ Α. Κ., Λευκῶσα Κύ- πρου: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πορτε μέρος οἱο Διαγωνισμὸς μᾶς ἐφ' ὅσον ἐν ὑπομνή- νῃ ἐρῶσι τὴν Ἀντρία; Ἡ μὲν Ἀντρία εἶναι νὰ περιμένωμε μὴ μὴς τυχὸν καποῦ συνεργεῖ ἐρῶσι τὴν Κύπρον γιὰ τὸ γυρί- σμα ἐξωτερικῶν. Πρὸς τὸ παρὸν πάντως δὲν ὑπάρχει καμμιὰ τέτοια προσοχία.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ, Λοιμῶν: Λά- ῃσμε τὸ γράμμα καὶ τὶς φωτογραφίες σὰς. Γιατὶ ὅμως δὲν τὸ στείλατε στὴν ἑλληνική, μὴ καὶ εἶναι ἡ μητρικὴ σὰς γλῶσσα. Ἡ συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ μᾶς ἔλῃσμε τῶν ἐξωτερικῶν παρουσιάζει μὴ γὰρ δυσχερείς, τὶς ὅποιες πι- στεύωμε νὰ ἀντιλαμβάνεσθαι.

ΤΑΤΙΑΝΑ ΜΑΡΙΝΟΥ (ψευδώνυμον), Χαλκίδος — Ἀθῆναι: Ἡ μικρὴ φωτογρα- φία, πού μᾶς στέλνετε εἶναι δυσ- χῶς ἀ- νεπαρκής. Πρέπει νὰ μᾶς στείλετε τὴν ἀ- χιστὸν μιά ὁλόσωμ ἀκόμη γιὰ νὰ ὀλο- κληρωθῇ ἡ συμμετοχὴ σὰς στὸ Διαγωνι- σμὸ μᾶς.

ΜΑΤΙΓΑ, Μαγνησίαν — Ἀθῆναι: Πολὺ καλὴς ὁ φωτογραφία σὰς. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμία σὰς θὰ δημοσιεύσῃ.

ΕΛΙΖΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ (ψευδώνυμον), Ν. Σμύρνη — Ἀθῆναι: ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΦΟΥΡ- ΚΑΛΑ — Ἀθῆναι, ΜΙΚΟ (ψευδώνυμον), Ν. Φιλαδέλφεια — Ἀθῆναι, ΛΟΥΚΙΑ ΡΟΥΣ- ΣΟΥ Γουδὶ — Ἀθῆναι, ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ Τ. Σ., Ἀθῆναι, ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΑΣΤΕΡΙ, Αἰγάλεω — Ἀθῆναι, ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ, Ἄνω Νέα Σμύρνη, Ἀθῆναι, ΙΩΑΝΝΑ ΜΑΡ- ΓΑΡΙΤΗ, Περιστέρι — Ἀθῆναι, Λάσμε τὸ γράμμα σὰς καὶ τὶς φωτογραφίες πού τὸ στέλνετε. Ἐκρίθησαν κατάλληλως καὶ περι- λήφθησαν στὸ «Ἀλμπουμ» τῶν ὑποψη- φίων ἀστέρων.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΙΤΙΛΑΝΟΥΔΗ, Ταμπύρια, Πειραιῶς: Λάσμε τὸ δεύτερο γράμμα σὰς καὶ τὶς νέες φωτογραφίες, πού εἶναι ὁμο- λογουμένως, πολὺ καλύτερες ἀπὸ τὶς πρῶ- τες.

ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΛΗ, Νέα Κυψέ- λη, Ἀθῆναι: Λάσμε τὴν μοναδικὴ φωτο- γραφία, πού μᾶς στέλνετε καὶ καθὼς θὰ ἐλθῇ, τὴν δημοσιεύσμε. Περιμένωμε ὁ- μως καὶ τὴν ὁλόσωμ φωτογραφία σὰς, πού εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ ἡ συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ μᾶς.

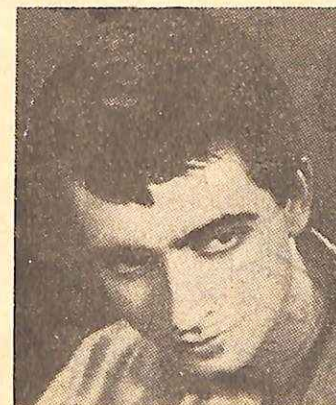
ΦΥΛΛΙΣ (ψευδώνυμον), Κορυβί — Ἀττι- κῆς, ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ (ψευδώνυμον), Αἰ- φιάλη — Πειραιῶς καὶ ΣΟΥΖΑΝΑ (ψευδῶ- νυμον), Ἀγ. Παρασκευῆ — Ἀθῆναι: Λάσμε τὰ γράμματά σὰς καὶ οἱ φωτογραφίες πε- ριληφθῶσιν στὸ «Ἀλμπουμ» τῶν ἀστέρων. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπιθυμία σὰς, δὲν πρό- κειται νὰ δημοσιεύσῃ στὸ «Θησαυρὸ».

ΚΙΚΗ, (μὴ μικρὴ πού λατρεῖ) τὸν κινηματογράφου, Γκῶκη — Ἀθῆναι: Λάσμε τὸ γράμμα καὶ τὶς 3 φωτογραφίες σὰς. Ἀπ' ἐρῶσι ὅμως γιὰτὶ τουλάχιστον μιά ἀπ' αὐτὰς δὲν εἶναι φυσικὴ, γὰρ ἰσχυ- ρὰ καὶ χτενίσματα, πού σὰς παραμορ- φίζουν καὶ δὲν ἐπιτρέπουν σ' αὐτὸν, πού βλέπει τὶς φωτογραφίες νὰ σχηματίζῃ κα- θὼς μιά γνώμη γιὰ σὰς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΛΩΡΟΣ, Περιστέρι — Ἀ- θῆναι, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΩΝΟΣ, Ἀμπελό- κηποι — Ἀθῆναι, ΜΙΧ. ΛΙΑΘΟΠΟΥΛΟΣ, Κορυδαλλὸς — Πειραιῶς, ΘΑΝΑΣΙΟΣ ΣΑΚΚΗΣ, Ὑλκαρῶς — Ἀθῆναι, ΕΥΑΓΓΕ- ΛΟΣ ΧΕΙΛΑΣ, Νίκαια — Πειραιῶς, ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΡΗΣ, Καστέλλα — Πειραιῶς, ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΣΙΛΑΤΟΣ, Ἄγιοι Σοφία — Πειραιῶς, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΙΑΚΟΠΟΥ- ΛΟΣ, Καλλιθέα — Ἀθῆναι, ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΥΡΒΕΣΗΣ, Πειραιῶς, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΡΙΟΣ ΒΟΝΙΣΑΚΟΣ, Κάτω Πετράλωνα — Ἀθῆναι, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΝ- ΝΗΣ, Ἀθῆναι, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΝ- ΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Κορυδαλλὸς — Πειραιῶς, ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ, Π. Κοκ- κινιά — Πειραιῶς, ΘΑΝΑΣΙΟΣ ΦΕΡΕΝ- ΤΙΝΟΣ, Ἀθῆναι, ΜΑΚΗΣ ΠΕΤΡΟΥ, Π. Πεντέλη — Ἀττικῆς, ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΙΑ- ΜΟΣ, Μπράννη — Ἀθῆναι, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ, Νίκαια — Πειραιῶς, ΓΕΩΡ- ΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Ν. Σμύρνη — Ἀθῆ- ναι, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΡΑΚΗΣ, Αἰ- γυῖος — Ἀθῆναι, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΞΟΣ, ΣΤΑΥΡΟΥ, Ἀθῆναι: Τὰ γράμματά καὶ οἱ φωτογραφίες σὰς ἔχουν ἰδῇ ἀπὸ τὸν πόλιν καὶ κατέλαβαν τὴ θέσι τους στὸ «Ἀλμπουμ» τῶν ὑποψηφίων ἀστέρων.

Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΩΛΑΣ, ἀπὸ τὴ Ρόδο, ἔχει παίξει μετὰ ἐπι- τυχία σὲ ἐρασιτεχνικὸς διάσους, κωμικοὺς ἀλλὰ καὶ δραματικούς ρόλους.

Ὁ ΓΕΡΓΙΟΣ ΓΚΟΥΜΑΣ (21 χρό- νων), ἀπὸ τὴ Γουδὰ Ἀθῆναι, ἔχει ἀναμφισβήτητα ἓνα πολὺ κινηματο- γραφικὸ πόσσωπο.

Ὁ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΣΑΒΕΛΙΔΗΣ (18 χρονῶν) ἀπὸ τὰ Κορίνθια Πει- ραιῶς, πού ἔχει καὶ ἀκροατικὴς ἱκανότητες, ἐπαίξε ἱδῇ ἓνα μικρὸ ρόλο στὸ φιλμ «Μεγάλη παρένθεσι».

Ὁ ΔΗΜΟΣ ΦΩΚΑΣ (ψευδώνυμον) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἔχει πάρει μέρος στὸ γύρισμα πολλῶν φιλμ, παίζον- τας δευτερεύοντες ρόλους.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ «ΦΙΝΟΣ - ΦΙΛΜ» καὶ ὁ ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ πού σκηνοθετεῖ τὸ πρῶτο ἑγχρωμὸ φιλμ τῆς ΑἰΛΙΚΗΣ ΒΟΥΓΙΟΥ- ΚΛΑΚΗ καὶ τοῦ ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ χροιάζονται

100 ΝΕΕΣ

γιὰ νὰ πάρουν μέρος, μαζί με τοὺς Δοκίμους πού παίζουν στὸ ἔργο, σὲ μιά θεαματικὴ σκηνὴ χοροῦ.

Παρακαλοῦνται, λοιπὸν, οἱ ἀναγνώστρες μας, πού δήλωσαν συμμετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ, πού ἔχουν γορὸ καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἡλικία κυμαίνεται μετὰ τῶν 16 καὶ 25 χρόνων, νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας (καθημερινῶς 12—3 μ. μ.), γιὰ νὰ παρα- λάβουν ἓνα παρασημεριώδες σημείωμα, πού θὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ παρουσιαστοῦν στὰ Στῶντιο τῆς «Φίνος-Φιλμ» καὶ νὰ πάρουν μέρος στὸ γύρισμα, ἐπ' ἀμοιβῇ. Αὐτὸ βέβαια ἐφ' ὅσον κοῖθουν ἀπὸ τοὺς ἀρμόδιους κατάλληλως γιὰ τὸ ρόλο πού τοὺς προορί- ζεται.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ ἐκείνους καὶ ἐ- κείνες, πού θὰ πάρουν μέρος στὸ Διαγωνισμὸ τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ τῆς «Φίνος-Φιλμ» εἶνε κατ' ἀφαιρητικὴν οἱ ἀκόλουθοι:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝ ΤΖΙΩΒΑΝΝΙ
(Ἱταλὸς ὀπερατέα)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑἰΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακρινός)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΕΣΣΑΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Ἀγγλὸς ὀπερατέα)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(Ἱσποτικός)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Σκηνοθέτης καὶ Σκημ. Στῶντιο)
ΧΑΤΣΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ταλέντο πού βοίσκεται κορυμμένο μέσα σὲ ὅποιοδήποτε ἄτομο καὶ νὰ τὸ φέρῃ ὑπὸ τὸν ὄφθ τῶν προβολῶν τῶν κινηματογραφικῶν στῶντιο. Ἡ ὁμορφία ὑποῖσι νὰ θεωρηθῇ πορῶν, δὲν εἶναι ὅμως ἀπα- ραίτητη προϋπόθεσι γιὰ τὴν συμμετοχὴ στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δὲν ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, κανένας περιορισμὸς καὶ καμμιὰ δε- σμευσι. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος πρόσωπα ὁποιοσδήποτε ἡλι- κίας, ἀρκεῖ βέβαια νὰ ἔχουν κάποιο ταλέντο ἢ νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουν.

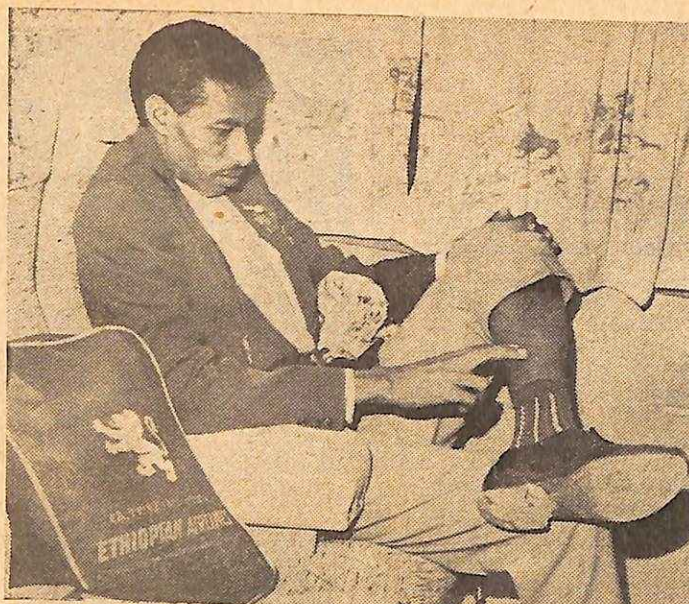
Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν καὶ ἀπὸ σήμερ νὰ δηλώσουν συμ- μετοχὴ στὸ Διαγωνισμὸ, ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῶν μετὰ τὸν κατω- θι τρεῖς ὁδοῦς:

1) Θὰ γράνουν δυὸ καθαρές φωτογραφίες σὲ σχῆμα καρ- ποστάλι, δηλαδὴ ἓνα κεφάλι ἢ ὑποῖσι καὶ μιά ὁλόσωμ.

2) Στὴν ἐπιστολή, πού πρέπει νὰ εἶναι ἐναγνώστη καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιον ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρωσιν καὶ οἱ γνώσεις του (σχολικὴς σπουδῆς καὶ τυχὸν ἑνὲς γλώσσας, μουσικῆ, γορὸς κλασσικῆς ἢ μοντέρνας, κολυμπί, ποδήλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.) ἀπαραίτητος δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσοκληθῶσιν τὶς φωτογραφίες στὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δοξαδοσίου 4, (4ος ὁμοφός) Ἀθῆναι (Τμήμα Κινηματογραφικοῦ Διαγωνι- σμοῦ), γορὶς ἄλλη ἐπεξέδουσι.

Ὁ διαγωνισμὸς, βέβαια, δ

Ο Μπικίλα 'Αμπέμπε στο ό-ροδρόμιο του 'Ελληνικού.

Ο δολυμπιονίκης του Μαραθωνίου

Μιά συνέντευξη με τον Αιθίοπα Μπικίλα 'Αμπέμπε, που κατέρριψε όλα τα παγκόσμια ρεκόρ στο Μαραθώνιο

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ψηλός, με μεγάλη μύτη και μουστάκι «άλα φαίρ-μπινγκ», ο εκπληκτικότερος αθλητής της 17ης 'Ολυμπιάδας, ο Μαραθωνοδρόμος Αιθίοπας Μπικίλα 'Αμπέμπε, στέκονταν γεροπαλιός και με κατεβαμένο το κεφάλι, πίσω από ένα τραπέζι, στο ρεστοράν του αεροδρομίου του 'Ελληνικού.

Οι 13 συνάδελφοί του, μέλη της αθλητικής δολυμπιακής ομμάδας, τον είχαν στη μέση κι 'έμειναν, στη Ρώμη, εντελώς απροσδόκητα, είχε δοθεί την πατρίδα του. Έπρεπε το ρεκόρ του Μαραθωνίου, κατά 15 δολυμπιακά λεπτά, διασχίσει την απόσταση των 40 χιλιομέτρων σε 2 ώρες, 15' και 16". Όλοι έβλεπαν έκπληκτοι στη Ρώμη από τη μεγάλη αυτή νίκη, αλλά περισσότερο άσπασαν, όταν, μετά τον τελεστικό του Μαραθωνίου, τον άκουσαν να λέει φωναχτά και χωρίς έπαυση, ότι θα μπορούσε άνετα να τρέξει όλα 40 χιλιομέτρα!...

Ο εκπληκτικός αυτός αθλητής, βασικόταν τώρα μπροστά μας, στο εστιατόριο του αεροδρομίου του 'Ελληνικού.

Περνούσε από τη χώρα μας ετρανζίτος. 'Ετσι, στο σύντομο αυτό διάστημα, είχαμε την ευκαιρία

να μιλήσουμε μαζί του και να τον ρωτήσουμε διάφορα περιστατικά από τη ζωή του.

«Καταλαβείτε, λοιπόν, πόσο εύκολο ήταν για μένα να τρέξω στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους της Ρώμης!...

«Εκτός αυτού — συνέχισε ο δολυμπιονίκης 'Αμπέμπε — δολυμπία ή α-πόστασι του Μαραθωνίου δεν πα-ρουσίαζε δυσκολίες, γιατί τα 40 χιλιόμετρα ήταν χωρίς πολλές ανηφορίες και το σπουδαιότερο ήταν... ασφαλτοστρωμένα! Κυριολεκτικά, λοιπόν, πετούσα!...

— Είναι αλήθεια, ότι δηλώσατε στη Ρώμη πως θα μπορούσατε να τρέξετε κι' άλλα 40 χιλιόμετρα!

Ναι, απάντησε. Δεν αισθανόμουν καθόλου πως ήμουν κουρασμένος.

Τι σκεφτόσατε όταν τρέγατε;

Το τέρας! Μας απάντησε. «Η θεία να νικήσω, για να δοξάσω την Αιθιοπία, την πατρίδα μου και τον Αυτοκράτορά της!

— Και τώρα, 'Αμπέμπε, ποιά είναι το μεγάλο όνειρό της ζωής σας; Τι θέλετε να γίνετε;

«Ένας μεγάλος αθλητής, μου απάντησε με σεμνότητα. Θέλω να γυμναστώ, ώστε να υπορέσω να κερδίσω κι' άλλους αγώνες.

Στο σημείο αυτό της συνομιλίας μας, ο 'Αμπέμπε μας απέκλυσε, ότι τις προπονήσεις του τις άρχισε πρό 4 ετών.

Ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν είχα ασχοληθεί σοβαρά με τους δρόμους μεγάλης απόστασης. «Όταν, όμως, άρχισα να τρέχω, πρό 4 ετών, διεπίστευσα, ότι είχα τεραστίως τον έλεγχο, έλεγχο από τότε συστηματικά δύο φορές κάθε εβδομάδα μερικά χιλιόμετρα, τρία ή τέσσερα.

Οι ειδικοί λυγρίζονται, ότι ο Αιθίοψ δολυμπιονίκης κατόρθωσε να νικήσει όλους τους αντιπάλους του, λόγω... των κλιματολογικών συνθηκών της πατρίδας του! Συγκεκριμένα, λένε, ότι, επειδή ζή σε ύψωμα 2.500 μέτρων, αυτό του επέτρεπε ώστε οι πνεύμονές του να μη κουράζονται στα χαμηλά ατμοσφαιρικά στρώματα. «Όπως όμως και να πάρετε τα πράγματα, ο 'Αμπέμπε νίκησε και μάλιστα ευτόλητος!

— Πριν από τον αγώνα, τί φάγατε;

— Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο δολυμπιακό χωριό της Ρώμης, απέφυγα τις καταχρήσεις στο φαγητό. 'Ακολουθήσα διαιτα. 'Είνα γάλα και έρωμα λί-γο κρέας και πολλά φρούτα. Στην Αιθιοπία τα φρούτα μου δέ διαφέρουν από εκείνα που τρώγουν κι' οι συμπατριώτες μου.

— Είσατε παντρεμένος;

Ναι, μās απάντησε. Παντρεύτηκα πρό 1½ περίπου έτους. 'Ο γάμος μου δέ στάθηκε εμπόδιο στις αθλητικές μου φιλοδοξίες, ούτε που προκάλεσε μείωση των επιδόσεών μου.

Ο 'Αμπέμπε μās απέκλυσε κατόπιν, ότι, από τον αθλητικό προ-τιμά, το ποδόσφαιρο κι' όχι τους δρόμους αντοχής!

— Είμαι ποδοσφαιριστής, μās εί-πε, κι' όχι δρομέας!

Μιλώντας για τη ζωή του, μās διηγήθη πως κατετάγη στην Αυτοκρατορική Φρουρά του Χαϊλέ Σε-λασιέ.

Αυτό στάθηκε σημαντικό γε-γονός στη ζωή μου, μās τόνισε. Στους στρατώνες, είχα τον καιρό και την ευκαιρία να έρθω σε επα-φή με τον αθλητισμό. 'Αν δεν κα-τασασόμουν ως μόνιμος δεκανέας στην φρουρά του Αυτοκράτορα, δέ θα έτρεχα ποτέ στους 'Ολυμπια-κούς και, φυσικά, δέ θα μου δινό-ταν η ευκαιρία να νικήσω.

«Στην πατρίδα μου — κατέληξε ο 'Αμπέμπε — υπάρχουν δρομείς, που είναι καλύτεροι από μένα. 'Εγώ ά-πλως είχα την τύχη να συμπεριλη-φώ στην αθλητική αθλητική ομά-δα. Πιστεύω, ότι, εάν οι δρομείς αυτοί έτρεχαν στη Ρώμη, δέ με νι-κούσαν!...

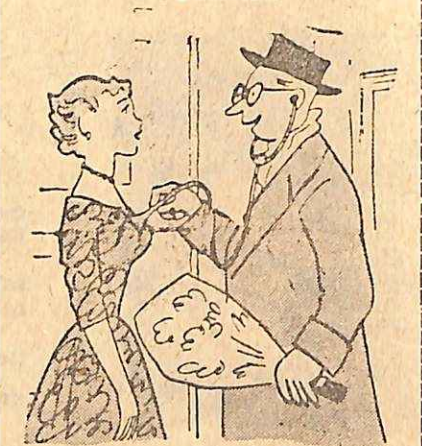
«Αλλά η ώρα είχε κιόλας περά-σει. Το μεγάλο ανάγγελε, ότι το αεροσκάφος της 'Αιθιοπικής 'Αε-ροπορικής 'Εταιρείας, ήταν έτοιμο για απόγειο.

Χαιρετίσαμε τον 'Αμπέμπε και του ευχθήκαμε κι' άλλες νίκες. — Δεν τρέχω για τον εαυτό μου, μās απάντησε. Τρέχω για τη δόξα της Αιθιοπίας!...

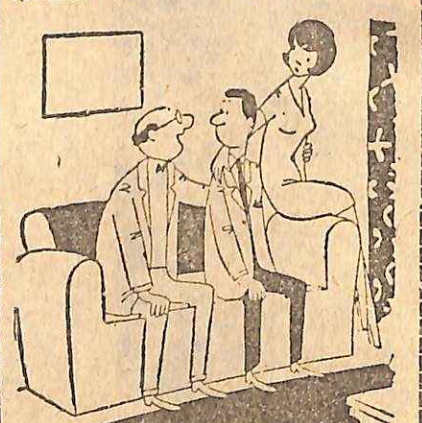
Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

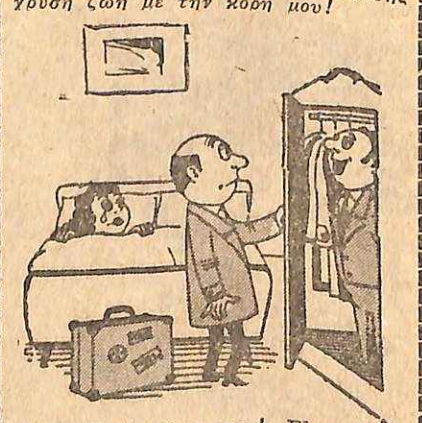
— Γκρόσοου!

— Για να δούμε τί λέει σήμερα η καρδούλα μας. 'Αγαπούμε το για-τρονάκι μας;

— 'Αν τωός μονάγα πατάες τη-γανιές και αυγά βοαστά, θα περάσης χρυσή ζωή με την κόρη μου!

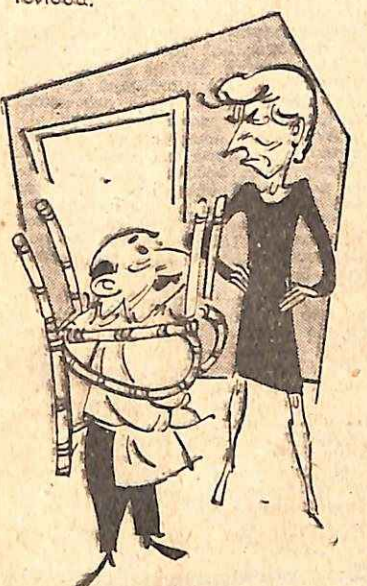
— Καλησπέρα σας! Είμαι αντι-πρόσωπος του συλλόγου 'Ο αγώνας κατά των σκώων!

Οι απότομοι μεταβολές του και-ρού, τώρα το φθινόπωρο, απο-τελούν τον εφιάλτη του 'Αριστο-βούλου, γιατί άσκουν τέτοια επί-δρασι στο νευρικό σύστημα της ευ-ερέθιστης συζύγου του της 'Αγλαΐ-ας, που η ζωή του, στις περιπτώ-σεις αυτές, καταντά ματωρική. Γίνεται τότε η 'Αγλαΐα στο έπα-κρο εριστική κι' οι φωνές της ά-νηκουν σ' ελόκληρο το οικοδομικό τετράγωνο.

— 'Ετσι και σήμερα...

— 'Αριστόβουλε! Μά δέν ά-κούς, βρέ, όρνιο; Πού στο δαιμόνα είσαι; άουεται η 'Αγλαΐα, με τέ-τοια ένταση, που άνοιγουν οι πό-ρες των διαμερισμάτων και προ-βάλλουν, φθορισμοί, οι μορφές των συνόκων.

— Καλέ, τί άγριοφρονάρες είναι αυτές; λέει μία λιγνή κυρία, με εμψυχωτική, στην άπέναντι γει-τόνισσα.

— Φαίνεται πως είναι πάλι στις κακές της αυτή η φαρμακομύτα η 'Αγλαΐα! άπαντά η άλλη.

Κι' ενώ οι δύο γειτόνισσες συνε-χίζουν το κουκούσι στο διάδρομο, ψηλά στο τετρίο, ο 'Αριστόβουλος δέχεται τους πρώτους κεραυνούς της άνοικονόμητης συζύγου του:

— Πού ήσουνα τόση ώρα, βρέ μπουφο;

— Στην κουζίνα ήμουνα, 'Αγλαΐ-α μου. Καθόρισα το νεροχύτη!

— Τον κακό σου το φλάρο, ήλι-θιε! στριγγλίζει η 'Αγλαΐα.

Ο 'Αριστόβουλος προσπαθεί να τή μαλακώσει:

— Μη συγχίσεις, χρυσή μου, και ταραξείς το νευρικό σου σύ-στημα!

— Άλλά πού να μαλακώση η 'Α-γλαΐα! 'Αντίθετος, η στοργική πα-ρηγορησι του 'Αριστόβουλου, την ερεθίζει περισσότερο.

— Όποτε με βγάξεις τώρα και τρελλι, έ; φωνάζει έξαλλη.

— Δεν είπα τέτοιο πράγμα, 'Α-γλαΐα μου! άπαντά με ευγένεια ο 'Αριστόβουλος. Είπα να μη συ-χίσεις και χαλάει η επιδερμίδα σου!

— Άλλά βρίσκεις άδρα με την 'Α-γλαΐα, και μάλιστα σήμερα, που ένεκα του καιρού, είναι φουρτουνα-μένη; 'Οτι και να πη ο δυστυ-χής ο 'Αριστόβουλος, το παίρνει από την άναποδ.

— Όποτε δέ σ' άρέσει, λοιπόν, η επιδερμίδα μου, έ; Τι έχει, βρέ, η επιδερμίδα μου;

— Τιποτα, 'Αγλαΐα μου! 'Ι-σα-σα, που έχεις δέρμα άσπρο και γαλοκρό!

— Τότε γιατί λές για την έ-πιδερμίδα μου, βρέ κολοκωβά; Για να με απογοητεύσης η σου έννοια-με και όρέγεται τώρα καμιά μορ-φογή του γλυκού νερού; Λέγε, Ποιά σουλαλα σου γυάλισε, βρέ Καλαόδα;

— 'Εγώ Καζάνοδας; παρατηρεί χαμογελαστός ο 'Αριστόβουλος. 'Ηρέμησε! 'Ηρέμησε, γρήγο! — Τι να ήρμήσω, βρέ Ρασπου-

τίμ! άπαντάει, Έξω φρενών, η 'Α-γλαΐα.

Και, δέ χάνει καιρό, θουτάει με ψάβηνη πολυθρόνα, και του την κα-τεβάζει από ψηλά με τέτοια δύνα-μη, που το ψάβωτο μπαίνει στο κεφάλι του ως το λαιμό. Κάνει να τή βγάλει, άδύνατον. Είχε φρακά-ρει.

— Και τώρα τί γίνεται; ρωτάει με άμχανία την 'Αγλαΐα.

Τί έες να γίνη; άπαντά ά-παθώς αυτή. Να πās στον καρ-κιά, δίπλα να σου τή βγάλη!

Κι' ενώ ο ταλαίπατος, ο 'Αρι-στόβουλος, με την πολυθρόνα «κολα-λάσ» στο λαιμό, ξεκινάει για τόν καρκελά, υπό τους γέλατες τόν συνοίκων, η 'Αγλαΐα, ξεθυμαμένη κάπως, μετα την προηγούμενη αψι-μαχία, σπυρίζει με κόνη το μπανά-κι της στο λουτρό και να φρεσκ-ριστή, ώστε το άπόγευμα, που θα πανε για «κουμ-κά» στους Παπα-δοπουλάους, να είναι εμφανίσιση.

Έξ άλλου, μία ξαφνική έσφαρη βελ-τίωσι του καιρού, καμάρωσε άκο-μα περισσότερο την 'Αγλαΐα. Κι' όταν γύρισε ο 'Αριστόβουλος άπ' τόν καρκελά, τή βρήκε άλλαγμένη.

— Καμμένη 'Αριστόβουλε, κι' εσύ, του είπε με συγκατάβασι, μό-λις τόν είδε να μπαίνει, λές κάτι κουβέντες μερικές φορές, που μ' έ-νευρίζεις! Τέλος πάντων. 'Οτι εί-παμε, νερό κι' άλάτι! 'Ετσι, 'Α-ριστόβουλε;

— 'Ετσι, 'Αγλαΐα μου! ά-πάντησε ο άνεγκκος 'Αριστόβου-λος, ίκανοποιημένος που η θύελλα κόπασε με λίγες ζήμες.

Το βαρόμετρο του σπιτιού, από τα 20, που ήτανε το πρωί, άνε-θηκε στα 24, σημείον βελτίωσης του καιρού και άποκαταστάσεως ά-μαλών σχέσεων στο άντρώγιο. Η 'Αγλαΐα μάλιστα, που το πρωί ή-τανε άγρια θάλασσα, τώρα, ήρεμη και κεφατή, βάρει με λυχία της, τραγουδώντας τόν 'Υμνιτόν, ενώ ο 'Αριστόβουλος, στην τραπεζάρια, άκούει από το ραδιόφωνο τις ει-δήσεις. Σε λίγο, άκούγεται η φωνή του σπήκερ, που μεταδίδει το δελ-τίον προγνώσεως καιρού:

«'Ο καιρός, από του άπογεύμα-τος της σήμερα, θα είναι συννε-φώδης. Άνεμοι θα πνέσουν από νοτιοανατολικών κατευθύνσεων, μέ-τριοι ως ισχυροί. Η θερμοκρασία θα σημειάζει πτώσιν...»

— Πώ! Πώ! ψιφίζει με άπό-γνωσι ο 'Αριστόβουλος. Νέα ντα-δαντοφία θάχουμε με την 'Αγλαΐα, που οι σσοκάδες ένοχλόν ιδιαιτε-ρως το νευρικό της σύστημα!

Και δέν είχε άδικο ο 'Αριστό-βουλος. Το τραγούδι της 'Αγλαΐας άκούγεται τώρα ξευχυσμένο από μέσα, για να πάση σε λίγο έντε-

λώς και ν' άκουστή άργότερα καμ-πανιστή η άγριοφρονάρα της:

— 'Αριστόβουλε! Άκόμα δέν έτοιμάστηκες, βρέ κτήνος; Πότε θα πάς στους Παπαδοπουλάους;

— 'Ετοιμος είμαι, 'Αγλαΐα μου, άπαντα τρουαγμένος ο 'Αρι-στόβουλος και, στα γρήγορα, βά-ζει τη γραβάτα του και εμφανίσε-ται με το καπέλο στο γέρι. Έτοι-μος προς αναχώρησι.

— Πάμε! μουγκρίζει η 'Αγλαΐα. Και προπορεύεται, βλοσυρή και συννεφιασμένη, ενώ ο 'Αριστόβου-λος ακολουθεί, κυττώντας μελαγχ-λικός το συννεφιασμένο ορίζοντα.

Σε λίγο, το ζεύγος έπιδίδεται στο λεωφορείο. Η 'Αγλαΐα κυ-τάζει δεξιά κι' άριστερά, έτοιμη ν' άρπαχτή από κάτι και να πη την κουβεντούλα της. Και να, το βλέ-μα της σταματάει σ' ένα Δονζουσ-νίζοντα έξηντάρη, που φοράει και κόκκινο γαρφαλλο στο πέτο, και που, όρθιος μπροστά της, όλο και κάτι ψιφίζει σε μία εικοσαχρονη τσαπερόνια. Αυτή χαμογελάει με φιλαρέσκεια, κι' ο ρυτιδωμένος Δον-Ζουάν παίρνει βάρος και συνε-χίζει τα γλυκόλογα, πράγμα, που κάνει την 'Αγλαΐα έξω φρενών.

— Άμ! δέ θα μου γλυτώσει αυ-τός ο γερομπιμπικιός!... λέει σε μία στιγμή στον 'Αριστόβουλο.

Και, γυρίζοντας σε κάποιο νεα-ρό, που ήτανε καθιστός πλάι της, του λέει, δείχνοντας τόν κομφεύ-μενο έξηντάρη:

— Σήκα, νεαρέ μου, να προσ-φέρης τη θέσι σου σ' αυτό το φου-καρά το γέρι, που κάθεται όρθιος και του πιστήσκανε τα νεφρά!

Ο υπερήλιξ έρωτιδής ξεροκα-τρίνει με άμχανία. Αυτή η διαδύ-λογουαίκα πάει φυρί-φυρι να τόν κάνει ρεζίλι!

— Ευχροστώ, μαντάμ, δέ χρε-ά-ζεται! της λέει, κόκκινος σά μαν-δύας Βυζαντινόν αυτοκράτορας, ενώ οι επιδόσεις χασκογελούν.

— Τι λέτε, κύριε; συνεχίζει ά-κάκεκτη η 'Αγλαΐα. 'Επιτρέπεται, στην ηλικία σας, να στέκεστε όρ-θιος και, επί πλέον, να κόβετε... χαλά με τη μορφονιά από δω;

— Δέ σας καταλαβαίνω, μαντάμ! ψιφίζει ο γέρος. Και άπορά με τόν τρόπο σας!...

— Βρέ, παλκοκώσου στη θέσι σου, γερο-σαλιέρα, που μου έβλε-σαι και έρωτες, τρουάρα σου! ξεπα-θώνει η 'Αγλαΐα, ενώ ο γέρος σπύ-ρει να κατεβή στην πρώτη στάσι, υπό τα γέλια των έπιδών.

— Άπάνω στην ώρα, να κι' ο έλε-γκτες τόν εισιτηρίον.

— 'Εσύ μās έλειπες τώρα! κά-νει η ένα μορφασμό άποστροφής η 'Αγλαΐα.

Και τόν κυτάζει άσκαρδαμκτι.

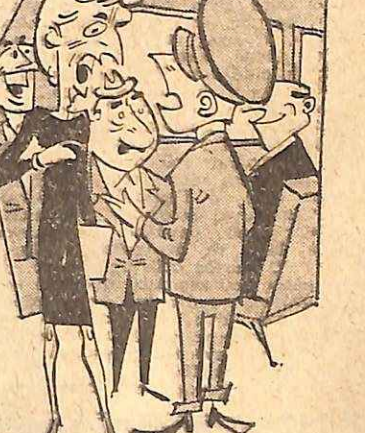
έτοιμη για νέο καυγά.

— Τι είπατε, κυρά μου; ρωτάει έκπληκτος ο έλεγκτής.

— Άλλο πού δέν ήθελε η 'Αγλαΐα, για να πάρη φωτιά;

— «Κυρά μου» να πής τη μά-να σου, βλάκα! 'Ορίστε μας! Κά-νει τώρα και το σπουδαίο! Ποιός; 'Ο κύριος έλεγκτής των εισπρακτό-ρων! Χαράς το πράσω!

— Σας παρακαλώ, κυρία μου,

να προσέχετε τα λόγια σας! Δώστε μου τώρα, το εισιτήριό σας!

— Άμ! δέ πού θα στο δώσω! φωνάζει πεισματωμένη η 'Αγλαΐα, ενώ το έπιδατόν κον νόν κάνει χάσι με την τρομερή αυτή γυναίκα.

— Δώστε μου το εισιτήριό σας! έπιμένει ο έλεγκτής.

— Δεν τόχω!

— Τι πάει να πη δέν τόχετε; Τι το κάνετε;

— Τόφαγα!...

— Μην ειρωνεύσεθε, μαντάμ! 'Αν δέν έχετε το εισιτήριό σας, θα πληρώσετε άλλο!

— 'Εγώ να πληρώσω άλλο; Μου φαίνεται πως είσαι κεκαμένος σά... μωλά!

— 'Επειδαινει τότε ο 'Αριστόβου-λος, που βλέπει τα πράγματα να έκτορνκουνται:

— Δώστε το εισιτήριό, 'Αγλαΐ-α μου, να τελειώσουμε... της ψι-φίζει. Γίναμε δημός ο θεσμός!

— 'Εσύ να σωπάσης, μπουφο! τόν άποπαίνει η 'Αγλαΐα. Και μη με συγχίσης, γιατί!...

— Άπάνω του μαντάμ!... άου-εται το έπιδατικό κοινό, λυμένο στα γέλια.

— Όποτε η 'Αγλαΐα παρατάει τόν 'Αριστόβουλο και παραλαμβάνει τους επιδότες:

— Τι γελάτε, βρέ γομόρια; Άν-τε να χαρτέ! 'Απολιτήτοι! Κι' έχετε χάρη, που πρέπει να κατεβή σ' αυτή τη στάσι είσεμ ήξερα να σας συγχώσω και σας!...

Και καταδραίνει, άφο-σμένη από το κακό της, ενώ πίσω της ακολου-θεί ο 'Αριστόβουλος, που έπισκο-πεί τόν δαιμόνα και άναίτημπε ελ-γές στον 'Υψιστό να ξαναϊθή τόν καιρό.

— Γιατί, άν συνεννιή... σσοκάδα, ψιφίζει, συγχωράτε με κι' ο έγός σου... σας!... — Και το σπουδαίο είναι, ότι το 'Αστροσκοπείο προβλέπει και μόν επ'είναι τον καιρό! με βροχές, κεραυνούς και καταιγίδες...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Γνωμικά

- * Δώσε στο παιδί να καταλάβη πως μπορεί να του συ-χωρήσης εύκοι λάθη, αλλά ποτέ μη ψευτιά.
- * Οι γυναίκες είναι σαν τα κουδούνια: Πριν τα χτυπήση κανείς, δέν μπορεί να καταλάβη από τί μέταλλο είναι.
- * Η ουκαμωρύτερη, αλλά συνήθεστερη και άρκαίστερη άκαριστία είναι τών παιδιών προς τους γονείς.
- * 'Αγάπα το γειτόνά σου, αλλά μη γκρεμίζης και το φράχτη.
- * 'Ο εύσεβης και ο άθεος μιλούν πάντα για το Θεό. 'Ο ένας τόν αγαπάει, ο άλλος τόν φοβάται.
- * Χαρά, εγκράτεια και άνάπαυσις χτυπούν τήν πόρτα στα μούτρα του γιατρού.
- * 'Ο θάνατος άρπάζει τους πλούσιους κι' άναπαύει τους πτωχούς.
- * Καμιά φορά, εκείνος που άδικεί είναι πιο άξιολύ-πτος από κείνον που άδικείται.
- * Μία μητέρα είναι γυναίκα, βέβαια. Δεν είναι πιά ό-μως «η γυναίκα», είναι «η μητέρα».
- * Η πληγή από όπλο μπορεί να γιαιτρευτή, μα η πληγή που κάνει στην καρδιά μας ή κακογλυφία των άλλων, σκε-δόν ποτέ δέν γιαιτρεύεται.
- * Όταν θυμώσης μέτρα. ως τα δέκα, κι' όταν γίνης έξω φρενών μέτρα ως τα έκατό.
- * Το κρήμα είναι καλός ύπνρέτης, αλλά κακός κύριος.
- * Η έργασία είναι σκληρή τροφή, μα άνατρέπει γυν-ναία παιδιά.
- * Τα κρέη μοιάζουν με τα μικρά παιδιά: 'Όσο μικρό-τερα είναι, τόσο περισσότερο φωνάζουν.
- * Πολλές φορές θα ναυαγήσης, για να νίνης θαλασ-σοπούλι.
- * Το νερό κρημνιά, ο έχθρος όμως ποτέ.
- * Τα καλά βιβλία θεραπεύουν τα δεινά της ψυχής.

11

αυτή. Ήταν μια θεατοίνα που-
παίξε ένα ρόλο θανατοφό. Ένα
ρόλο ζωής και θανάτου.

Τέσσερα ζευγάρια μάτια κα-
φώθηκαν λαγύνα στο γυναιό της
το κορμί, που φάνταζε στην τέλεια
ομορφιά του, σαν αγαλμα πλα-
σμένο από οροπέταλα. Βάστα-
ξε κάμποσα λεπτά της ώρας το
μαστούρι της. Έπειτα ο γυρα-
λέος χαμογέλασε.

— Είσαι πολύ όμορφη, της εί-
πε. Έν τάξει, όλα θα πάνε καλά.

Τραβήχτηκε σε μια άκρη, ντύ-
θηκε. Τα χέρια της έτρεμαν, αν
και έβαζε όλη της τη δύναμη γιά
να συγκρατηθεί. Όταν έτοιμά-
στηκε, τη ρώτησε ο γέρος, που
φαίνονταν ο διευθυντής του κέν-
τρου:

— Θα μείνεις απόψε εδώ, μι-
κρούλα μου; Ό, άοχι, άποψε
κιάλας δουλειά;

— Άφριο, είπε γρήγορα ο Ντέ-
μης.

Αυτή όμως φώναξε, γελώντας
σπασμωδικά:

— Απόψε κιάλας. Γιατί όχι, ά-
πόψε;

— Γιατί όχι απόψε; Έκανε έν-
τονα κι ο πενήνταρης πλαδαρός.

Κι ο Ντέμης δάγκωσε τα χεί-
λη του και δεν τόλμησε να ξανα-
μιλήσει.

Μονάχα, κάποια στιγμή τη ζύ-
γωσε και της ψιθύρισε με παρσι-
πονο:

— Απόψε μου είχες υποσχεθεί.

— Τι σημασία έχει;

— Δέ θα μου κανείς την κου-
ρασμένη.

— Απόψε είμαι περίφημος, πέ-
ρασε η κούραση, του αποκρίθηκε
και του χαμογέλασε σκληρά.

Ο διευθυντής γτύπησε κάποιο
κουδούνι. Παρουσιάστηκε μια γυ-
ναίκα. Μια μεσοκόμη βαμμένη,
με μαλλιά κατακόκκινα.

— Να δώσετε ένα ωραίο φό-
ρεμα στη δεσποινίδα, είπε ο διευ-
θυντής.

Η γυναίκα της έκανε νόημα
να την ακολουθήσει. Και την άλ-
λη στιγμή άρχισε η Στέλλα να
δοκιμάζει φορέματα.

«ΑΡΧΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Κατάλαβε πως τα μάγουλά
της κοκκινίζουν όταν εμφανίστηκε
ξανά μπροστά στο διευθυντή και
στους άλλους. Τό φορέμα που
φορούσε ήταν τόσο προκλητικό,
που ήταν χειρότερο από γυμνό.

Μετάξι χουσαφί, φανταχτερό, με
τη πλάτη γυμνή ίσασε τη μέση,
και με τό στήθος σχεδόν γυμνό.
Η φούστα τόσο στενή, που διέ-
γραφε όλες τις γραμμές. Οι άν-
τρες την κτύπαζαν με θαυμασμό.

— Είσαι κούκλα, της είπε ο
Ντέμης. Θα τρελλαθώ από χήλεια.

— Ξέρει η δεσποινίς πως πρέ-
πει να φορεθεί; ούτως ή άλλως ο διευ-
θυντής.

Κάτι του ψιθύρισε ο πλαδα-
ρός, στο αυτί.

Τότε αυτός είπε στο νέο με τη
γιαπωνέζικη φυσιογνωμία:

— Δώσε της σε παρακαλώ,
λεπτομερείς οδηγίες.

Την πήρε εκείνος σε μιάν ά-
κρη, και ρίχνοντάς της φλογεράς
ματιές, άοχισε να της κάνει το
μάθημα. Η Στέλλα τον άκουγε,
κάνοντας πως συμφωνούσε σε ό-
λα. Κι όλη την ώρα, άπορούσε
μέσα της, πως κατάφερε να φαί-
νεται ψυχραιμή να μη κλάψει, να
μη φωνάξει, να μη πεθάνει από τη
ντροπή της.

Όταν νόμισε ο «δασκαλός
της» ότι την είχε καλά καταπο-
πίσει στην εργασία της, της είπε:

— Τώρα, πάμε.

Κι ο διευθυντής της χαμογέ-
λασε και της είπε:

— Η άρχη είναι δύσκολη. Ά-
πό σένα εξαρτάται να κερδίσεις
την πρώτη μάχη. Άν την κερδι-
σεις, θα είσαι έγγονοίστη πιά. Εί-
μαι βέβαιος ότι θα σε βρουνε πο-
λύ του γούστου τους οι κακουα-
θημένοι μου πελάτες της άριστο-
κρατίας.

Ο Ντέμης πήγε κοντά της:

— Άγαπούλα, της ψιθύρισε,
θάρος!

— Βλέπεις, έχω πολύ θάρρος.

— Δεν είναι τίποτα! Κι έν-
νοια σου, θα προσέχω κι εγώ.

— Τι θα προσέχω;

— Να μη γνωριστή με κανέ-
να δυσάρεστο τύπο. Έννοια σου,
θα τα καταφέρω.

— Τους γνωρίζεις τους τύπους
εδώ; τον ρώτησε, όσο πιο φυσι-
κά μπορούσε.

— Εγώ... όχι και τόσο καλά.

Μια φορά ξανάβρε εδώ στο Πα-
ρίσι.

— Για την ίδια δουλειά; τον
ρώτησε γρήγορα.

— Έκανε πως δεν άκουσε, πως
δεν κατάλαβε.

— Ο φίλος μου όμως τους ξέ-
ρει όλους απ' έξω κι άνακατω-
τά. Έννοια σου.

Και μπήκαν μέσα στην αίθου-
σα που ήταν τώρα δλοφωτη.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ

Όταν της υπέδειξε ο Ντέμης
ένα κύριο, που καθόταν μόνος
και την έτραγε με τα μάτια, η
καρδιά της κοπέλλας βούλιζε
για μια στιγμή μέσα στο στήθος
της. Κατάλαβε όμως πως τώσα
θάρσινε την αληθινή μάχη. Άν κα-

τάφερνε να τους πείσει ότι εργα-
ζόταν με την καρδιά της, όλα θα
πήγαιναν καλά.

Τα γόντα της λυγίζουν, κι ό-
μως κατάφερε να πάσει ένα γοη-
τευτικό χαμόγελο, καθώς ζύγωσε
το τραπέζι του κυρίου. Αυτός της
έκανε νόημα να καθήσει.

Ήταν ένας άντρας ίσασε σα-
ράντα χρόνων, πολύ κομψός, δε-
μένος, ξανθός, οδοκόκκινος. Ά-
πό τα πρώτα του λόγια, κατά-
λαβε η Στέλλα πως ήταν Άμερι-
κανός. Της πρόσφερε να πιή, κι
άοχισε να της κάνει κοπιωμένα
για την ομορφιά της. Αυτή του
χαμογέλουσε όσο πιο γοητευτι-
κά μπορούσε, και του άπαντούσε
σε τόσο παιγνιδιάρικο. Στην άλ-
λη άκρη της αίθουσας, ο Ντέμης
με τον πλαδαρό καθόνταν σ' ένα
τραπέζι, και παρακολουθούσαν
κάθε κίνησή της.

Έκείνη την ώρα κατάλαβε η
Στέλλα πως μπορεί ένας άνθρω-
πος να δίσταζε θεληματικά την
προσωπικότητά του. Ένώ μιλού-
σε και προσπαθούσε να τραβήξει
το ενδιαφέρον του ξένου, το μυα-
λό της δούλευε.

— Πώς θα μπορέσω να ξεφύ-
γω; Τάχα, τί θα μου ζητήσης; Έ-
δώ θα με πάσει σε κανένα κρυφό
δωμάτιο, ή θα μου προτείνει να
βγούμε έξω μαζί;

Όλη της η ψυχή γινόταν μια
προσευχή, να της προτείνει να
βγούμε έξω.

— Τάχα όμως θα το επιτρέ-
ψουν; συλλογιόταν. Θα τον αφή-
σουν να με πάρει μαζί του έξω;
Κι άν όχι, τί θα γίνει; Πως θα
ξεφύγω;

Όσο περνούσε η ώρα, τόσο ο
Άμερικανός γινόταν και πιο βε-
ρμός μαζί της.

Όσπου κάποια στιγμή, ήρθαν
τα λόγια που τα περίμενε:

— Δέ σάς φαίνεται πολύ πλη-
κτικά εδώ μέσα; Τί θα λέγατε
για ένα περίπατο με το άμάξι
μου;

— Θα ήμουν πολύ ευχάριστη-
μένη.

Της χαμογέλασε ικανοποιημέ-
νος, και σηκώθηκε, σίγουρα για
να συνεννοηθεί.

Η Στέλλα παρακολουθούσε
κάθε του κίνησι με αγωνία. Κι
ένοιωσε τα μάτια του Ντέμη και
του άλλου κορφαμένου άπάνω της.

Η συνεννόηση βάσταξε κάμπο-
ση ώρα. Στο τέλος ο Άμερικάν-
ος γύρισε κοντά της.

— Πρώτη φορά έρχεστε εδώ;
τη ρώτησε.

— Ναί, πρώτη βραδυά.

— Κρίμα. Δεν έχετε δικαίωμα

να βγείτε από το κέντρο, έτσι
λένε.

Τον κτύπαξε με παράπονο.

— Άν τους παρακαλέσετε;

— Άδύνατον! Κανονισμός. Άλ-
λά, δεν πειράζει... θα περάσου-
με κι' εδώ ώραιο.

Της χαμογέλασε... Τό χαμόγε-
λό του ήταν παιδιάτικο, θα μπο-
ρούσε να της ζεσταίνε την καρ-
διά, άν δεν ήταν τόσο δυστυχι-
σμένη.

— Έλάτε, της είπε.

Και προχώρησαν στο έσωτερι-
κό του καταστήματος.

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Είχε άκούσει για τέτοια δω-
μάτια. Δέ μπορούσε όμως αυτή
τη στιγμή να πιστέψει πως ήταν
αυτή, που βρισκόταν κλεισμένη
μ' ένα ξένο άντρα μέσα σ' ένα
μικρό δωμάτιο.

Ο Άμερικανός την κτύπαζε
γελαστός.

— Δεν πιστεύω να σάς είναι
πολύ ευχάριστα εδώ... Που έγρα-
ζόσασταν ίσασε τώρα; Δεν έτυ-
χε να σάς ξαναδώ.

— Είναι η πρώτη... ή πρώτη
φορά... του ψιθύρισε, και κατά-
λαβε πως κοκκινίζει και τις ρίζες
των μαλλιών της.

Στρογγύλεψε τα μάτια του.

— Τι λέτε;... Ά, αυτό... αυτό
δέ μπορούσα να τό φανταστώ.

Μια στενωχώρη σιγή έπεσε ά-
νάμεσα τους. Κι, άξανα η Στέλ-
λα πήρε την άπόφαση.

— Βρίσκομαι παρά τη θέλησή
μου εδώ, πρόσφερε γρήγορα.

— Όέλτε να πείτε...

— Μ' έχουν σαν φυλακισμένη.

Όθ σάς θεωρούσα Θεό, άν μπο-
ρούσατε να με βοηθήσετε να βγώ
από δω μέσα. Τίποτ' άλλο. Μό-
νο να με βοηθήσετε να διαβώ
το κατάφλι.

Τα μάγουλά του, που ήταν ο-
δοκόκκινα, φούντωσαν.

— Αυτό είναι σοβαρό, πρόσφε-
ρε συλλογισμένος.

— Τό ξέρω. Και τό ξέρω πως
δεν έχετε καμιά υποχρέωση να
με βοηθήσετε. Έσείς ήρθατε να
περάσετε μια ευχάριστη βραδυά.

— Ακριβώς. Δέ μου είναι διό-
λου ευχάριστα...

— Τό ξέρω ότι σάς ζητώ μια
βυσία. Μια ανθρώπινη ευσία. Μό-
νον να με βοηθήσετε να διαβώ
το κατάφλι.

— Μα, έχω ευθύνη. Θα με ρω-
τήσουν τί γίνεται...

— Να βάλετε τις φωνές, να
κάνετε τάχα παράπονα ότι με χά-
σατε...

— Δεν είναι κακή ιδέα.

— Μόνο να μου υποδείξετε
πως μπορώ να φύγω από δω.

— Δεν ξέρετε τα κατατόπια;

— Όχι, δεν έχω ιδέα.

— Άκούστε. Άν βγείτε από
αυτό τό δωμάτιο, και πάρετε τό
διόδρομο δεξιά, όχι άριστερά, ό-
πως ήρθαμε... θα βρήτε μια μι-
κρή πόρτα. Αυτή είναι μια βοη-
θητική πόρτα. Συνήθως είναι ά-
νοιχτή, καμιά φορά την κλειδώ-
νουν. Άν έχετε τύχη και την βρη-
τε άνοιχτή, άνοιχτε και φύγετε.

Θά βρεθήτε κατ' ευθείαν στο δρό-
μο. Πάρτε τό δρόμο τρέχοντας
δεξιά, θα βρεθήτε σε στάσι τα-
ξι...

— Έχετε κοήματα;

— Όχι.

— Έβγαλε τό πορτοφόλι του.

της έδωσε μερικά χρήματα.

— Που θα σάς τα έπιστρέψω;

— Ω... δεν είναι άνάγκη. Έξ
άλλου, όρίστε η διευθύνσις μου
και τό τηλεφώνό μου, άν χρειά-
σθιτε τίποτε...

— Όέλτε να με βοηθήσετε
πραγματικά;

— Άκούστε... Δεν είμαι κανέ-
νας άγιος. Όλη μου τη ζωή την
έχω περάσει στα νυκτερινά κέν-
τρα. Άλλά... τώρα σκέπτομαι,
γιατί να μη κάνω τό καλό μια
και μου παρουσιάζεται η ευκαι-
ρία...

— Έξ άλλου, κοπέλλες σαν
και σάς δεν συναντάει κανείς συ-
χνά... Είναι πολύ άκατάλληλη ή
στιγμή για σοβαρή κουβέντα...

— Σας λέω όμως, ότι είμαι άσκατά
άναστατάμενος... Μόνον, σταθή-
τε. Πως θα βγείτε έτσι έξω; Δέ
μπορείτε να τρέχετε έτσι στους
δρόμους.

— Τό έπανωφόρι μου βρίσκε-
ται σε μια κομοδίνα.

— Ναί, ξέρω. Χρειάζου-
ται στρατηγικά σχέδια. Έλπίζω
να τα καταφέρω.

Την άφησε κι' έλειψε λίγη ώ-
ρα. Μετά ήθε, κρατώντας τό έ-
πανωφόρι του, και μέσα τυλιγμέ-
νο τό δικό της.

— Πως σάς άφησαν και τό πύ-
ρα;

— Τους έδωσα τό λόγο της τι-
μής μου, ότι θα κάνουμε μια
βόλτα με την κούρσα μου μόνον
για δέκα λεπτά της ώρας.

Τα μάτια της άστράφταν.

— Θα μ' άφήσετε να φύγω.

— Όχι, μικρούλα μου. Έδώ
σα τό λόγο της τιμής μου, τό
καταλαβαίνεις; Τόκα να μόνον για
να πάσω τό έπανωφόρι σου. Θα
σε φέρω πίσω εδώ. Θα σε ιδούν
καλά καλά ότι σ' έφερα, κι έπει-
τα θα φύγεις.

Τη βοηθήσε να περάση τό έπα-
νωφόρι της κι' έφυγαν περνώντας
μπροστά από τον νέο με τη για-
πωνέζικη φυσιογνωμία, που τους
κτύπαζε άντίσυχος.

Η Στέλλα ανέθηκε στην κούρ-
σα, και δίπλα της, στη βέσι του
όδηγου ο Άμερικανός. Έβαλε
μπροστά τη μηχανή. Ο δροσε-
ρός νυχτιάτικος άέρας τη χτύπη-
σε στο πρόσωπο, τη μέυσε για
μια στιγμή. Σφανικά, ένοιωσε μια
αφάνταστη κούραση, μια τρελή
έπιθυμία να γείση πίσω στο κά-
βισμα και να κοιμηθεί. Τόσες
βραδυές δεν είχε κοιμηθεί...

Πήσαν στην τύχη κάτι δρομά-
κια.

— Άν μ' άοίνετε να φύγω;

— Αυτό δέ ρη τόκα να ποτέ.

— Άν έβαζα τις φωνές, άν ά-
ναστατάωνα τον κόσμο;

— Αυτό δέ θα τό κάνης, της
είπε με τό παιδιάτικο χαμόγελό
του. Γιατί τότε θ' άποδείξεις ότι
δεν είσαι άξία να σε βοηθήσω.

— Έξ άλλου, αν βάλης τις φωνές
θ' άναστατάωνες την άστυνομία.
Θέλεις νάχης δοσοληψίες με την
άστυνομία;

— Όχι, άποκρίθηκε γρήγορα
η κοπέλλα.

— Τό ξέρω. Συνήθως δεν είναι

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Σε λίγες βδομάδες θα πειλήθω στους αθηναίους κινηματογράφους
ή νέα ελληνική ταινία "Ένα κορίτσι σε περιμένει", της οποίας μόλις
τελείωσε η τεχνική επεξεργασία. Σε τό νέο ελληνικό κινηματο-
γραφικό δράμα, που σκηνοθέτησε ο Θ. Άδαμοπούλης, πρωταγωνι-
στούν ο Μιχάλης Νικολαΐδης, η Σόνια Ζωΐδου, η Λέλα Πατρικίου,
η Νίνα Σγουριδού, ο Ζαΐντο, ο Α. Άντωνίου και ο νέος ξέν πρεμιέ
του ελληνικού κινηματογράφου Δημήτρης Κατραμάνος. Την μουσική
και τα τραγούδια του έργου έγραψε ο διεθνώς φήμις κιθαριστής Γε-
ράσιμος Μηλιωρέσης, ο όποιος, σημειωτέον, συνέθεσε για πρώτη φο-
ρά στην καριέρα του έλαφρά και χοροδρακή μουσική. Στη φωτο-
γραφία μας η Σόνια Ζωΐδου και ο Δημήτρης Κατραμάνος, σε μια
έρωτική σκηνή του φίλμ.

ευχάριστη ή έπέμβασι της άστυ-
νομίας σ' αυτές τις περιπτώσεις.
Τί σκέπτεσαι όμως να κάνης, ό-
ταν θα τους ξεφύγης; Που θα πάς;

— Δεν έχω ιδέα, δεν ξέρω.

— Στάσου. Μπορούμε να τό
διευθετήσουμε τώρα αυτό.

Πάτησε τό γκαζί, και τό άμά-
ξι έτρεξε πολύ, φεύγοντας από
τη συνοικία της Μονμάρτρης. Σε
λίγο σταμάτησε μπροστά σ' ένα
παλιό σπίτι, μια από τις πελώ-
ριες φτωχικές πολυκατοικίες.

— Κάποτε, της είπε, είχα μια
φιλεναδίστα... ένα καλό κοριτσά-
κι, όχι σαν τις άλλες. Παντρεύ-
τηκε άτυχισα, χήρεψε. Τη βλέπω
καμιά φορά. Μουχει πολλές υ-
ποχρεώσεις, και λή τιμία... Έλα,
να δούμε τί μπορεί να γίνει.

— Άνέθηκαν μια βρωμική σκά-
λα, έξη πατώματα. Τά πόδια της
Στέλλας λυγίζουν όταν έφθασαν έ-
πι τέλους άπάνω. Ο Άμερικανός
γτύπησε τό κουδούνι.

Κάποιο χέρι άνοιξε τό γλαυά-
κι, και την άλλη στιγμή, μια δρο-
σερή χαρούμενη φωνή άκούστηκε
από μέσα.

— Φρέντ!

— Άνοιξε μου, είπε ο άντρας.

Η πόρτα άνοιξε. Μια πολύ
νέα γυναίκα τους παρουσιόστηκε
φορώντας άπάνω από τό λυγικό
της, μια παλιά ούμπια. Τά μαλ-
λίσ της έφεταν δλοάμυρα, ίσια
στις πλάτες της. Τό δωμάτιο ή-
ταν μικρό και στην άκρη φαίνό-
ταν μια κούρσα, μ' ένα μωρό.

— Άλίκη, είπε βιαστικά ο
Φρέντ. Έχω να σε παρακαλέσω
για μια χάρη.

— Ό,τι θέλεις, του είπε πρό-
θυμα.

— Θα μπορούσες να φιλοξενή-
χης για άπόψε αυτή την πο-
πέλλα;

Της έριξε η Άλίκη μια ματιά.
Κι έπτε, χωρίς μεγάλο ένδοια-
σμό, αλλά χωρίς άντίρρηση:

— Για σένα, ό,τι θέλεις.

— Λοιπόν, να την περιμένεις.
Σε λίγο θάρθω. Μπορεί να κοιμη-
θώ, στο ντιβάνι. Δώσε της μόνά-
χα μια κουβέρτα.

— Έν τάξει.

— Σ' ευχαριστώ της είπε ά-
πλά.

Κι έφυγαν άμέσως.

οιπέτεια τέτοιου είδους έχει τό
γούστο της. Πρόσεχε όμως. Μό-
νο μια βραδυά μπορείς να μείνεις
στης Άλίκης.

— Τό, ξέρω.

— Κι, έπειτα;

— Κι' έχω δεν ξέρω. Άναστέ-
ναζε η κοπέλλα.

— Καλά! Θα σκεφθώμε τι
μπορεί να γίνει. Πάντως, πρόχει
να τους τό σκάσης.

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. Έ-
πειτα ο άντρας σηκώθηκε.

— Ψυχραιμία! της είπε. Θα
σου κάνω νόημα άν είναι έλευθε-
ρος ο διάδρομος. Πρέπει να γλυ-
στήρης άσπρασιά, σαν σκιά.

Άνοιξε την πόρτα, έριξε μια
ματιά έξω, και της έκανε νόημα.

Η Στέλλα προχώρησε. Ο Φρέντ
εξαφανίστηκε από τό διάδρομο,
κι αυτή γλύττωσε άέθρυνα σά
σκιά. Όταν έβασσε στην πο-
τούλα έτρεμε τόσο τό χέρι της,
που με κόπο κατάφερε να δοκι-
μάση τό πόμολο. Η πόρτα δεν
ήταν κλειδωμένη. Την άνοιξε. Βγή-
κε έξω την έκλεισε πίσω της ά-
θόρυβα. Και για ένα δευτερόλε-
πτο στάθηκε στο κατάφλι, έπει-
δή της έρχόταν ζάλη.

Την άλλη στιγμή άοχισε να
τρέχει προς την κατεύθυνσι που
της είχε υποδείξει.

Μια σειρά από ταξι περίμεναν
πιο πέρα. Κούμπωσε καλά τό έ-
πανωφόρι της, για να μη φαίνε-
ται από μέσα τό φανταχτερό φό-
ρεμα, μπήκε στο πρώτο άμάξι
που βρέθηκε μπροστά της, κι έ-
δωσε τη διεύθυνσι στον οδηγό. Νυ-
σταγμένος αυτός έβαλε μπροστά
τη μηχανή. Και μετά λίγα λεπτά
της ώρας σταματούσε μπροστά
στο παλιό, έρειπωμένο μεγάλο
σπίτι. Πληρώσε και χώθηκε στην
πόρτα. Ένα φως θαιπό φωτίζε
τη σκάλα. Την πήρε στην άοχη
τρέχοντας, έπειτα λαγόνιασε. Πή-
γε πιο άργά, κι έβασσε με την
ψυχή στα δόντια στο έκτο πάτω-
μα. Δεν πρόφτασε να χτυπήσει
το κουδούνι, κι η Άλίκη της άνοιξε.

Η Στέλλα έπεσε σε μια πα-
λιά καρέκλα που βρέθηκε μπρο-
στά της. Τώρα μονάχα καταλά-
βαινε τις δυνάμεις της να την έν-
καταλείπουν. Έτρεξε η νεαρή γυ-
ναίκα της έφερε κάτι να πιή.

— Είσαι χλωμή... φαίνεται άρ-
ρωστή, της είπε με συμπόνοια.

Η Στέλλα δέ μπορούσε να μι-
λήσει. Έτρεμε τώρα συγκορμη-

— Θέλεις να πείσης στο κρε-
βάτι μου; τη ρώτησε η Άλίκη.
Μπορώ να κοιμηθώ έχω στο ντι-
βάνι.

— Όχι, τραύλιζε η δύστυχη
κοπέλλα. Δεν έχω τίποτα. Θα μου
πείσεις.

Σε λίγο συνήλθε κάπως, και
πλάγιασε στο ντιβάνι. Η Άλί-
κη τη σκέπασε άσπρικα, την
κτύπαζε με συμπόνοια. Έμειναν
έτσι κάμποση ώρα βουβές.

— Ο Φρέντ έχει χουσι καρ-
διά, είπε έπειτα η Άλίκη. Τού
χωστώ τό παν, τό παν!

Περίμενε πως κάτι θα τη ρω-
τούσε η Στέλλα. Αυτή όμως δέ
μπορούσε άκουα να μιλήσει.

— Ημουν δυστυχισμένη, συνέ-
χισε η Άλίκη... Δέ μπορούε τίπο-
τε άλλο παρά να πάσω τον κακό
δρόμο. Η τύχη μουσε μπροστά
μου τό Φρέντ... Έχρη κοντά του
κάμποσους μπνες ευτυχισμένη...

— Έπειτα με βοηθήσε και παντρεύ-
τηκε τό νέο που άγαπούσα από
μικρή. Κι έπειτα, όταν πέθανε
έκεννος... με βοηθήσε να βρω δου-
λειά... μου άνοιξε ένα μαγαζάκι,
εδώ κοντά. Δεν είναι πολλά τό
κέρδη. Ζω όμως με τό μωρό μου,
κι όσο πα

«Οικόπεδα με δόσεις»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΚΟΥΡΚΟΥΤΗΣ: Κομφεούμενος άχαίρετος, 30 χρόνων. ΣΩΤΟΣ ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΗΣ: Αποτυχημένος «αταί-
δας» 35 χρόνων. ΦΑΝΗΣ ΜΑΥΡΟΤΣΟΥΚΑΛΟΣ: Χοντρήμπα-
ρος 50 χρόνων. ΑΓΛΑΪΑ, γυναίκα του: Χοντρογυναίκα. Συ-
νομήλικη. ΛΟΥΪΖΑ, κόρη του. Λίγο. Άλκιμη Βουτυροκλάκη,
λίγο Τζέννη Κρεφέη, λίγο Μπρίτζιτ Μπαρντό, λίγο απ' όλα κι
απ' όλες, άλλα συλλογώ γοητεία πολύ χερταστικό. 25 χρόνων.
ΑΡΗΣ: Νεαρός, σοβαρός, τελεόμορφος, Ιταρική. ΑΛΛΑ ΠΡΟ-
ΣΩΠΑ: Βοηθήτικα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Μαυροτσούκα-
λου).

ΦΑΝΗΣ (συνεχίζει κουβέντα).
... Βγάλ' το απ' το μυαλό σου, γυ-
ναίκα!... Καλό παιδί ο 'Αρης ο
Σταυρίσης, σμινό, σοβαρό και της
μελέτης. Και θα γίνη και καλός
γιατρός, δεν αντίγω. 'Αλλά για
να τον κάνω γιατρό, άδύνατον.

ΑΓΛΑΪΑ: 'Ε, αυτό είναι που
δεν καταλαβαίνω! 'Αφού το παιδί
είναι καλό και με μέλλον;

ΦΑΝΗΣ: 'Α, μπράβο! Σωστό
το έλεπες! 'Μέ μέλλον. 'Αλλά όχι
με παρόν! Κι' έμεις 'Αγλαΐτσα
μου δε μπορούμε να περιμένουμε το
μέλλον, γιατί το κορίτσι μας είναι
εγκοιμήη χρονιά! Μπορεί να περι-
μένη δέκα, δεκαπέντε χρόνια;

ΑΓΛΑΪΑ: Μά γιατί να περιμέ-
νη δέκα χρόνια και δεκαπέντε χρι-
στιανέ μου; Σ' έξη μήνες παίρνει
το δικαίωμά του, ο άνθρωπος!

ΦΑΝΗΣ: Και τί θα τράνε, γυ-
ναίκα! Διπλώμα; 'Όπου να στα-
διοδρομήση ο 'Αρης και να σταθή
πελάτης, εγώ Μαη μου...

ΑΓΛΑΪΑ: Μά τότε τί γαμπρό
λογαριάζεις να κάνης; Τόν 'Ω-
ναση;

ΦΑΝΗΣ: Κι' αυτός θα τή γίνω-
ρει αν ήταν τρόπος να τή γίνω-
ρη. Μά δε θέλω τον 'Ωναση, μη-
τε το Νίκαρο. Μου φτάνει ένα κα-
λό σοβαρό παιδί...

ΑΓΛΑΪΑ: Να! 'Ο 'Αρης!
ΦΑΝΗΣ: Στάσου ντε, μη βιάζε-
σαι. 'Ας με να μιλήσω. Λέω ένα
καλό παιδί και σοβαρό και με πε-
ριουσία! Με λεφτά, με σπίτι, με
γραφείο, με μαγαζί!

ΑΓΛΑΪΑ: Και που θα τότε
βρής; Θά τον παραγγείλης; 'Η
θα τον βάλης στην εφημερίδα;

ΦΑΝΗΣ (την πλησιάζει σοβαρά
και με όφος επίσημο): 'Αγλαΐα!
'Ορκίσου στη ζωή του παιδιού μας
και στην υγεία μου, που είμαι ρ-
λασμένος, ότι δε θα τής τιμωρί απ'
αυτά που θα σου εμπιστευτώ τώρα.

ΑΓΛΑΪΑ: 'Ορκίζομαι. Στην υ-
γεία σου και στη ζωή της Λουί-
ζας.

ΦΑΝΗΣ (ανάδει τσιγάρο): 'Εν
τάξει. Λοιπόν, 'Αγλαΐα μου, τόχω
βάλει στην εφημερίδα...

ΑΓΛΑΪΑ: Ποιό;

ΦΑΝΗΣ: 'Ότι ζητείται γαμ-
πρός, σοβαρός με λεφτά, με σπι-
τι, με μαγαζί ή γραφείο και τα
λοιπά και τα λοιπά και τα λοιπά!...

(Βγάζει έν' απόκομμα εφημερίδας
απ' το τσεπάκι του γιλέκου). 'Ο-
ρίστε! 'Επιτίται νέος, ήθικός, σο-
βαρός, έστω και μετρίως μορφώμε-
νος, από καλή και έγκληνη εί-
κογυένια, και οικονομικός έντελώς
ανεξάρτητος και άνευ οικογενεια-
κών υποχρεώσεων, διά νέαν ώραία
τάτην, μορφωμένην...

ΑΓΛΑΪΑ (έξαλλη): Τρελλάθη-
κες, άντρα μου; 'Από τη στήλη των
συνειδητών θα το παντρεύουμε το
κορίτσι;

ΦΑΝΗΣ: Γιατί όχι; 'Ο γάμος
είναι το γαμρό πράγμα!

ΑΓΛΑΪΑ: Κι' ή τύχη μας ε-
στειλε τόν 'Αρη! Γιατί δεν τότε
θέλεις γοιτιστεί μου;

ΦΑΝΗΣ: Γιατί ο 'Αρης έχει
τρεις αδέρφες, κι' ο πατέρας του
παίρνει σπάνια δουσίση φαρμακεία-
δες. Κι' αυτός ακόμα είναι, τείλει-
φοίτος και γυρίζει και κάνει ένε-
σεις για να βγάλη κάνα δεκάρι-
κο! Γι' αυτό δεν τότε θέλω!

ΑΓΛΑΪΑ: Νά τους παντρίψης,
να πάρη το παιδί το δικαίωμά του

και νά τότε στείλεις ν' αποτελειώση
τις σπουδές του στην Εύρώπη! Νά
γυρίση εδώ σε δυο-τρία χρόνια,
μεγάλος και τράνος!

ΦΑΝΗΣ: 'Αν τρελλάθηκες έσύ,
γυναίκα, έγώ τάχω τετρακόσια!...
Το γαμπρό θα τότε βρούμε απ' την
εφημερίδα!... Και θα τής τον πα-
ρουσιάζω δθθεν για γνωστό. Μόνο
κίττα μη βγάλης κουβέντα, γιατί
μαύρο φίδι που σ' έφαγε.

ΣΚΗΝΗ 2Η

(Σ' ένα καφενείο)
ΜΠΑΜΠΗΣ (συνεχίζει κουβέν-
τα): ... Τα είδες, λοιπόν, τα οί-
κόπεδά μου;... 'Όλο το «Δροσόλου-
στο» μ' άφησε ο μακαρίτης ο πα-
τέρας μου. 'Όλοκληρο προάστειο κι'
έντος σχεδίου!

ΣΩΤΟΣ: 'Εσ' είσαι πλούσιος
δηλαδή!

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Αμ' τ' είμαι; Φτω-
χός;

ΣΩΤΟΣ: Δέ μοδεις πη ποτέ πώς
ο γέρος είχε τόσο μεγάλη περιου-
σία.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τι να σου λέγα; Σου-
λέγα πώς είμαστε άνθρωποι εύ-
κατάστατοι. 'Αλλά δεν τάχα καλά,
όπως έστε;

ΣΩΤΟΣ: Θα τούγες φάει πολλά.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Χιλιάδες λίρες, δι-
κιο είχε ο φουκαράς. 'Ημουνα πο-
λύ άμυαλος.

ΣΩΤΟΣ: Μήπως τώρα είσαι μυα-
λωμένος;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Ακου νά σοφ πώ.
'Όταν έχης λεφτά, μπορείς να εί-
σαι κι' άμυαλος κι' άσματος και
μικρήρη και γυναίκα και χαρτο-
παίκτης κι' ό,τι διάλο θέλεις.

ΣΩΤΟΣ: Δεν έχεις άδικο;
ΜΠΑΜΠΗΣ: Νά, τή βλέπεις;
Μόλις έμαθες πώς είμαι πλούσιος,
άρχισες να συμφωνής μαζί μου!

ΣΩΤΟΣ: Πολύ καχύποπτος έγι-
νες! Μου φαίνεται πώς θέσαι δυσ-
πίστος και απαγγοραμμένος.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δεν τό ξέρεις; Οι
χειρότεροι πλούσιοι, είν' εκείνοι
που χρηματίζαν επαχθώς!... 'Εσένα
όμως, θά σ' έχω πάντα μαζί μου.

ΣΩΤΟΣ: Πού; Στο Δροσόλου-
στο;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ποιό Δροσόλουστο,
καυμένε; Στις μεγάλες επιχειρήσεις,
που θα κάνω. Το Δροσόλουστο θα
το σκοτώσουμε. Θα το χωρίσουμε
σε οικόπεδα και θ' ανοίξουμ' ένα
γραφείο να πουλάμε με δόσεις. Θα
συγκεντρώσουμε άμέσως ένα τερα-
στιο κεφάλαιο. Ξέρεις τί ζητή-
θαύουμε σε τέτοια θέσι τα οίκο-
πεδα;

ΣΩΤΟΣ: Μεγάλη.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δώσε μου κι' έμέ-
να, μπάρμπα. Θα είναι. Μόνο, στην
άρχη, χρειάζαστε ένα μικρό κε-
φάλαιο, για ν' ανοίξουμε το γρα-
φείο, και να κάνουμε μια μικρή ρε-
κλάδα. Την πρώτη ύπουν ν' αρχί-
σουμε να μαζεύουμε... 'Υποθήκη δε
θέλω να βάλω, γιατί θα ζητήσω
απ' την Τράπεζα μεγάλο ένυπόθηκο
όδαιο, να κάνω και δικό μου συν-
οικισμό.

ΣΩΤΟΣ: Και πόσα λεφτά λές
να χρειαστούνε στην άρχη;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καμμία εικοσίπεν-
ταρία χιλιάδες. 'Εχεις κανέναν να
μάς δανείση; Θά πάρη τόσο καλό.

ΣΩΤΟΣ: Νά πώ τ' αδέρφης
μου. 'Εχεις οικονομίες ααή.

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Α, μπράβο.

'ΕΣΤΙΝΗ 3Η

(Σε δέκα μέρες στο γραφείο
Μια χροματιστή τεράστια πινακίδα
γράφει: «Οικόπεδα με δόσεις στο

μαγευτικό Δροσόλουστο».)
ΜΠΑΜΠΗΣ (συνεχίζει κουβέν-
τα με πελάτη): ... 'Αδύνατον, κυ-
ριέ μου!... Σηη θεί, που ζητάτε,
αν δεν πάρω προκαταβολή τα μι-
α, δε δίνω οικόπεδο. Λυπούμαι.

(Ο πελάτης φεύγει)
ΣΩΤΟΣ: ... Μά... μπορείς νά
μού εξηγήσης κάτι; Γιατί τους δι-
άχνεις όλους και τους λές να δώ-
σουνε 'άλλος είκοσι κι' άλλος τρι-
άντα χιλιάδες μπράβο; Αυτοί εί-
ναι στωικοί άνθρωποι. Πού θα τή
βρούμε τόσα λεφτά;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μη βιάζεσαι, Σω-
τηράκη. Αυτή ή δουλεία είναι σο-
βαρή. Θέλει μελέτη... ύπομνη...

ΣΩΤΟΣ: Μά πάλι τώρα όλοκλη-
ρος μήνας και δεν έχουμε σταυρώ-
σει δεκάρα! 'Επί τέλους δώσε και
δυο-τρία οικόπεδα με λιγότερη προ-
καταβολή, δε χάλιασ' ο κόσμος!...
Δέκα χιλιάδες σούδινε ο άνθρωπος.
Γιατί δεν τίς πήρες;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δεν τίς πήρα, για
να μην πάμε φυλακή...

ΣΩΤΟΣ: Δέ σε καταλαβαίνω!
Γιατί να πάμε φυλακή;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γιατί τα οικόπεδα
δεν είναι δικά μου!

ΣΩΤΟΣ (πετάγεται απ' την κα-
ρέκλα του): ... Τι; Δεν είναι δι-
κά σου τα οικόπεδα;... Και τί τους
είναι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Το 'Υπουργείου
Γεωργίας.

ΣΩΤΟΣ: Και πώς δε μάς πιά-
σανε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δεν πήρανε μυρω-
διά! «Οικόπεδα στο Δροσόλουστο»
δε θα πη τίποτα! Δεν ξέρουμε πού
είναι. Γιατί δεν υπάρχει «Δροσό-
λουστο». 'Εγώ τό βάφτισα έτσι!...

ΣΩΤΟΣ: Κι' «έριξε» κι' έ-
μένα; Τρελλάς είσαι; Γιατί, μαρ-
ε, τίκανες αυτό;

ΜΠΑΜΠΗΣ (του δείχνει μια έ-
φημερίδα με κόκκινες μοιυιές):
'Ορίστε!... «Συνοικείσαι!... 'Ως με-
γάλος οικόπεδοδούχος, θα ταιμηθώ
προίκα, που δεν την πιάνει ούτε
πρέσβης, ούτε καθηγητής, ούτε ύ-
πουργός έν ενεργεία!...

ΣΩΤΟΣ: Θα σε καταγγείλω.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Θα φας τό κεφάλι
σου!... Σ' ένομά σου είναι τό
γραφείο. Κι' έπειτα κι' αν μπώ
μέσα έγώ, τί θα κερδίσης; 'Απο-
πού θα τό πάσης τα λεφτά;

ΣΩΤΟΣ: Μ' έμπλεξες άσχημα!
ΜΠΑΜΠΗΣ: Αυτή είν' ή έξυπνά-
δα! 'Ας με τώρα να μπλέξω και
τόν πεθερό, νά «φας» κι' έσύ!...

ΣΚΗΝΗ 4Η

(Στο σπίτι του Μαυροτσούκαλου)
ΛΟΥΪΖΑ (με νευρικά βιάσματα):
... 'Αν ήτανε καμμία άλλη κοπέ-
λα, στη σημερινή έποχή, θα σηκα-
νουν νάφουμε από τό σπίτι. Θα
κλεβόμαστε με τόν 'Αρη, θα παν-
τρεύομανα και θα δουλεύαμε κι'
οί δυο. 'Αλλά, βλέπεις, κι' αυτός
είναι δειλός κι' έχει και τό σπίτι
του να φροντίση...

ΑΓΛΑΪΑ: Σφίξε την καρδιά σου,
παιδί μου... Κάνε κουράγιο...

ΛΟΥΪΖΑ: Σε τέτοια ζητήματα,
μαμά, δε χρειάζονται συμβουλές!
(Καντίει). Μην άνησυχής! Οά τον
πάρω. ('Αποφασιστικά και με κα-
κία). Θα τον πάρω και τη δεύτερη
μέρα θα τον άπατήσω με τόν 'Αρη!

ΑΓΛΑΪΑ (καταπληκτική): Λούι-
ζα!... Δέ ντρέπεσαι;
ΛΟΥΪΖΑ: 'Αφού δε ντρέποσα-
στε σεις, θα ντραπά έγώ;

ΣΚΗΝΗ 5Η

(Στο γραφείο «Οικόπεδα με δό-
σεις στο μαγευτικό Δροσόλουστο».)
ΜΠΑΜΠΗΣ (άνασει τό πούρο
του): ... Σώτο...

ΣΩΤΟΣ (δουλοπρεπώς): 'Ορί-
στε.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κολλήστε ένα χαρ-
τί άπάντα στην πινακίδα, που λέει
«Δροσόλουστο» και γράψτε εεις δια-
φόρους περιοχές. Κι' όποιος έρχε-
ται, νά τό λέτε πως δεν είμ' έγώ
εδώ και νά τηλεφωνήση σ' ένα μί-
νι. Το γραφείο θα μείνη άνοιχτό
έτσι για τά μάτια. 'Εγώ φεύγω,
τάχα για δουλειές, για τό Παρίσι.
Πάρε κι' ένα τσέκ είκοσι χιλιάδες
για σένα και... άρεθόσου και κα-
λή άντάμω.

ΣΩΤΟΣ (διαχυτικά): Ευχαριστώ
πολύ!... Καλό ταξίδι.

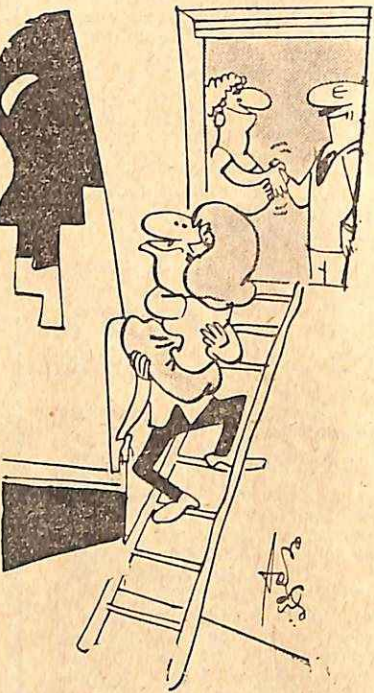
ΣΚΗΝΗ 5Η

(Πληφωνικός)
ΛΟΥΪΖΑ: ... Φεύγει στίς έπτά
το βράδυ, άγάπη μου! Θα συναν-
τηθούμε στίς όκτώ στο μικρό
εμπόρι. Είμαι τραπευχοισμένη!

ΑΡΗΣ: Κι' έγώ, μωρό μου!...
ΛΟΥΪΖΑ (Φιλιά): Μφι! Μφι!...
(Αύλια)

ΕΨΙΛΟΝ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Τά συγαρία!...

(Του 'Αρχέλαου)

— Τόν δεξιό θα πάρω, πάτερ.
Τον άλλον τόν άφήνω για άνογότερα!

— Μπλούι!...

ΑΥΤΟΣ ο μεγάλος έρωτας, αυτός ο θρόλος της
αγάπης, δε θα σβύση ποτέ. 'Ο λόρδος Βύρων
και ή Θηρεσία Μακρή, θα μείνουν δυο αιώνας ε-
ρωτευμένοι, σαν τον Ρωμάο και την 'Ιουλιέττα. 'Ο-
ταν ο νεαρός 'Αγγλος φιλέλληνας είδε για πρώτη
φορά τή μικρή 'Αθηνάια, άρπαξε τό φίλο του Χόμπ-
χάουζ απ' το μπράτσό.

— Κότταξ, Ρόμπερτ! τό είπα με θαυμασμό.
Μιά άπό τίς Καρυάτιδες ζωντανεύει!...

— Αυτό που φοβόμουν, έγινε, άποκρίθηκε. 'Ε-
τορμε ή ψυχή μου μην τύχη και τή συναντήσης. Γιατί
ήξερα ποιά θα είναι τό αποτέλεσμα. 'Αλλά πώς ή-
ταν δυνατό να μη τή δής, αφού είναι μια άπό τίς
τρεις θυγατέρες της σπιτινοικοκυράς σου;

Είναι κόρη της σπιτινοικοκυράς μου; ρώτησε
ερωτισμένος ο Βύρων. Τής κυρίας Μακρή; Τότε ά-
είξες τόν κόπο να συνδέθω περισσότερο μαζί τους.

— Από σήμερα, θα πάω να βγαίνω άπό τό σπίτι.
'Ετσι, υπάρχει πιθανότητα να ξανασυναντήσω τήν
αούληκτη αυτή όμορσία.

— 'Ο Χόμπχάουζ κούνησε τό κεφάλι του.
— Δεν είναι καλύτερα νά εγκαταλείψουμε τό τα-

χύτερο τήν 'Αθήνα; του είπε. Δεν υπάρχει σχεδόν
γωνία τής Εδράτης, που νά μην άφηρες ένα μέρος
άπό τήν καρδιά σου. 'Εδώ όμως τά πράγματα δεν
είναι όπως άλλω. Τά ήθη κι' ήθιμα είναι άσύμπτρα.
'Αν οι συγγενείς τής Θηρεσίας άνακαλύψουν πως
τή γλυκοκιττάς, δε θα καλπέρψης. Κινδυνεύεις
να ήνι ξαναγυρίσης πιά σάν τόπο σου.

— Τόσο τό καλύτερο φώναζε ο νεαρός λόρδος,
ένθουσιασμένος. Τ' όνειρό μου ήταν πάντα νά πεθάνω
στην 'Ελλάδα και γιά τήν 'Ελλάδα!

— Άναστένανε βαθιά και πρόσθεσε:
— 'Ενα πράγμα μόνο φοβάμαι. 'Η Θηρεσία είναι
μικρή άκόμη κι' τσας νά μη μπορέση να νιώση τόν
έρωτά μου. 'Α, Ρόμπερτ! 'Αν με θέλη, είμαι έτοι-
μος νά τήν παντρεύω. Γράψε τό ταχύτερο στην 'Αγ-
γλία νά στείλουν ένα πιστοποιητικό, που ν' αναφέρει
πως είμαι άδόσημετος. 'Αποψε κίολας, θά μιλήσω
στη μέτρα της. Κι' αν τά πράγματα έρθουν όπως
τά θέλω έγώ, τό πολύ σε μία βδομάδα, θά μάς
παντρίψης.

Τόν είχε πιάσει κάτι σάν πυρετός. 'Ο Ρόμπερτ
Χόμπχάουζ, που τότε άκολουθούσε παντού και πού
γνώριζε τή θερμή του ιδιουσυχκρασία, τότε άφησε νά
κουδενιάξη άδιάκοπα. Και μόνο όταν κατάλαβε πως
ήρμηση, κάθισε κοντά του κι' άπόθεσε τό χέρι του
σάν όμο του.

— 'Εν τάξει, άπάντησε. Θα γράψω στην 'Αγγλία
για τό πιστοποιητικό. 'Αλλά γιατί βιάζεσαι; Ποιός
λόγος σε άναγκάζει νά τήν παντρεύης, προτού ά-
κομη τή γνωρίσης; Δέ θα ήταν προτιμότερο νά τήν
κάνης νά σ' αγαπήση κι' αυτή; 'Ετσι θά μωρήσης
να γνωρίσης τήν ψυχή της και θά καταλάβης αν εί-
ναι αξία να γίνη σύντροφος τής ζωής σου.

Γιά μένα, πάνω άπό τήν έξυπνάδα και τήν κα-
λωσύνη, πάνω άπό τή μωρφία και τήν ευγένεια,
στέκεται ή όμορφιά. Πιστεύω όστόσο πως ή Θηρεσία
έχει δλ' αυτά τά προσόντα. 'Αλλά κι' αν άκόμη
πρόκειται για ένα άνευθόμο πλασματάκι, μου φτάνει
νά τή βλέπω.

Πραγματικά, ή Θηρεσία ήτο κόρη ώραία και θελ-
κτική—όπως αναφέρει παλαιός χρονιογράφος. 'Ητο
παρθένη, ή όποία ήβησάνο να έμπνεύση τόν παρα-
φορτωτέρω έρωτά εις φαντασίαν τόνον ποιητήν και
ρεμβόλη, όπως ήτο τού Βύρωνος. 'Αλλ' ή Θηρεσία
ήτο άνάλκιος, ήτο μικρά, άνίδεος τό κόσμου και,
εκτός τούτου, ή κοινωνική της θέσις δυσανάλογος
προς τήν τού Βύρωνος. 'Ητο κόρη, ή όποια δεν
ήδυνάτο νά πρεσμοσθή εις τήν ιδεαν ένός έλευ-
θερου έρωτός, άπληλαγμένω τόν προλήψαν που
τόσον βαθιά ήσαν άκόμη ριζωμένη εις τήν έλληνι-
κήν ψυχήν. 'Ο λόρδος, όσον όρατος και ευγενής
και αν ήτο, δεν ήτο όμως ο άνθρωπος, ό όποιος θα
ικανοποιεί τούς πάθους μιας παιδικής, ή όποια μό-
λις τήν στιγμήν εκείνην έξήρχετο εις τόν κόσμον.

Από τήν πρώτη στιγμή, που ο Βύρων πήγε και
νοίκισε τό έπάνω διαμέρισμα του σπιτιού τους, κον-
τά στο 'Ψυχρή, από τήν πρώτη στιγμή, που τά με-
τα τού έπισαν στα δικά της, ή άρχοντοπούλα αι-
θανόθηκε πως τήν αγαπούσε. Χτύπησε ή καρδιά της
χαράκιμα, μά γοργά έπεσε σε βαθεία μελαγχολία.
Γιατί θυμήθηκε άξαφνα πως ο άνθρωπος αυτός ήταν
άπό τά καλύτερα «εξέλεκτα» τής 'Αγγλίας. Βέβαια
ή δική της καταγωγή δεν ήταν όλοιο εύκατα.
Φρόνητη, κρατούσε άπό τίς πιο παλιές οικογένειες
τής 'Αθήνας, άπό τούς Μπατισταίους, τούς Μπεν-
ζελους, τούς Καλλιφρονάδες, τούς Βλαστός και
τούς Λογοβέτηδες. Συγγένους με τήν 'Αγία Φιλοθέη,
και, κατά πως έλεγαν μερικοί, τό αρχικό ξεκίνημα
τής οικογένειας τής εργότατην κατ' εθεβίαν άπό τό
Βυζάντιο. Μά, δλ' αυτά, ή Θηρεσία δεν τά ήξερε
τότε. Και νόμιζε πως ο λόρδος Βύρων με τ' όνομα
του και τά πλούτη του στεκόταν πιο φίλα απ'
αυτήν.

— 'Ετσι, όταν μια μέρα έθρεθηκαν τυχαία οι δυο
τους όλομογχοι στο χαγιάτι τό σπιτιού, κι' ο
μικρή 'Αθηνάια τό άπορρόθηκε με τρώμα.
— Μπορεί γάλο υπέρετα κι' αδέρφες, αλλ' είσαι
όρανή, του είπε. Και μία όρανή κοπέλλα, δεν έχει
δικαίωμα να μιλή με άντρες.

ΦΙΛΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

— 'Ο Βύρων ξαφνιάστηκε, που τήν άκουσε νά του
άπευθώνη τό λόγο σε άπαισία άγγλικά. Γιατί δει-
ήξερε, ότι «ό θείος της, ο περίφημος Φακίων Ρω-
ν— γράφει ο Καμπούρογλου— τής έμαθε γαλλικά.
'Ότι ο τετραπέρτος πρόεδρος Φαβέλ, που σύναζε
στό σπίτι της, τής μιλούσε επίτηδες γαλλικά, για
νά τά συνήθιση. 'Ότι, άπό τ' άλλο μέρος, ο αντί-
παλος του Φαβέλ στα άρχαιοκαπηλικά, Λουντζιέρης,
τής έμαθε Ιταλικά. Είχε δέ άρκητή πρόοδο και εις
τά άγγλικά, τά όποια τής έμαθε ο περίφημος Σμιθ,
ο όποιος διέθελεν εις τό πρόσωπόν της μίαν έμφυ-
τον προσαγωγήν εις τίς ξένες γλώσσες.

Γοητευμένος ο λόρδος, έπεσε στα πόδια της και
φίλησε τά κρινόδοχτύλα των χεριών της.

— Ζωή μου, φώναζε μ' άληθινό πάθος, σ' αγαπώ!
Κι' ή άγάπη μου αυτή δε θα σβύση ούτε σάν άλλο
κόσμο. Λάτρεψα κι' άλλες γυναίκες, άλλα με μίαν
αλλοιώτικη λατρεία. 'Εσύ άνοίξεις στήν ψυχή μου ε-

Θηρεσία δεν ήταν άπό τά εύκολότατα πλάσματα.
— Σ' ευχαριστώ για τήν τιμή, που μου κάνεις,
του είπε, συγκινημένη. 'Αλλά παρσούρεσαι άπό τά
αισθήματα τής στιγμής και νομίζεις πως ή άγάπη
σου θα μείνη αιώνα και παντοτεινή! 'Όχι, Νόελ!
Δέ θ' άπαντήσω στην πρότασί σου ούτε πάλι, ούτε
όχι. 'Αφες νά περάση λίγος καιρός, ταξίδεψε νά
γνωρίσης τόν τόπο μας, κι' αν μ' αγαπάς άκόμη,
τότε γύρισε εδώ. Θά σε περιμένω πάντα με ήν
καρδιά μου έλευθερή...

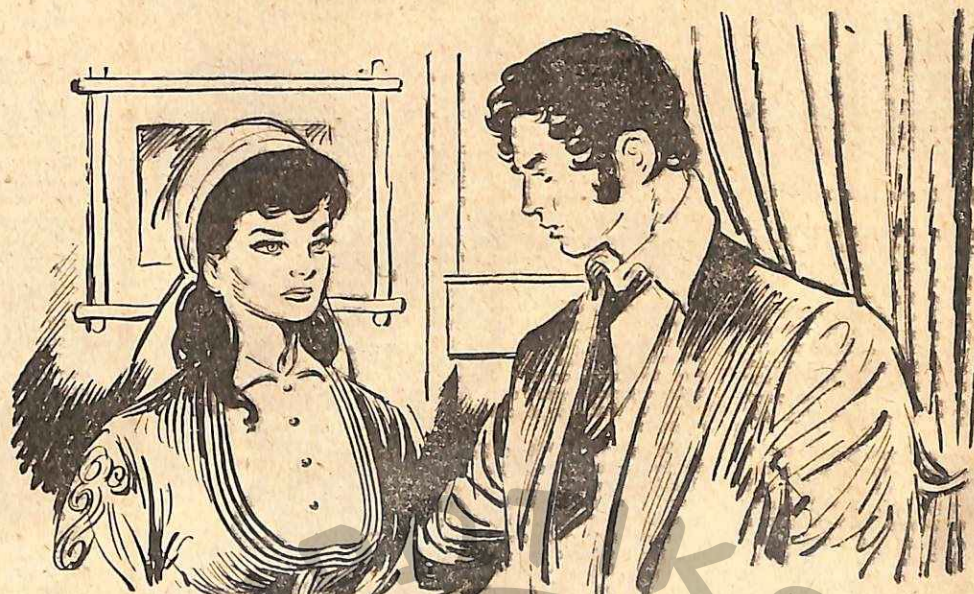
Τρελλός άπό εύτυχία, ο Βύρων τήν άρπαξε στην
αγκαλιά του και, πριν προλάβη εκείνη ν' αντίστα, ή
κόλλησε τά χείλη του στο δικά της. 'Ηταν ένα γλυ-
κό, δυνατό, παρασφωρό φίλι. 'Ενα φίλι, που ή ά-
ναιμυή του κυνηγούσε και τούς δυο σ' άδόκητη τήν
υπόλοιπη ζωή τους. Τότε άκριδώς ο νεαρός λόρδος
έγραψε τό περίφημο ποίημά του, που όστόσο χάνει
πολύ στη μετάφραση:

«Κόρη γλυκεία των 'Αθηνών, στού χωρισμού τήν ώρα,
τήν πονεμένη μου καρδιά, όχι, δός μου πίσω πάλι,
ή κράτα τήν άμ' έσυγες απ' τά πικρά μου σπθήα
και πάσε ό,τι άπόμεινε' μ' άκούσε μίαν άλήθεια,
πού, φεύγοντας μακριά σου, θα σοφ πώ:

Ζωή μου, σ' αγαπώ!
Την πονεμένη μου καρδιά, όχι, δός μου πίσω πάλι,
ή κράτα τήν άμ' έσυγες απ' τά πικρά μου σπθήα
και πάσε ό,τι άπόμεινε' μ' άκούσε μίαν άλήθεια,
πού, φεύγοντας μακριά σου, θα σοφ πώ:

— 'Ορκο σοφ κάνω στα μαλλιά, που τά γλυκαίνειζούν
του Αιγαίου οι άφρες κι' άπ'αλά κι' αθέρινα παγί-
νη. (δίδουν.)

στα ματοκλόδια σου τ' αδέρ, τά μουρά, που χαί-
(δίδουν.)
στα βελουδένια μάγουλα, που τόσο με μαγεύουν

— Σ' αγαπώ και γι' αυτό σοφ ζητώ νά χωρίσουμε, του είπε ή Ζωή.

ναν καινούργιο δρόμο, που τόν περνά για πρώην
φορά.

Σηκώθηκε και τήν κούταξε στα άνέρογα άστια
της. 'Υστερα, με φωνή, που μόλις άκούσαν, ψι-
θύρισε:

Πέε μου, θέε να γίνης γυναίκα μου!

'Η Θηρεσία τάρταχκε. Νόμιζε πως βλε ήτο ή
έκρηξη τό όνειροπόλου ποιητή ήταν μία άπλη ιδιο-
τροπία. Νόμιζε πως, φεύγοντας μια μέρα άπό τό
σπίτι της, θα τήν έξυγούσε. 'Ελκετε όμως τώρα,
ότι τό αίσθημα τού 'Αγγλου ήταν σοβαρό, άφού
τής πρότεινε νά παντρευτούν. Παρ' όλα αυτά, ή

και κάνουν με λαχτάρα νά σοφ πώ:
Ζωή μου, σ' αγαπώ.

— 'Ο ποιητής, στη συνέχεια του τραγουδιού, όρκι-
ζεται στα χείλη της, στη διατηνόμενα της μεση,
στα λουλούδια, που άγγίζονται και τείνουν, τήν παρκα-
κάνει να μη τόν έχασση ποσ χρονία κι' αν περι-
σούν. 'Όταν, ένα βράδυ, που βρέθηκεν πάλι μωσι
οί δυο τους, ο Βύρων τής άπηγγείλε τό πο

ΔΥΟ μέρες μετά την επίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Και να πεθάνω από θάνατο», που σκηνοθέτησε ο Ροζέ Βαντιέ και στο οποίο πρωταγωνιστεί η σύζυγός του Άννιτ Στρουμπέργκ, η Άννιτ έγκατέλειψε το Ροζέ και έξασφαλιστηκε. Δεν πρόκειται αυτή τη φορά για κανένα διαπραγματικό ποσοτέγγισμα, αλλά για μια οριστική απόφαση της σκηνής να χωρίσει από το σύζυγό της. Στενοί φίλοι του ζεύγους ανέφεραν πως ύστερα α-

Η Τζόαν Πλουράιτ

πό την πρεμιέρα του φιλμ στο Παρίσι η Άννιτ είπε στο Ροζέ: — Τα θαρρέθηκα πιά όλα... Κοντά σου η ζωή είναι άσπρη, αποκαρδιωτική. Αυτά είναι τα τελευταία λόγια, που είπε η Άννιτ στον άντρα της. Ύστερα έξασφαλιστηκε. Όταν ο Ροζέ έαναγνώρισε στο ξενοδοχείο, περιμενε πως θα είδισε εκεί τη γυναίκα του. Η Άννιτ όμως είχε φύγει.

Οι δημοσιογράφοι πίστεψαν αμέσως πως θα είχε τρέξει και πάλι κοντά στο Σάσα Ντιστέλ. Ο Σάσα όμως ήταν δαιμονιώδης στο σπίτι του και άνησσε τα πάντα. Το θάνατο ο Ροζέ έκανε το γυρό όλων των νυχτερινών κέντρων και των μπαρ, στα οποία σύναζαν μαζί. Δε θάρρε όμως πούθενά την Άννιτ.

★ Ο Άγγλος ήθοποιος Ρότζερ Γκέιτς (30 χρόνων), υπέθαλε μήνυση κατά της συζύγου του Τζόαν Πλουράιτ (28 χρόνων) και του σερ Λώρενς Όλνιθι (53 χρόνων), κατηγορώντας τους για άπιστία.

Πέν από μερικούς μήνες, η Βίβιαν Λή, σύζυγος του Λώρεν Όλνιθι από το 1941 απέσει τον δυο καλλιτεχνών, που έπαιζαν μαζί στο θέατρο. Γι' αυτό και οι Λονδρέζοι παρσαβένουνται τώρα για την κάπως καθυστερημένη αντίδραση του άπιστημένου συζύγου. Η υπόθεση πάγως θα δικαστεί τον προσεχή Νοέμβριο και αν αποδειχθεί η ένοχη του σερ Όλνιθι, θα του επιβληθεί, σύμφωνα με τον άγγλικό νόμο, ποινή τιμωρίας.

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Μάσκ Άλεγκρέ, που λανσάρησε τόσες σκηνές, μεταξύ των οποίων την Ντανιέλ Ντελόου και την Μπριζίτ Μπαρντό (Ξεφυλλίζοντας την Μαρναίτ) λανσάρει τώρα την κόρη του Ντισυλίτ Άλεγκρέ (28 χρόνων). Η νεαρά καλλιτέχνις όμως δεν άνοιξε τη καριέρα της με κινηματογραφικό φιλμ, αλλά με το νέο έργο του Άνσε Ρονσέν «Οι δεξαμενές» που ανέβηκε στο θέατρο «Μαντελάν» του Παρισιού, με σκηνοθεσία του πατέρα της.

★ Στο νέο του φιλμ «Ο δολοφόνος» ο Χένρικ Κόνγκ

δ Μπινγκ Κρόσμπι και ο Μπόμπ Χόπ σκέφτηκαν στην αρχή να πάρουν για πρωταγωνιστή τον Ντόροθι Λάμπερτ, που έπαιζε μαζί τους σε όλους σχεδόν τους άλλους «δρόμους». Ύστερα όμως από μερικά δοκιμαστικά γυρίσματα άλλαξαν απόφαση και στράφηκαν προς την Γζίνια Λοουμπρίτζινα. Επειδή ακριβώς ο τύπος που υψώνει κρασί για την «ταϊνία μας» δηλώνουν οι δυο καλλιτέχνες.

★ Στα 72 χρόνια του ο Τσάρλυ Τσάπλιν θα παίξει ένα καινούριο ρόλο: το ρόλο του παππού.

★ Ο Σαρλό, που έχει γίνει 9 φορές πατέρας, δεν είχε μέχρι σήμερα κανένα γιγονάκι. Τώρα όμως ο μεγαλύτερος από τους γιγόνες του, ο Σίβιντ Τσάπλιν, και η σύζυγός του, η Γαλλίδα ήθοποιος Νόελ Άντάν του γάρισαν το πρώτο του γιγονάκι, τον Στέφανο, που γεννήθηκε σε μια κλινική του Ντενύ, ζυγίζει 3.050 γραμμάρια και θα είναι κατά 9 μήνες νεότερος από τη θεία του Άννιτ, την τελευταία κόρη, που γάρισε η Όσνα στο δικαστικό κωμικό.

★ Ο Ραμόν Νοβάρο (61 χρόνων) πρωταγωνιστής του πρώτου «Μπέν Χούρ» βρίσκεται για πέντε μέρες στη φυλακή. Καταδικάστηκε στην ποινή αυτή και σε πρόστιμο 75.000 δραχμών, επειδή διηγόρεσε το αυτοκίνητό του μεθυμένους.

★ Φαίνεται πως αυτή τη φορά το διαζύγιο που θα χωρίσει την Μπριζίτ Μπαρντό από το Ζάκ Σαρριέ έχει γίνει αναπόφευκτο. Δραματικά γεγονότα έλασαν χώρα την περασμένη εβδομάδα στο Σαιν Ζερμαίν, ντε Πρέ και φαίνεται πως έγιναν άσπρη οριστική σκέψης μεταξύ των δυο καλλιτεχνών. Και να ακριβώς τι συνέβη:

Μεσάνυχτα, ο Ζάκ ξέω από ένα μπαρ περιμένει την Μπριζίτ, όπως έχουν συμφωνήσει. Πρόσφατα σε λίγο, ένα θαυμάσιο σπόρ αυτοκίνητο σταματά μπροστά στο μπαρ. Η Μπριζίτ όμως δεν είναι μόνη της. Πάει της κάθεται ο Σάμιουελ Φρέντ, ο νεαρός παραγωγός της στο φιλμ «Η Αλήθεια», που έγινε άσπρη τόναν έπεισθιαν και του οποίου το γυρίσμα τελείωσε πριν από δέκα μέρες. Μόλις βλέπει το Σάμιουελ Ζάκ, όρμησε σαν μαριναμένους πάνω του. Ο

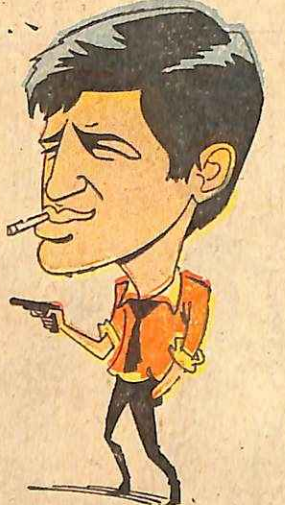
Σύντομες ειδήσοϋλες

πρώην μνηστήρας της Παρκά «Ο ντρε» όμως είναι πιά γεροδέντρο και άπληστο. Οι γονιές πέφτουν θρογκά ο Ζάκ, θάλεπντας σε μιά στιγμή πως δεν τα θγάξει πέρα, πηδά μέσα στο αυτοκίνητο, που έχει εγκαταλείψει η Μπριζίτ και ξεκινάει δολοφόνος.

Ύστερα από το επεισόδιο αυτό η Μπριζίτ έξασφαλιστηκε. Οι δημοσιογράφοι δεν άνησαν να την ανακαλύψουν σε κάποια έξοχη, αλλά η Μπριζίτ άνησθεσε να κάνει οποιαδήποτε δήλωση.

★ Ο νέγρος τραγουδιστής (και μονοφθαλμος) Σάμιουελ Νταίσις, που βρίσκεται τώρα στο Λας Βέγκας, δήλωσε πως θα παντρευτεί τη Μαίη Μπριζίτ στο Χόλλυγουντ στις 16 Οκτωβρίου. Η τελετή θα γίνει σε πολύ στενό κύκλο και θα προσκληθούν μόνο οι συγγενείς των δυο συζύγων.

Ο Ζάν-Πώλ Μπελμόντο

★ Αφού απέκλεισε τη Μαίη Ρίλιν Μονρόε λόγω της άσπασίας της, την Μπριζίτ Μπαρντό, έπειδή δεν είναι έλεθερη, την Σίβιντ Μάκ Λένν έπει-

δή δεσμεύεται από πολλά άλλα συμβόλαια ο Μπώλ Μπελμόντο αποφάσισε να στραφεί προς την «Ελίζαμπετ Ταίηλορ» για το ρόλο της πρωταγωνίστριας στο φιλμ «Λυκεία μου Τρισ». Η Λίζ, όμως, που είναι «ερα το πιο έμπορικό κινηματογραφικό αστέρι, είναι πολύ πιθανόν να αποκλειστεί κι' αυτή λόγω υπερβολικών αξιώσεων.

★ Ο Ζάν Πώλ Μπελμόντο, τον οποίον οι φίλοι του αποκαλούν «αυθεντικό Μπελμπελ» είναι στην ιδιαιδική ζωή το άκρον άκιο των τύπων, που υποδύεται στην οθόνη. Δεν είναι ούτε άσπυρ, ούτε ζεβολιάρης, ούτε εναργικός, ούτε γυναικάς. Είναι ένας στρογγυλός πατέρας και πιστός, υποδειγματικός σύζυγος. Απορρέει τη γυναίκα του Έλντ, η οποία ήταν γοργούρα, μα έγκατέλειψε προς γάμο του μια καριέρα με λαμπρό μέλλον. Ο «Μπελμπελ» δεν έχει παρά μόνο δυο πάθη: το κάπνισμα και τη μανία της φωτογραφίας!...

★ Με μεγάλη υστεικότητα έτέλεσε στο Λας Άντζελες τους γάμους της η Λάνα Τάρνερ με τον «Αμερικανό αθλητή Φρέντ Μαίη». Η Λάνα έχει εγάσει από πολλού το δραματικό θάνατο του φιλμ της Στουπανάτο, που έγινε άσπρη και δικαστή η κόρη της Τσέρυλ Κρέην και να κλειστή σε άναμορφωτήριο. Η Λάνα είναι σήμερα 39 χρόνων και ο σύζυγός της 43.

★ Ένας καινούριος ταυρούχος υπήκε στη ζωή της «Αθ Γκάριντνερ». Ονομάζεται Τζέμυ Όστος και είναι μόλις 24 χρόνων, δηλαδή κατά 14 χρόνια νεότερος της. Θάλεπντας να την πειράξει, ο Ντίρκ Μπόγκραντ τη ρώτησε προ ημερών αν πρόκειται να τον υλοθετήσει. Αυτό ενασάφεισε στην επικαιρότητα κάτι που είχε ο «Ερρολ Φλύνν» για την «Αθ» τον καιρό που γύριζαν μαζί το φιλμ «Ο ήλιος ανατέλλει ξανά».

★ «Τι τα θέλετε, είπε τότε ο «Ερρολ, η «Αθ» είναι μια άσπρη φορδάρη, η οποία δε θάρρε άκονα τον άντρα που θα τη δούδα...» Αν ήμουν κατά 20 χρόνια νεότερος, εύχαριστας θ' αναλάμβανα το έργο αυτό».

★ Σε ηλικία 72 χρόνων πέθανε σε μια κλινική του Χόλλυγουντ η Βίκυ Μπόου, η συγγραφέας πολλών έπιτυ-

ων, μεταξύ των οποίων και το «Κράντ Ότέλ», που υπήρξε στον κινηματογράφο μια από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες της Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Τα δέκα φιλμ, που παραγματοποίησαν ρεκόρ εισιτηρίων στο Παρίσι κατά την περίοδο 1959-60 είναι κατά σειρά, είναι πολύ πιθανόν να ακολουθήσουν: 1) «Επικίνδυνες σχέσεις του 1960» του Ροζέ Βαντιέ, (με 640.000 εισιτήρια). 2) «Σολομών και Βασίλισσα του Σαδ» (448.955 εισιτήρια). 3)

Ο Λώρενς Όλνιθι

★ Η ανέλδα και ο αινάματος με το φερντέλ (401.345 εισιτήρια). 4) «Λυκεία ζωή» (Ντόλτος Βίτα) του Φέλλινι, 375.818 εισιτήρια). 5) «Μερικοί το προτιμούν καυτό» με τη Μαίη Ρίλιν Μονρόε (364.235 εισιτήρια). 6) «Ο Βαρώνος ντε Α' Έκλιν» με τον Ζάν Γκαμπέν (362.062). 7) «Η παρίση σορδά» (320.889). 8) «Λούστερλιτ» (307.421). 9) «Θέλετε να γοργέτε μαζί μου» της Μπριζίτ Μπαρντό (294.200) και 10) «Η Μπαρντό πάει στον πόλεμο» (282.743 εισιτήρια).

★ Το φιλμ του Ζ. Λ. Γκοντάρ «Ο μικρός στρατιώτης», του οποίου η προβολή άπαγορεύτηκε στη Γαλλία θα προβληθεί στο εξωτερικό για το παραγωγός του κατόρθωσε να αποδείξει πως δεν είναι γαλλικός, αλλά έλεθετικός παραγωγός. Το έργο ντυματοδοτήθηκε παράγεται από μια έλεθετική εταιρεία, η οποία το έχει ήδη πουλήσει σε πολλές χώρες.

★ Στην Ταϊτή άνοιξε το γύρισμα της νέας εκδόσεως του φιλμ «Ναυτική άσπασία». Την σκηνοθετεί ο Κάρολ Ρήντ και τους βασικούς ρόλους θα υποδυθούν ο Μάρολ Μπαρντόν και ο Τρέβορ Χάουαρντ.

★ Η Ζάν Μορό θα παραγματοποιήσει ένα παλαιό της όνειρο: θα παραγματοποιήσει στο φιλμ «Μαντάμ Μπαρντό», του οποίου θα είναι συγγόνος και η παραγωγός.

★ Το δικαστήριο αποφάσισε: Ο Τζέρομ Νόθονσον δε θα πληρώσει 1000 αλλά μόνο 750 δολάρια υπανάδια διατροφή στη σκηνή Πατρίσια Όουενς, από την οποία γάρισε ένα μήνα μετά το γάμο τους. Επειδή όμως η Πατρίσια περιμένει παιδί, έλοι οι λογαριασμοί, που άσπυρουν την έγκυμοσύνη της θα στέλλονται και θα έξοφλούνται από τον παπών σύζυγό της, ο οποίος εδυνώς είναι πολυκατομωρούς, όπως ακριβώς ταιριάζει στο σύζυγο η τον παπών σύζυγο μες σκηνή.

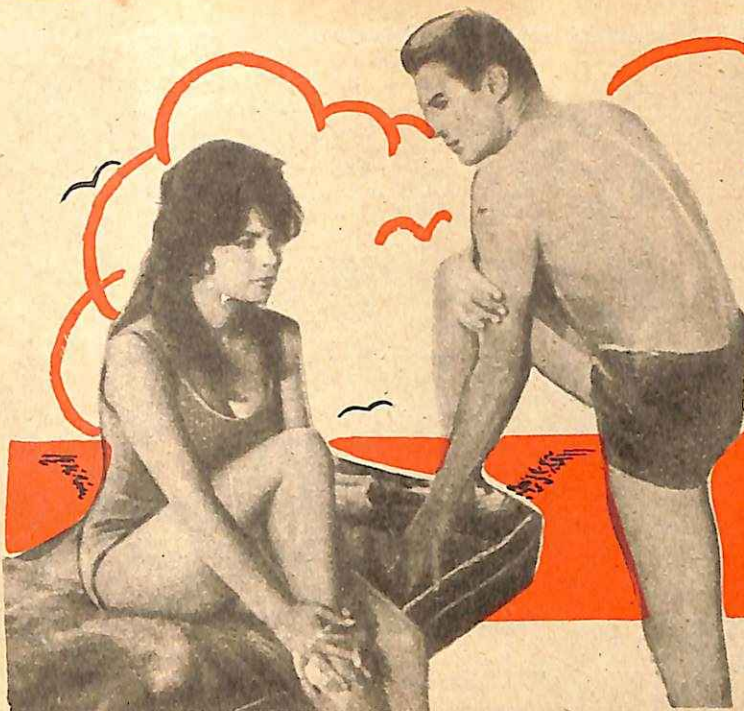
★ Όπως ο Ζάν Γκάμπελν, έτσι και ο Μισέλ Σιμόν, δεν πήγε στον κινηματογράφο για να δει ένα φιλμ, στο οποίο πρωταγωνιστεί η ίδια.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Διακοπές ΣΤΟ ΣΑΙΝ-ΤΡΟΠΕΖ

Πρόσωπα:

MANET : ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ
ΦΙΛΙΠ : ΜΙΣΕΛ ΚΑΛΙΡ
ΠΩΛΕΤ : ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΑ
ΡΟΖΕΝ ΚΡΑΝΤΖ : ΑΙΜΕ ΚΑΛΙΡΙΟΝ
ΤΑΤΙΑΝΑ : ΕΥΑ ΛΙΝΚΟΒΑ

Θον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Στην Κωνή Άκτ, ο ζωγράφος Φίλιπ Όλνιθι περνά το καλοκαίρι του στη βίλλα μιας πλούσιας γνωστής του, της Πωλέτ, μαζί με τη φίλη του Μανέτ, που τη γνώρισε τυχαία σ' ένα μπαρ. Η Πωλέτ που γιορτάζει τα γενέθλια της, πηγαίνει με τους καλεσμένους της σ' ένα νυχτερινό κέντρο. Η μεθυσμένη Γιουγκο-

σλάβα γόσσα εξακολουθεί να πολιορκεί το Φίλιπ, που καταλαβαίνει ότι αρχίζει να αγαπάει τη Μανέτ και που θέλει άσπασο να την ξεχάσει. Η Μανέτ έρχεται στο κέντρο ντυμένη κομψά κι' έχοντας ως συνοδό ένα κομψό επίσης νεο. Ο Φίλιπ ζηλεύει και η Γιουγκοσλάβια βρίσκει την ευκαιρία να τον παρασύρει στην πίστα του χορού...

— Λοιπόν: — Έλα να φύγουμε μαζί.

Και οι δυο εγκαταλείπουν το κέντρο και φεύγουν τρέχοντας μέσα στη νύχτα, σαν παιδιά.

Ο Φίλιπ εαπλώνει πλάι στη Μανέτ.

— Σήμερα θα ξεκουραστούμε.

— Όμοια είναι και κάτω από μια σκηνή, όταν δεν έχει κανείς τίποτα καλύτερο.

— Όχι... Η Πωλέτ έφυγε. Είμαστε λοιπόν μόνοι εδώ και κάνουμε ό,τι θέλουμε.

Υπάρχει στο πρόσωπο του Φίλιπ μια άσπυρτη τρυφερότητα, που έθουσιάζει τη Μανέτ.

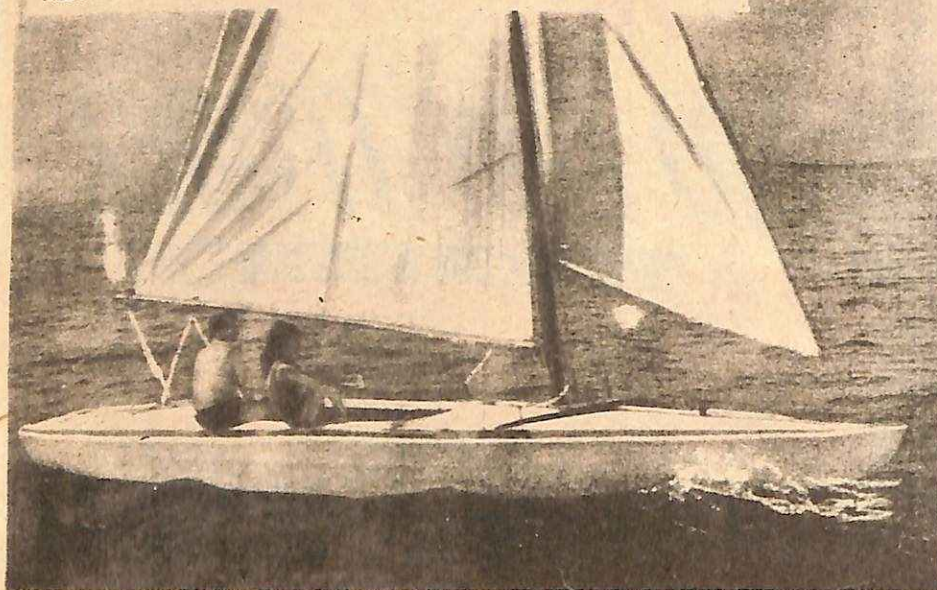
Σαφινικά ο Φίλιπ παίρνει το σεντόνι από το κάτω μέρος του κρεβατιού και σκέπάζει μ' αυτό το κρεβάτι.

— Τί ώραίο πράγμα η ήσυχια.

— Πες πως βρίσκόμαστε κάτω από μια σκηνή.

Λίγο αργότερα οι δυο νέοι σηκώνονται και κάνουν μια βόλτα στην έπαυλη, σαν να ήταν οι απόλυτοι κύριοί της. Τέλος κατεβαίνουν, παίρνουν το κοττεράκι και φεύγουν για ένα θαλάσσιο περίπατο.

Στην πραγματικότητα το τηλεφώνημα προερχόταν από την Παριζιάννα φίλη του, τη Βιδιάν, η οποία όμως τελικά δεν ήρθε στο ραντεβού που έδωσε στο Φιλίπ. Έτσι ύστερα από ένα μικρό περίπατο, κάτω από το φεγγάρι, ο Φιλίπ ξαναγυρίζει στο σπίτι.

Γυρίζει αθόρυβα στο δωμάτιο θέλοντας να κάνει έκπληξη στη Μανέτ, αλλά την έκπληξη τη δοκιμάζει ο ίδιος γιατί βρίσκει το δωμάτιο άδειο...

Ο Φιλίπ αναστατωμένος δεν ξέρει τί να πη.

— Θέλεις μήπως να πής πώς το καλοκαίρι δεν τελείωσε ακόμα; Καλά, τότε πάμε...

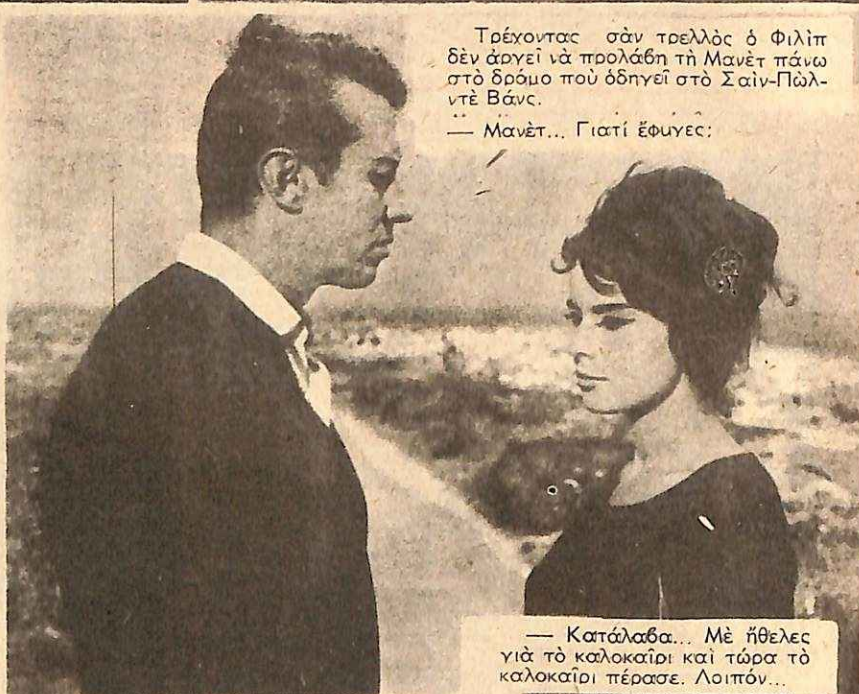

Και οι δυο νέοι ξαναγυρίζουν μαζί στη βίλλα αμίλητοι.

Το απόγευμα, ενώ συνεχίζουν την ήσυχη ζωή τους, χτυπά ξαφνικά το τηλέφωνο. Ο Φιλίπ, ύστερα από μερικούς δισταγμούς, αποφασίζει ν' απαντήσει. Η Μανέτ τον παρακολουθεί ανήσυχη πιστεύοντας πως θα του τηλεφωνή καμιά από τις τόσες φίλες του. Όταν ξαναγυρίζει κοντά της, τον ρωτάει:

— Ποιός ήταν;

— Πάλι εκείνος ο έμπορος έργων ζωγραφικής. Θέλει, λέει, να μου μιλήσει, όχι όμως εδώ. Μου έδωσε ραντεβού σ' ένα ντάο.

Τρέχοντας σαν τρελλός ο Φιλίπ δεν άργει να προλάβει τη Μανέτ πάνω στο δρόμο που οδηγεί στο Σαιν-Πωλ-ντε Βάνς.

— Μανέτ... Γιατί έφυγες;

— Κατάλαβα... Με ήθελες για το καλοκαίρι και τώρα το καλοκαίρι πέρασε. Λοιπόν...

— Νόμιζα πως ήμουν εγώ η πρωταγωνίστρια στη ζωή σου, αλλά βλέπω πως δεν είμαι παρά ένας κομπάρσος.

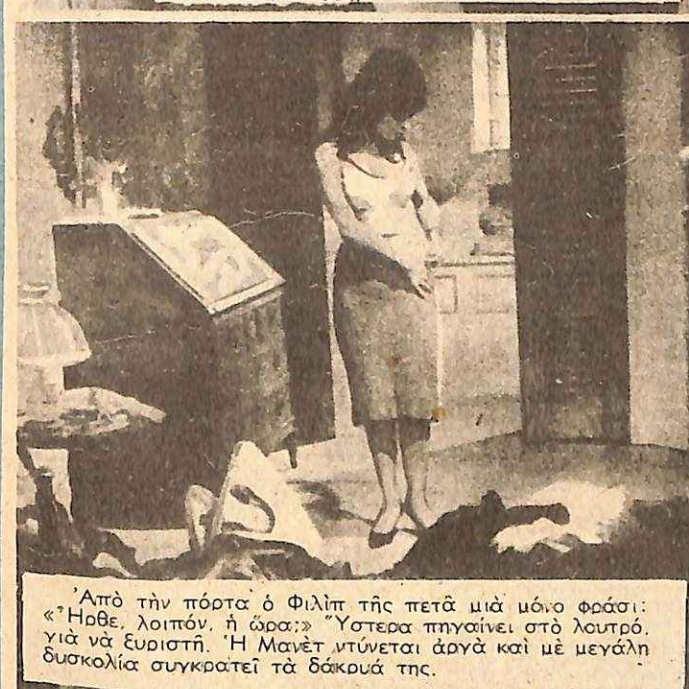
— Πάμε να παίρνης τα πράγματα τόσο τραγικά. Να τα παίρνης πάντα όπως έρθουν κι' όπως πάνε.

Η Βιδιάν δεν άργει να καταλάβει πως ο Φιλίπ έχει αλλάξει.

— Καλά φεύγω, λοιπόν, ξαναγυρίζω στο Παρίσι. Ήθελα εδώ μόνο και μόνο για σένα, για να σε παρακινήσω να εργαστής.

— Πήγαινε στο σπίτι μου και κάθισε εκεί όσο θέλεις... Μου φαίνεται πως δε θα ξαναγυρίσω ποτέ πια εκεί. Θ' άρχισω μια καινούργια ζωή.

Από την πόρτα ο Φιλίπ της πετά μια μόνο φράση: «Ήθελε, λοιπόν, η ώρα;» Ύστερα πηγαίνει στο λουτρό, για να ευριστή. Η Μανέτ ντύνεται άργα και με μεγάλη δυσκολία συγκρατεί τα δάκρυά της.

Ο Φιλίπ ανάβει ένα τσιγάρο, ενώ η Μανέτ τακτοποιεί άργα τα πράγματά της... Ξαφνικά αρχίζει να ψάχνει και ισχυρίζεται πως της λείπει ένα πουλόβερ.

— Δεν πειράζει... Θα στο στείλω.

— Πού;

Πραγματικά ο Φιλίπ δεν ξέρει τίποτα για τη Μανέτ. Ούτε το επώνυμό της, ούτε που μένει.

Το πρωί της επομένης πυκνά σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό και όλα δείχνουν πως ο καιρός θα χαλάσει. Η Μανέτ ευπνά και βλέποντας πως είναι μόνη της στο δωμάτιο θυμίζεται σε σκέψεις. Ξαφνικά ακούει θύματα. Σηκώνεται άμέσως, παίρνει μια βαλίτσα της για να δείξει πως τακτοποιεί τα πράγματά της, αλλά από αδεξιότητα σκορπίζει το περιεχόμενο στο πάτωμα.

Η Μανέτ πέφτει να κοιμηθεί αφού γράφει πάνω σ' ένα χαρτί δυο λόγια για το Φιλίπ: «Με συγχωρείς που κοιμήθηκα χωρίς να σε περιμένω. Νύσταζα πολύ και είμαι κουρασμένη. Αύριο θα φύγω πρωί-πρωί, στο υπόσχομαι».

Σε λίγο ο Φιλίπ ξαναγυρίζει. Αυτή τη φορά είναι σχεδόν επίθετικός.

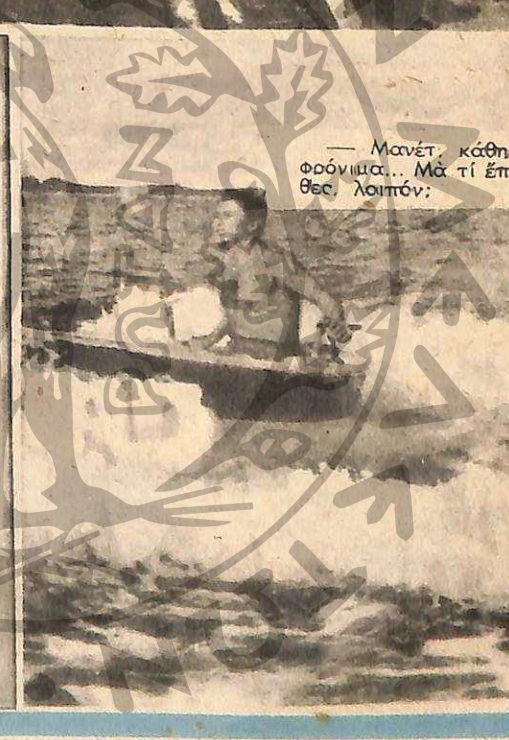
— Άκόμα δεν έτοιμάστηκες... Κάνε γρήγορα σε παρακαλώ, μη χάνουμε τον καιρό μας.

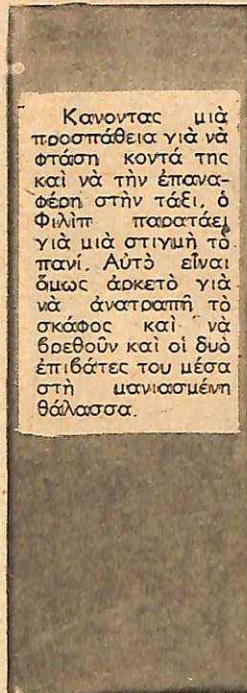

— Εσύ με κάνεις και χάνω τον καιρό μου.

Με τις καθυστερήσεις της η Μανέτ κατορθώνει να επιτύχει το σκοπό της: Να χάσει το πρώτο τραίνο. Είναι έτσι, αναγκασμένη τώρα να μείνει, για να φύγει με το επόμενου. Στο διάστημα αυτό ζητάει από τον Φιλίπ, επίμονα, να κάνουν μαζί ένα τελευταίο περίπατο στη θαλάσσια, με το κοττεράκι της Παλέτ. Ο Φιλίπ στο τέλος υποχωρεί.

— Μανέτ, κάθισε φρόνιμα... Μα τί έπαθες, λοιπόν;

Παρά τ' άλλοτεπλάνα κύματα, που κινδυνεύουν να τον πνίξουν, ο Φίλιπ έχει μια μόνο έγνοια: να σώσει τη Μανέτ και να τη βοηθήσει να γαντζωθεί καλά στο σκάφος που επιπλέει. Έκείνη όμως τον άπωθεϊ.

— "Οχι!... Οχι!..."

Με μια εκπληκτική δύναμη η Μανέτ σπρώχνει τον Φίλιπ.

— "Αφσέ με πιά ήσυχη...
"Αφσέ με να πνιγώ μαζί με
τη βλακεία μου..."

Με αφάνταστες δυσκολίες ο Φίλιπ κατορθώνει να φτάσει κολυμπώντας ως την όχθη. Εκεί τον περιμένει η Πωλέτ, που μόλις είχε βγή και παρακολούθησε από μακριά το δράμα του. Παρά την εξάντλησή του, ο Φίλιπ ανοίγει τα μάτια και βλέπει μπροστά του τα ρούχα του πλάι στα ρούχα και στα παπούτσια της Μανέτ.

— Πρέπει να είδο-
ποιήσωμε τους δικούς
της.

— Δεν ξέρω ούτε να έπαινο της. Δεν ξέρω ποιά ήταν. Επρόκειτο να φύγει το πρωί, μα έχασε το τραίνο... Πίστευα πως ήταν σαν τις άλλες: ένα κορίτσι για το καλοκαίρι... Μα αυτή την είχα αγαπήσει. Το κατάλαβα όμως και της το διολύθησα, πολύ άργα.

Ένώ ο Φίλιπ αγωνίζεται να την κρατήσει κοντά στο σκάφος, εκείνη προσπαθεί ν' άπαιακρυνθή...

— Μανέτ... τρελλάθηκες...
Μά τι έπαθες;

Ο Φίλιπ όμως δε θα μάθι ποτέ αν η Μανέτ άκουσε αυτά τα λόγια. Ένα πελώριο κύμα τους σκεπάζει σε μια στιγμή και τους δυό. Όταν εκείνος συνέρχεται, η Μανέτ έχει εξαφανιστή.

Όλα στη βίλλα είναι τώρα άγαρα, πληκτικά... Όλα θυμίζουν στο Φίλιπ τη Μανέτ, που την σκότωσε η εγωιστική αδιαφορία του.

ΤΕΛΟΣ

ΟΧΤΩ Νομισμοί σκλάβοι, με μπρούτζινα κορμιά, που γυάλιζαν στον ήλιο, σήκωναν στους ώμους τους το χρυσοστόλιστο φορέο, που σταμάτησε εκεί να το πρσι μπροστά στο παλάτι του Πτολεμαίου. Άπολλωνος, που είχε έρθει στην Κυρήνη σαν τοποτηρητής του πατέρα του, του βασιλιά της Αιγύπτου Πτολεμαίου Φιλαδέλφου. Από το φορέο αυτό κατέβηκε μια νέα, που προχώρησε θαρραλέα προς τους ερούρους. Σ' ένα νεύμα της, δυό από τους Νομισμοί σκλάβους πήραν δυό δερμάτινα σακκιά, που φαινόταν πολύ βαριά και την ακολουθούσαν.

Εκείνη την ώρα, ο Πτολεμαίος περιτοιχιζόταν από τους αξιωματικούς του, που του εξιστορούσαν μερικές συμπλοκές που είχαν γίνει τη νύχτα άναμεσα στους στρατιώτες του και τους κατοίκους της Κυρήνης.

— Οί άνθρωποι αυτοί δε θέλουν να ύποταγθουν με τό καλό, είπε ο Πτολεμαίος γυποώντας με όρη το πόδι του πάνω στις μαρμάρινες πλάκες. Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς! Θα πνίξωμε την αντίδρασή τους μέσα στο αμαί.

Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκε μια μελωδική γυναικεία φωνή, που είπε αυτά τα λόγια:

— Τό αίμα θα θειώση την αντίδρασή τους αντί να την σβύσει!

Ο Πτολεμαίος σήκωσε το κεφάλι του. Μπροστά του στεκόταν η νέα που είχε κατεβή από το φορέο. Το πρόσωπό της άκτινοβολούσε από όμορφιά και τό σώμα της διαγράφονταν άρμονικά κα' ύπεροχο κάτω από τους άραχνόφαιτους πέπλους ποί τη σκεπάζαν.

— Ποιά είσαι και πως έφτασες ως εδώ; τη ρώτησε έκπληκτος ο τοποτηρητής της Κυρήνης.

— Θ' άπαντήσω πρώτα στη δεύτερη από τις ερωτήσεις, είπε η νέα. Για νάγω τη γαρά να θρσάσωμαι μπροστά σου, ω' Άπολλων. Εγγέλσασα τους φρουρούς σου, λέγοντάς τους πως σ' με κάλεσε.

— Κι' οι άνοήτοι σέ πίστευαν;

— Με πίστεψαν όταν άκουσαν πως εκείνη που τους μιλούσε ήταν η βασίλισσα της Κυρήνης.

Ο Πτολεμαίος τινάχτηκε από τη θέση του.

— Βασίλισσα της Κυρήνης; είπε. Τολμάς να λες πως είσαι βασίλισσα της Κυρήνης;

— Έτσι άποκαλούν οι Κυρηναίοι την έταίρα Ειρήνη, άπάντησε η νέα.

Ο Πτολεμαίος εξακρίσθηκε στα γέλια.

— Έγω άκούσις τ' όνομά σου, είπε. Άλλά δε χήτησα τα πληρωμένα γόδια σου.

— Ούτε έγω ήρθα για να σου τα προσφέρω, άπάντησε η έτοιμότητα η νέα.

Γιατί ήρθε τότε;

Η Ειρήνη νόησε τό κεφάλι της κι' έγινεψε στους δυό Νομισμοί σκλάβους να φέρουν μπροστά στον Πτολεμαίο τα δυό δερμάτινα σακκιά που κρατούσαν στα γόδια του.

— Άδειάστε τα, τους πρόταξε.

Τά σακκιά αυτά ήταν γεμάτα με χρυσά νομίσματα.

— Άς δοκιμάσωμε τότε από τη βασίλισσα τους, είπε ο Πτολεμαίος.

Ο άγριος κατακτητής κι' ο σκληρός τύραννος έγινε από κείνη την ήμερα μεγαλόκαρδος, δίκαιος κι' ανεξίκακος. Στις διατάξεις των Κυρηναίων άπαντού με γενναιοδωρίες, με διανομές σίτου στους φτωχούς και με μετασώ των φέρων. Άρχισε ταυτόχρονα να στείλει μεγάλα έργα, που όμορφαιαν την πόλη κι' έδιναν δουλειά σε χιλιάδες εργατικά γέλια.

Όλο αυτό τό θαύμα ήταν έργο της Ειρήνης. Η περφόνη έταίρα είχε άναμψει τον Πτολεμαίο και στεκόταν τώρα στο πλευρό του ποτή συντροφος και φωτισμένη υπενθύτρια. Άλλά κι' ο Πτολεμαίος τη λάτρευε και δεν έκανε τίποτα χωρίς να τη ρωτήσει.

Μία μέρα, χιλιάδες κοσμοι μοδεύτηκαν μπροστά στα άνακτορα. Είχαν πάει για ν' ανακηρύξουν τον Πτολεμαίο σωτήρα κι' εδωγέτη.

Κατέκτισσε τό λαό της Κυρήνης, του είπε η Ειρήνη δείχνοντας του τό πληθος που τον έπαινε μούσε.

Άλλά κι' έγω καταχτήθηκα από τη βασίλισσα του, της άπάντησε γελάοντας ο Πτολεμαίος.

Η Κυρήνη ήταν τώρα μια ευτυχισμένη χώρα. Έτσι, κάποτε, ο βασιλιάς της Αιγύπτου σκέφτηκε ό-τι η παρουσία του γιού του εκεί ήταν μια περιττή και τού ανέθεσε μια άλλη δύσκολη άποστολή: "Επρεπε ν' ασφαλίστη την Έφεσο από τις επιβουλές των έχθρών του."

Η Έφεσο ήταν μια πολύπολη πολιτεία. Μετά τό θάνατό του Μεγάλου Αλεξάνδρου, έγινε τό ύψλον της έριδος άναμεσα στους διαδόχους του, που την διαφειλονικούσαν ό ένας από τον άλλον, για να την κάνουν κέντρο των έξουρημών τους και για να επωφεληθού από τα απαράμιλλα πλεονεκτήματά που παρέβη τό λιμάνι της. Τελικά, όμως, ύπερι- τέρε βασιλιάς της Θράκης Ασπάργος. Άλλά τό σίγος το κινδύνε να έξασφαλιστή από τις προσων- λιμάνι της κινδύνε να έξασφαλιστή από τις προσων- σεις του ποταμού Καύστρου. Ο Ασπάργος έπείσε τότε νοτιώτερα ένα άλλο λιμάνι, έγινε όλογονα η μ- τότε νοτιώτερα ένα άλλο λιμάνι, έγινε όλογονα η μ- καινονόνη πόλη, που την όνόμασε Άρσινούσα, για τμήση τη σύνορο του Άρσινου κι' όυγρέωσε με τη έία τους Έφεσους να εγκατασταθούν εκεί.

Μετά τό θάνατό του, όμως, οι Έφεσίοι σκότωσαν τροχούς.

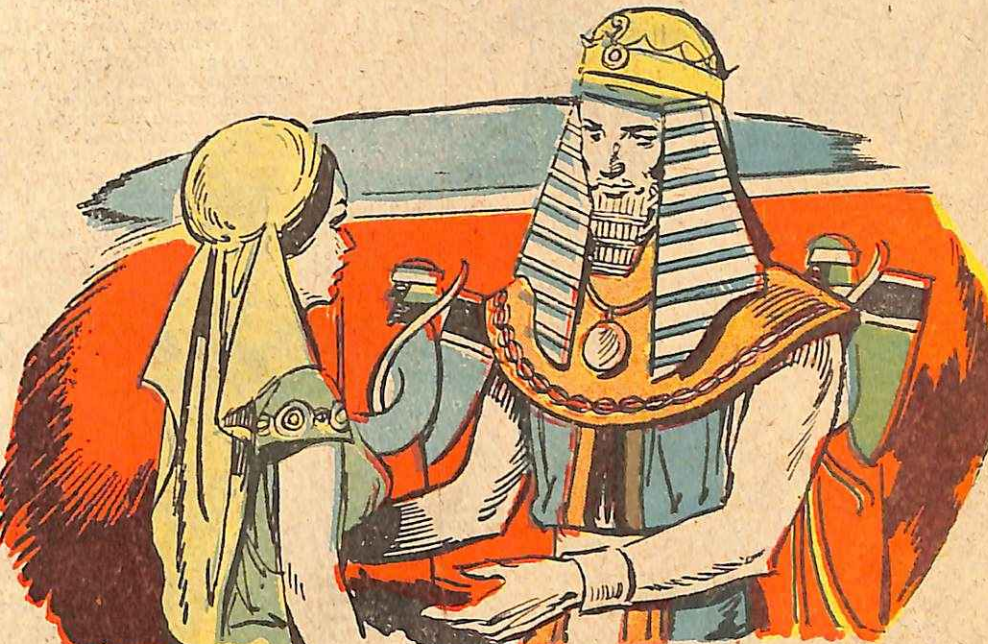
ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

- "Εμένα ή τους Κυρηναίους;
- Και σένα και τους Κυρηναίους;
- Πήγαινε τότε να τους πεις να ύποταγθουν.
- Μόνος σου θα τους φέρς στην ύποταγή, ω' Άπολλων.
- Με ποίο τρόπο;
- Με την επείκειά σου.
- Την εξάντλησα.
- Με τη μεγαλοψυχία σου;
- Δέ μου άπέμεινε άλλη.
- Με την άγάπη σου.
- Ο Πτολεμαίος την κίτταξε στα μάτια.
- Θέλε; να πη; ότι, αν δώσω την άγάπη μου στους Κυρηναίους, θα μ' άναπήσουν κι' αυτοί;
- Ναί...

την Άρσινού και ξανάδωσαν στην πόλη τους τό πη- λπό της όνομα. Άλλά τά δεινά τους δεν είχαν τε- λειώσει.

Γιατί οι Πτολεμαίοι της Αιγύπτου κι' οι Σελευ- κίδες της Συρίας, άρτισαν και πάλι να διαφιλονει- κούν την πόλη τους. Η Έφεσο είχε περιέλθει τώ- ρα στην έξουσία των Αιγυπτίων κι' ο Πτολεμαίος ό Φιλαδέλφος έστειλε εκεί τό γυό του σαν τοποτηρη- τη κι' έπίτροπό του.

Φεύγοντας από την Κυρήνη, ο Πτολεμαίος "Άπόλ- λων πήρε μαζί του και την άγαπημένη του Ειρήνη. Άκολουθώντας τις συμβουλές της, έξασωσε στην Έφεσο την ίδια τακτική, όπως έλλοτε στην Κυ- ρήνη. Ένδιαφέρθηκε για τό λαό, λιγότερη τους φόρους κι' άγιοσε να χτίση μεγαλοπρεπή κτίρια και

— Μ' έμαθες την άληθινή τέχνη για να κυ- βερνάω τους λαούς, είπε μια ήμερα στην Ειρήνη.

να φτιάχνει κοινωφελή έργα. "Ετσι, δεν άρνησε να κερδίσει τη συμπάθεια των Έφεσίων.

— Μ' έμαθες την άληθινή τέχνη, για να κυβερ- νάω τους λαούς, είπε μια μέρα έθουσιασμένος στην Ειρήνη. Οι Έφεσίοι μισούσαν πριν τους Αιγυπτίους και τώρα ζητάνε να ένωθουνε για πάντα με την Αι- γύπτο. Θα ζητήσω από τον πατέρα μου την άδεια να σέ κάω σύζυγό μου.

— Μου στάνει να είμαι η άγαπημένη σου, άπάντη- σε η Ειρήνη.

Άλλά ο βασιλιάς Σελευκος έπαφθαλμιώσε πάντα την Έφεσο. Κι' έκανε τη σκέψη ότι ο Πτολεμαίος "Άπολλων, με τη συνετή και φιλόδοξη διακυβέρ- νησή του, ήταν πιο επικίνδυνος κι' από τον Ισχυρό- τερο στρατό. Άποφάσισε, λοιπόν, να τον έξοντώση και δεν δυσκολεύτηκε να έξαγοράση μερικούς από τους Θράκες μισοφόρους που τον φρουρούσαν.

Μία μέρα, ο Πτολεμαίος κι' η Ειρήνη είχαν πάει στο ναό της Έφεσας Άρτέμιδος, για να προσφε- ρουν μια θυσία που είχαν τάξει στη μεγάλη θεά. Οι Θράκες μισοφόροι, προτού άκούη νύνη ό σφαιρι- σμός των θεμάτων, άωρησαν μέσα στο ναό κι' άρ- νήσαν να γυψάνε τον Πτολεμαίο με τό έψη τους...

Η Ειρήνη, όταν τον είδε να σωαίζεται κάτω, έσπεσε τά χέρια της στο αίμα του, που κυλούσε στις πλάκες κι' έορνε με αυτό τό θωμά της θεάς.

— Ω μεγάλη Άρτεμις, είπε ο Πτολεμαίος σου πρόσφερε κάτι καλύτερο από τά δυό θάδια που σ' είχα τάξει: τό ίδιο τό αίμα του... Δέξου τό από τά χέρια της άνάξιας δούλης σου.

Η Ειρήνη κι' άτάραχη, προχώρησε ύστερα προς τό μένος των δολοφόνων, που την κίτταζαν ασπίσι- μοι.

— Συμπληρώστε τό άνόσιο έργο, που νι' αυτό σ'αε πληρώσαν, τους είπε.

Επειτα από μια στιγμή, έπεσε γεμάτη πληγές πλάι στον άθωπο, που είχε άναστήσει.

Ε. Κ. ΜΠΟΥΡΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οί δύο Κλεοπάτρες.

Ο ΠΟΛΗΛΑΤΟ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΕΜΟΝΥΛΟ

Άναγγέλλθηκε άπ' τό ραδιόφωνο του Πεκίνου να έξασφαλιστή, που έπιπείσει ό' ένα πολήλατο να τρέψη αντίθετα στον άνεμο, και μάλιστα τόσο γονυρεσώ- ρα, όσο ό άνεμος είναι πιο δυνατός. Πρόκειται για ένα είδος ανεμίου, που προσαρμολώνουν στο τιμω- τό πολήλατο και έτοιμούν με μια άλυσίδα με τοί- τροχούς.

Τὰ πρῶτα δόντια

Αὐτὴ εἶναι ἡ κυριώτερη αἰτία τῶν στραβῶν δοντιῶν τόσων ἀνθρώπων, ποὺ κάνουν φρικτὸ τὸ χαμόγελό τους.

Μὰ κι' ἂν ακόμα ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὴν αἰσθητικὴ ἀποποία — ὅπως κάνουν δυστυχῶς οἱ περισσότεροι, — ὑπάρχει καὶ μιά

Ἡ πρὸ ἱκανοποιητικὴ τροφή

τύτερο καὶ χοντούτερο, καὶ τὸ «μεγάλο ψωμί», μακρὺ σὰν τὸ ραβδί καὶ χοντρὸ σὰν τὸ γόθο.

μανα στα δόντια του παιδιού
σας και, αν ὄντε καμιά τρύ-
πη ἢ κανένα μαύρισμα, πηγαί-
νετέ το αμέσως στὸν ὀδοντο-
γιατρό.

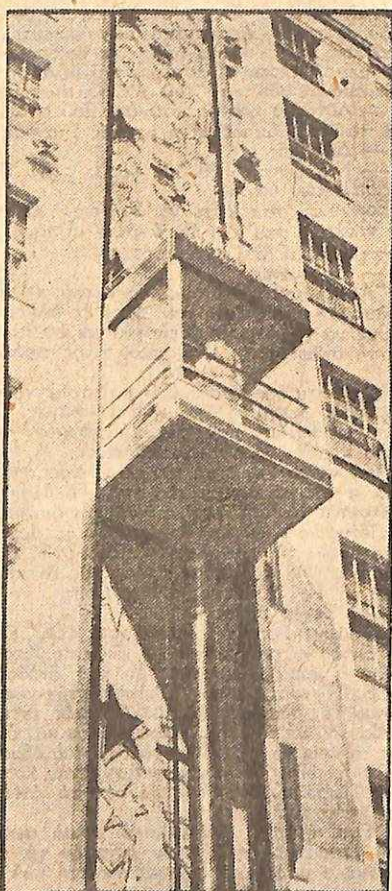
ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΕ

κοιτάξουν ζώντας στα έθνηκα
 πάρκα του Καναδά, δείχνουν
 μια υπερβολική και επικίνδυνη
 «ουνδαλέλωση» προς τους έπ
 κότες. Δεν έχουν, βέβαια,
 κακούς σκοπούς, αλλά δεν κα-
 ταλαβαίνουν τη δύναμη τους,
 κι έτσι μπορεί να κάνουν κα-
 κό σ' έναν άνθρωπο χωρίς να
 το θέλουν. Γι' αυτό, όταν τις
 αντίληψουν, οι φύλακες του
 πάρκου τις πιάνουν, τις βάζουν
 από πίσω με κόκκινη μοχλαί
 και τις απολύουν σε κάποιο
 μακρινό σημείο του πάρκου.
 Προειδοποιούνται δε οι επισκ-
 πτες ν' αποφύγουν αυτές τις
 θαυμάσιες δοκούδες.

ΕΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΦΑΡΑΣΜΑ

Τὸ νέο αὐτὸ φάράσι ποὺ ὀφείλεται στὸ
εφευρετικὸν δαμονίον κάποιου Ἰταλοῦ,
ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συγκρατῇ ὅλες τὶς
σκόνες, ποὺ συγκεντρώνονται μὲ τὴν
σκούπα μῆσα σ' αὐτὸ καὶ νὰ μὴ τίς ἀ-
φῇ νὰ ἐξαναερίσθω στὸ ἔξωφον, ἀ-
ποσπῶντες κ' ἂν εἶναι ἡ κλίσι του.
Ὑπάρχουν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἰδικέ-
ς πτυχές, ποὺ δέχονται τὶς σκόνες ἢ τὰ
χάματα καὶ τὰ ἀπελευθερώνουν μόνοι
πάνω ἀπὸ τὸ δοχεῖο ἀπὸρριμμάτων, ὅταν
ὁ χειριστὴς πῶσι ἐν ἐλαττήριον.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΑΣΑΝΣΕΡ

Στην επιχή μας, όπου και ο παρομι-
κότερος χώρος μέσα σε μία πολυκα-
τοικία είναι πολύτιμος, το εξωτερικό
αυτό φασόνει προορίζεται να προσφέρει
μεγάλες υπηρεσίες επιτρέποντας μία
σημαντική εξοικονόμηση χώρου. Κατα-
σκευάστηκε για πρώτη φορά στην Κε-
λφονική και είναι από διαφανή πλα-
στική ύλη, που επιτρέπει στους επιθέ-
τες του να έχουν μία χαλαρότητα θέα
κατά την ανδρική ή την καθόδο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Σωκράτη. ἡ Ξενοφῶν εἶχε γιὰ
δασκάλους καὶ ἄλλους σπουδαίους τῆς ἐποχῆς

ΣΕΝΟΦΩΝ

Ὁ πολυγραφώτερος ἀπὸ τοὺς
ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφείς

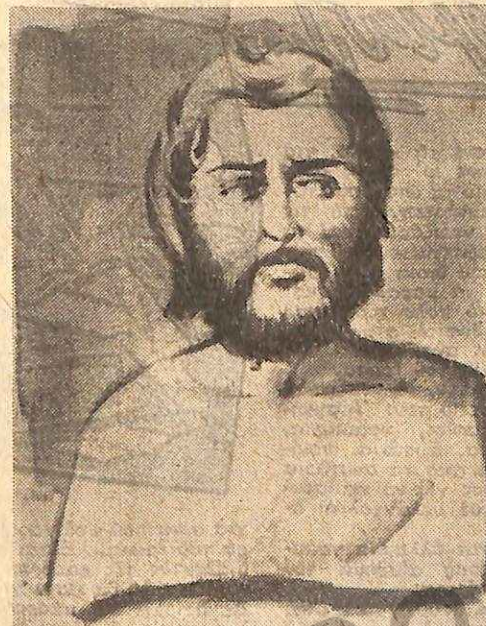
Ἀναφέρουν ἀκόμα γιὰ τὸν Ξενοφῶντα ὅτι
ἐκτός ἀπὸ τὴν ἵππασίαν, ἀγαποῦσε τὸ κυνῆν
καὶ ὅτι εἶχε μεγάλες ἐπιτυχίες στὸν ἀθλητικὸ
στίβο.

• Σὲ ἡλικία 18 χρόνων γνώρισε τὸ Σωκράτη. Ὁ μεγάλος φιλόσοφος τὸν συζητᾷσε καὶ αὐτὸν πῶς ὁ Σωκράτης πῆρε μαθητὴ τὸν καὶ λέγε πῶς ὁ Σωκράτης τὸν συμβούλευσε νὰ ἐπιδοθῇ στὴν ἱστορία. Γράφκε ἀκόμα— χωρὶς διωγὸς νὰ δεραδιώταται καὶ ἱστορικά—ὅτι τὴν πολιορκία τοῦ Ἀλίου στή Βοιωτία (424), ὁ Σωκράτης ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ Σεινοβόνα, ὅταν τραυματίστηκε βαρεια κ' ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλγος. Τότε ὁ φιλόσοφος τὸν πῆρε στοὺς ώμους καὶ τὸν πῆγε μακριὰ ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης.

Στὸ διασπῆμα τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ὁ Ξενοφὼν ὑπὐρθεσε τὸς ἱππεὺς στὸν ἀθηναϊκὸ στρατὸ, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πλουσίους Ἀθηναίους Κυρίως διὼς ἡ δόξα τοῦ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 401, ὅταν ὁ φίλος του Πρόξενος ὁ Βοιωτὸς τὸν κάλεσε στὴ Σάρδεες, γιὰ νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὸν Κύρο τὸ Νεώτερο τῶρα τοῦ διωκτῆς Μικροῦ Ἀσίας. Ὁ φίλος διὼς αὐτὸς Πέρσης ἡγεμόνας ἐπιοίμαζε τὸν στρατὸ γιὰ νὰ ἐκταρατῇ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξε καὶ πολλοὶ Ἕλληνες στρατιωτικοὶ εἶχαν μαθευτῇ ὅτι Σάρδεες, γιὰ νὰ τὸν προσφέρουν τὴς υπηρεσίας τους καὶ νὰ συγκεντρώσονται μαζί του. Ἐκεῖ πῆγε καὶ ὁ Ξενοφὼν, ἀφοῦ προηγουμένως συμβουλευτῆκε τὸν Σωκράτη καὶ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Τρεῖς χρόνια προηγουμένως εἶνε πεθάνει ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Δαρεῖος Β', ἀφίεντας διὰ παιδὶά, τὸν πρωτότοκον Ἀρταξέρξη καὶ τὸ νεώτερον Κύρο. Ἡ γυνὴ διὼς τοῦ Δαρείου, ἡ Παρυσάτις, πολυμήχανος καὶ ραδιούργος, ποὺ ὀρύσσουσε τὸν Κύρο περισσώτερο ἀπὸ τὸν Ἀρταξέρξη, ἤθελε νὰ μεταβιβάσῃ ὁ αὐτῆς τὴν βασιλείαν στὸν Κύρο, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι εἶχε γεννηθῇ, ὅταν βασιλεὺς ὁ Δαρεῖος, ἐνῶ ὁ Ἀρταξέρξης γεννηθῆκε παῖν ἀκόμα γυνὴ βασιλείας. Καὶ φαίνεται πὼς ὑπῆρχε τέτοια συνθήεια στὸν Πέρση βασιλιάδε. Ἀλλὰ ὁ Δαρεῖος πῆθανε πρῶτον νὰ διορίσῃ διάδογόν τὸν Κύρο, ποῦ ἦταν τότε ἡγεμόνας στὴν ὑπὐρθεσεν ἐπιοίμαζε τὴν Μικρὰ Ἀσίαν καὶ στὴν ὁρῶν ἀνέβηκε ὁ Ἀρταξέρξης Β' ὁ ἐπικληθεὶς Μνήμιον.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Στα Κούρνια της Βαθυλόνιας συναντήθηκαν οι στρατοί των δύο αδελφών. Ο Αυσταξένης είχε μαζέψει περί το ένα εκατομμύριο άντρες. Ο Κόρρε 100 γιλιάρδες Πέρσες και τις 13 γιλιάρδες Έλληνες. Ή μάχη ήταν πεισματώδης. Οι Έλληνες έτρεφαν σε οργή τους απέναντί τους Πέρσες και τους καταβόρκαν σε μεγάλη απόπειση. Τότε οιας 6 Κόρρε, με 600 επίλεκτους, ώρμησε μανιάνειες εναντίον τού αδελφού του και στή συμπλακή πού ακολούθησε σκοτώθηκε. Άλλοι από τους Πέρσες πού τού

Ὁ μέγας ἱστορικός Ξενοφῶν
(Ἀρχαία προτομή).

ἀκολουθοῦσαν ἔβουγαν καὶ ἄλλοι προσχώρησαν
στὴν Ἀρταξέρξη.

λογησάν με τους Περσούς. Αλλά εκείνοι με-
 πάλι κατέβησαν ν' απομνημονύουν τους στρα-
 τήγους και τους ανώτερους δορυφόρους της
 ελληνικού στρατεύματος και να τους σκοτώ-
 σουν. Οπότε και πάλι οι Έλληνες κράτησα-
 ν τη συνήν ή τους και με τους νέους στρατιώτες
 που έλαβαν, μεταξύ των οποίων ήταν και ο
 Ξενοφών, κατέβησαν να σφύσαν συνταγμα-
 τιστές.

ΣΥΦΑ ΛΟΓΙΑ

- * Δεν υπάρχουν χαμένες υποθέσεις
έκτος από κείνες που εγκατέλειψαμε.
Κλεισμένο
- * Οι άνθρωποι αποκαλούν πείρα τις
τρέλλες ή τις λυπές τους. Α. γ. Μπαρ
- * Το αγνώρισμα του εαυτού δεν κερ-
δίζει πάντοτε από τον πιο γρήγορο. Μ. Μίτσελ
- * Δεν υπάρχουν πιο ανυποφοροί βλά-
κες από κείνους που έχουν και λίγο
μυαλό. Λαροσφουκώ
- * Μην αγτιλέγεις ποτέ σ' ένα βλα-
κι. Κινδυνεύεις να του μοιάσης. Σερμπούλι
- * Ένα καλό γέλιο είναι λιακάδα
μέσα στο σπiti. Τάκερ
- * Τι βλέπεις αν μιλά ευχαριστίοι
είναι ψευτική, όταν την πιστεύει κα-
νείς γι' αληθινή; Α. Μπρούα
- * 'Η ανδροπνική ευτυχία, μόλις ανέ-
δη σ' ωριμασμό φθός, τραβάει πάνω
της τών κερσυνό. Ο. Οενίε

τοι στην Τραπεζούντα κι' από εκεί στο Βυζάντιο. Πρόκειται για την περίφημη Κάθοδο των Μυρίων, που περιγράφει ο Ξενοφών στην «Κύρου Ἀνάβασι».

Μολοντί τυπικός άρχηγός ήταν ο Σπασιό-
της Χείρισσος, ώστόσο πραγματικός στρατι-
ώτης, στον οποίον όφειλεται και η διάσωση των
Μυριών, ήταν ο Ερσοβός. Και υπόσχεσε να δια-
σώσει το μεγαλύτερο μέρος του στρατού του
περιώνων μέσα από άγνωστους, άγιους και
γιορσκαπεσάμενους τόπους, πολέμωντας όνι-
σόνό έναντίον των στοιχείων της φύσεως, αλλά
και των υπότινων λαών και των επιτρόπων της
περσικής κυβερνήσεως. Τεσσερίς μήνες έκαναν
οι Μυριοί, για να φθάσουν από τα Κουνάβα
στην Τραπεζούντα κι' άλλους τόσους από εκεί
στο Βυζάντιο. Τις πολυμύθους αυτές πορείες τις
πραγματοποίησαν, χωρίς χάρες, χωρίς έφο-
δια, χωρίς να έχουν ούτε τα στοιχειωδέστερα
υφαντικά μέσα, που διαβέθουν οι νεώτεροι
στρατοί, ούτε υλικά άκάλια για να φτιάξουν
ένα πρόχειρο γεωδύο. Παράκειται περί κάτα-
πληκτικό στρατιωτικό άθλο, που μόνοι αυ-
τός θ' άκούσει να τοποθετηθή των Ερσοβώντα
ανάμεσα στους μεγάλους στρατηγούς της Ι-
στορίας.

Ἡ στρατιωτική δοξασία τοῦ Ξενοφῶντα συνεχίστηκε καὶ μετὰ τὴν Κάθοδο τῶν Μυρμιδόνων ἐπὶ τὸν ἡγεμόνα τῆς Θράκης Σευθῆ, ὁ ἔξαπαθῶν τὸ πατρικὸν τοῦ κράτους καὶ τὸν Σπαρτιάτην στρατηγὸν Θιμβρυῶνα, στὴν ἐκστρατεία τοῦ ἐναντίου τῶν σατραπιδῶν τῆς Περσίας Τισσαφόρνη καὶ Φαρνάβαζου. Ἐπειτα ὁ Ξενοφὼν ἔγινε φίλος καὶ σύμβουλος τοῦ βασιλῆος τῆς Σπάρτης Ἀγησιλάου καὶ τὸν ἀκολουθεῖται σὲ ὅλες τῆς ἐκστρατείας του, ἀκόμα καὶ σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔκανε ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων. Οἱ συμπατριῶτες τοῦ τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ «ἁκωνισμό» καὶ τὸν ἐξώρισαν. Καὶ τότε ἐγκαταστάθηκε σὲ μίαν ἐπιφυλί, πρὸ τοῦ ναύστασιος Σπार्टιάτες, στὸν Σκιλλοῦνα, κοντὰ στὴν Ὀλυμπία, ὅπου ἐγύρασε καὶ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ διόδια του.

Μετά τη μάχη των Λεύκτρων (370) ο Ερνοφών εξεδίωξε από την ηπείρου τις 'Ολυμπιαίς και κατέφυγε στην Κόρινθο, όπου και έμεινε ως το τέλος της ζωής του μοιολόγι ο 'Αθηναίοι είχαν ανακαλύψει στο μεταξύ το ψήφισμα της εξουσίας του. 'Ο ίδιος άλλωστε έστειλε και τους δύο γιουούς του, το Διόδωρο και το Γρύλλο, να καταταγούν και να πολεμήσουν με τών δημοσίων στρατό. Στη μάχη της Μαντινείας ο Γούλλος σκοτώθηκε κι' όταν άνηγαν γελούν το θάνατό του στον Ερνοφώνα το θάρρος στεφανωμένο να προσέφερε θυσία. 'Ερνοφών τότε έθγαλε το στέφανο, σ' έδωσε πένθος. 'Όταν όμως του είπαν ότι ο γιουός του σκοτώθηκε πολεμώντας γενναία, ελπίσφορος το στέφανο, και είπε σαν παλιός φιλόσοφος: «Ήδην υντόν γυναικώς». Δηλαδή έννοαζα ότι είχε γυναιχή υντόν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Ξενοφῶντα πέρασε στὴν ἱστορία, περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν στρατηγικὴν τὴν ἱκανότητες, γιὰ τὸ συγγραφικὸν τοῦ ἔργου, ὅπως ἕνας ἀπὸ τοὺς δοκιμωτέρους ἀρχαίους ἱστορικοὺς με φιλοσοφικὴν σκέψιν καὶ εὐρύτατον πολιτισμὸν. Τὰ ἔργα τοῦ τὰ διακρίνει, ἡ σφύριμα τοῦ λόγου, ἡ λεπτιότητα τῆς σκέψεως, ἡ γὰρ καὶ παραστατικότητα στὴν ἀφήγησιν. Οἱ ἀρχαῖοι τὰ ἐκτιμοῦσαν ἰδιαίτερως καὶ ὀνομαζόντων τὸν Ξενοφῶντα « Ἀττικὴν μέλισσαν ». Τὰ διακρίνει ἀκριβὰ καθάυτην θαλασσηνικὸν αἶσθημα καὶ πιστὸν στό θείον. Στὴ βιβλία τὸν θεὸν ἀποδίδει τὴν διδασκίαν τῶν Μυρτῶν καὶ γενικότερα συνδέει τὸ θείον μετὰ τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῶν γενεώνων.

Πολύτιμοις εφεί, τὸ αὐτογραφικὸν τοῦ ἐργ.
Βρίσκουμε τὸ εἰσόδου μαθητὴ τοῦ Σωκρά-
τη, στὴν «Απολογία», στὰ «Αἰώνιονμενυ-
τα», στὸ «Συμπόσιον». Τὸν στρατιωτικὸν στ.
«Κύρου Ἀνάβασις», στὸν «Ἱππιαρικόν», στ.
βιβλίον τοῦ «Περὶ Ἱππικῆς», Τὸν οἰκονομικόν
στὸν «Οἰκονομικόν». Τὸν πολιτικὸν στὶς προαγ-
μετεῖς τοῦ περὶ «Πόλεως», «Ἱερῶν», «Ἀθηναί-
κων πολιτείας», «Λακεδαιμονίων πολιτείας». Τὸν
στοισκὸν στὰ «Ἑλληνικά» καὶ στὸν «Ἀγνο-
λας». Τὸν μυθιοστοιουργικόν στὴν «Κύρου Πό-
δεια». Γιὰ νὰ μνημονεύσουμε τὰ κυριώτερα ἀπ.
τὰ ἔργα τοῦ Ξενοφῶντα, ποὺ ἄραγε νὰ ἔχο-
με οὐτὴ τὴ φιλοσοφικὴ σκέψιν τοῦ Πλάτωνα, οὐ
τὸ βάθος τῶν νοσημάτων καὶ τὴν ἱστορικὴν ἡ-
κρίσεια τοῦ Σουκροῖδη, φωτίζουν ἐν ταύτῃ
πολλὰς πλείους ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἱστορί-
αν τῆς δεκάτης Ἑλλάδος.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΗ αγάπη ξεπετιέται μέσα από τον αισθηματικό κόσμο του νέου ανθρώπου! Όταν η καρδιά είναι παρθενική, ο έρωτας ανάβει από μέσα της σαν κύμα από άβυσσο ζεστό αίμα.

Έτσι έγινε και με τα δυο παιδιά που αγαπήθηκαν με τη ολόγυα του πρώτου έρωτά τους. Η ολόγυα αυτή αγκάλιασε και τους δυο για να τους τυλίξει με εὐτυχία. Μπροστά τους άνοιξε όλη η ζωή. Όλες οι δυσκολίες τους δίκαιες τους. Επιδρομή τους ήλιο δασίλευμα. Βουά και δάση, θαλάσσια και λαγκάδια, προσέφεραν τα άπαλά τους χρώματα για να τους ζαλίσουν τα μάτια. Και, πάνω από όλα, βασιλιάς παιχνιδιάρης, άνοιγέκενε τα λευκά φτερά του ο έρωτας. Ένας έρωτας που κυριαρχούσε ολοκληρωτικά και δυνατά για να δημιουργήσει την αταπότη ότι θα είναι αιώνας.

Πέρασε μετά τους πρώτους ενθουσιασμούς. Δίπλωσε τα φτερά του και τρόβηξε για άλλο, για να δημιουργήσει σε άλλα ζευγάρια την ίδια αταπότη. Και τα δυο έρωτευμένα παιδιά τρόβησαν, από τη μία μεριά αυτή, από την άλλη αυτός, για άλλους έρωτες, για άλλες ευτυχίες.

Οι γυναίκες είναι άσπαστες. Δεν κάθονται ποτέ να συλλογιστούν πώς έγινε κάτι και γιατί έγινε. Δέχονται την πραγματικότητα σαν κάτι φυσιολογικό που δεν αξίζει να μας προκαλέσει την πιο μικρή έκπληξη. Έτσι έγινε και με την έρωτευμένη κοπέλλα. Όπως είχε δεχτεί τον έρωτα, έτσι δέχτηκε ψυχραιμία και να τον απορροφήσει. Ο έρωτας για μια προσηγομένη πρακτική γυναίκα, δεν είναι μονιμότητα είναι εναλλαγή, κι έτσι μόνο δίνει την ευτυχία. Για τον άντρα όμως, το τέλος του έρωτα — του πρώτου παιδικού έρωτα που γέμισε ευτυχία την πρωτόπειρη καρδιά του — ήταν κάτι που τον έκανε βαθεία να πονέει. Τι κι αν η πρώτη αγάπη του έπαυε να τον συγκινεί; Δεν έπαψε όμως να τον συγκινεί η ανάμνησή της. Γιατί ήταν η ανάμνησή της που πρώτης ερωτικής ευτυχίας που τον είχε δεστιά αγκαλιάσει. Γι' αυτό, κι όταν άκουε γνώριζε τη μέση στην

αγκαλιά των καινούργιων έρωτων, ή θυμική της πρώτης διαλεκτικής των παιδικών ονείρων του έμεινε παραπονεμένη σε μια γωνιά της καρδιάς του για να τον γεμίσει νοσταλγία.

Κάπου — κάπου αναρωτιόταν: Τι νάκανε άραγε; Νάταν ευτυχισμένη μακριά του; Οι καινούργιοι έρωτες είχαν καταφέρει να της χαρίσουν το μεθύσι που είχε γνωρίσει με το δικό του...; Ποιος ξέρει! Σίγα σίγα όμως κι αυτές οι παραπονεμένες απορίες πάσαν να απασχολούν το μυαλό του έρωτευμένου. Άλλες έντυπες ορίες ήθελαν να τις σκεπάσουν με τη στάχτη του καιρού. Οι ο έρωτευμένοι έχασαν εντέλως αυτήν πουχε τόσο δυνατά δονήσι την παιδική ευαισθησία του...

Κι όμως...

Και πέρασαν τα χρόνια, για να προσέσουν κι άλλες στάχτες πάνω από τα υπόλοιπα των ερωτικών ανάμνησών. Από τις ίδιες στάχτες γκρίζαναν και τα μαλλιά του έρωτευμένου του παλιού καιρού που ένοιωσε το ερωτικό κέφι του να μοραίνεται και να ξεσπάει. Πιο πολύ του άρεσε πια να παραδίνεται στην πονεμένη ήδονή της αναπόλησης παρ' όλην ευτυχία του έρωτα.

Άρχισε λοιπόν, να ταξινομή το ερωτικό άρχειο του: Αναμνήσεις, φωτογραφίες, γραμμάτια, ξερά λουλούδια, δωράκια, ποιήματα, βγήκαν από τα συρτάκια του παρελθόντος για να γεμίσουν το παρόν με μελαγχολική αναπόληση...

Ανάμεσα στα άλλα, ένα γραμμάτιο γεμάτο θερμό αίσημα τον συγκίνησε ιδιαίτερα:

«Αγαπημένο μου, λατρευτέ μου. Βγαίνω αυτή τη στιγμή από την αγκαλιά σου απέραντα ευτυχισμένη, μεθυσμένη από τους δροκούς σου, από τα χάδια σου, από τα φιλιά σου. Δεν ξέρεις πόση θερμή ευγνωμοσύνη νοιώθω

για σένα που μου χάρισες τη χαρά του έρωτα... Είσαι ο μεγάλος διαλεκτής της καρδιάς μου. Και νομίζω πως θα είσαι για πάντα! Δε βόισκα ότι μπορεί ποτέ άλλος κανείς να με σφίξει στην αγκαλιά σου... Η δική σου αγκαλιά είναι το ερωτικό καταφύγιο μου. Μέσα σ' αυτήν γνώρισα και θέλω να γνωρίσω για πάντα τον έρωτα.

Ποι ήξερα εγώ η φτωχία, πώς είναι τόσο άσυνείδητος αυτός ο γάμος; Μια έρωτική του έκρηξη και να ζητάει Μαρία, κυρία μου! Ιο ζητάει! Ιο! Έκατο δραχμές!...

— Για σόσου... του λέω. Μπορεί αυτός να τα ζητάει. Για να δούμε όμως αν έχω και δικαίωμα!

Και παίρνω άμμεσα στο τηλέφωνο το δικηγόρο κύριο Παπαρόβλα.

— Με συγχωρήτε, του λέω, αλλά μου συμβαίνει το εξής.

Και του εξηγώ σχετικώς.

— Σας έρωτά, λοιπόν, πρέπει να τον πληρώσω το γάμο;

— Δυστυχώς, κυρία μου, πρέπει να πληρώσετε! μου απαντάει ο Παπαρόβλας από την άλλη άκρη.

— Ια βλέπετε, μου λέει, εξαλλος, ο Γιώργος. Τό επιβεβαιώνει κι' ο δικηγόρος. Πρέπει τώρα να δώσω εκατο δραχμές το γάμο. Πά! Πά! σαγανά!... Τι σου ήρθε, χριστιανή μου, να ρωτήσεις το γάμο;

Την επομένη, μου έρχεται νέο χαρτί. Άπο το δικηγόρο τον Παπαρόβλα αυτή τη φορά. Και έχετε τι έγραψε:

«Δια παροχήν νομικών συμβουλών άραχμας έκωτον πενήνκοντα!».

«Εί! Αυτή τη φορά, δεν τη γλυτώνω. Θα με σκοτώσει ο Γιώργος... Άφου την έπιθα με το γάμο, τι ήθελε η κοίτη να ζητήσω τα φώτα δικηγόρου; Έλα νιέ...»

Η ΜΑΡΟΥΛΑ

»Δε ξεδιψάω ποτέ από τα φιλιά σου. Πίνω, πίνω, και θέλω ακόμα διψασμένη να πιά!... Νομίζω — είμαι βέβαιη, πιο καλά — ότι δε θα ξεδιψάσω άκμα και πίνοντας όλη τη ζωή μου!...»

Τι μεγάλα λόγια! Ο γκρίζος νοσταλγός πέταξε με αναγκαστική το γραμμάτιο που κρατούσε με κάποια κακία μέσα στο συρτάκι. Όταν έγραφε τέτοιες λέξεις για παντοεινή λατρεία, αυτή που τότε τον αναπολούσε πίστευε άραγε στην αταπότη των αισθημάτων της;...

Σαναπήρε το γραμμάτιο με κάποια περιέργεια και το ξαναδιάβασε, σά να ήθελε να φερσ από μυαλό του αυτήν που το είχε γράψει. Αμυδρά θυμόταν ότι ήταν η πρώτη αγαπημένη του. Αυτή που είχε δεχτεί τα πρώτα φιλιά του και του είχε δώσει τους πρώτους απατηλούς δροκούς της. Με πίκρα διαπίστωσε ότι δε θυμόταν πια ούτε το όνομά της! Προσπάθησε να φερσ το χρώμα των μαλλιών της στην ανάμνησή του, μα δεν τα κατάφερε. Από όλη αυτή την τόσο μεγάλη αγάπη δεν είχε μείνει τίποτα μέσα του.

Και τότε το πικρό παράπονό του έγινε στίχος μελαγχολικός, έγινε βλιμένη μελωδία, και σκορπίστηκε σαν τσαγούδι νοσταλγικό:

«Λαμπρόνσα το χρώμα των μαλλιών της.

Μπερδεύω αν ήταν μαύρα η καστανά.

Λαμπρόνσα τη γλυκα των φιλίων (της).

Ξεκνών αν είχε μάτια γαλάνα.

Ο καιρός έπερσσε, η καρδιά μου γερασσε, κι' η μαυρή λαμπρόνια με το φτερό της

έρσσε τα γραμμάτια μου έγραφα με κλάματα στην πλακά της αγάπης μου της (πρώτης)...

Κι' όμως... Κι' όμως... Καί μέσα μου έχει μείνει, που ούτε ο χρόνος ούτε η λαμπρόνια δε οδύνει... Κάτι που κλαίει μυστικά σαν φανταστικά μέσ' στα σωθικά.

Κάτι που όλο μου μιλάει για κείνην μελαγχολικά...»

Η μουσική συμπλήρωσε τη μελαγχολία των στίχων. Κι' ύστερα ήρθε και το δεύτερο κομμάτι να ολοκληρώσει το νοσταλγικό τσαγούδι.

«Λαμπρόνσα και το μεϊδιάμα της. Σαν όνειρο μου φαίνεται βαμμό. Ξεκνών άκμα ως και τ' όνομά της, σά ναχα χίλια χρόνια να το πώ... Στην ταβέρνα τ' όρριζε και τον πόνο μου έπινα χρόνια και χρόνια τώρα στο ποτήρι...»

Μόνος μου την ξεγράφα. Μα προκτές αν έκλαψα ήταν για το δικό της το κατήρι.

Οι μεγάλες λέξεις ήταν τώρα δικές του. Γιατί ούτε κορσί ήπια για να την ξεχάσει, ούτε έκλαψε όταν την ξεχάσε... Η λαμπρόνια ήρθε φυσιολογικά, χωρίς την επέμβαση του οινόπνευματος και ο πόνος δεν είχε κάνει τα δάκρυα να ανάβλυσουν από την πηγή των αναμνήσεων.

Μία φορά, από όλα αυτά ξεπήδησε μία αδιόφεστη πικρή αλήθεια. Ότι όλα περνούσαν — πιο πολύ οι έρωτες — και δε μένουν ούτε οι αναμνήσεις τους για να αγκαλιάζουν νοσταλγικά τους έρωτευμένους. Γιατί και τις αναμνήσεις — και τις πιο δυνατές τις πιο γλυκές, τις πιο δυσκορές — ξεχεται η στάχτη του καιρού και τις σκεπάζει με πυκνό επίστρωμα λαμπρόνιας.

Κι' όμως — κι' όμως — κάτι μένει στον αισθηματικό κόσμο του έρωτευμένου. Και το κάτι αυτό είναι η απέραντη πίκρα για την προσωρινότητα των αισθημάτων και την άσπαστη διαρκή της καρδιάς για διαρκή αλλαγής...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΓΚΑΦΕΣ της Μαρούλας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ Ο Γιώργος τάχει βάλει μαζί μου, γιατί λέει, είμαι σπάταλη και δεν ξέρω τι πάει να πει οικονομία. Ια γιατί, παρακαλώ, 'Επειδή έκανα δυο φουστανάκια παρωπάνω εφέτος το καλοκαίρι.

— Δεν προκειται μόνο για το φουστανάκι μου είπες αν στήρα ο Γιώργος. Άφου, όλο, τα φώτα του σπιτιού άναμμένα κι' έ.

— Τον πληρώσαμε 500 άραχμας για φως τον περασμένο υηνα. Ξεκνά τις βρώσες άνοχτες και λυντα.

— Τράβηξα το νερό. Εοδεύεις του κομμού το σαπούνι, χωρίς λόγο. Πετάς τα ξεροκαμμάτια του ψωμιού έω.

— Μπορούεις να τα κάνεις φουγάρες και να τα φάει. Άφουεις τα φουγάκια και σπάζεις. Πετάς τα σαπούνια και προηγούμενης ήμερας, ενώ μπορούμε καλ-

— Βέβαια, πρό του φαγητού! μού άποκρίθηκε.

Την επομένη, μου έφτανε ένα χαρτί. Τό διαβάω και τι να δώ: Η λογαριασμός του γαστρονόμου, «Δια παροχήν ιατρικών συμβουλών όρρι, έκωτον!».

Πά! Πά! Καλέ, ποδ άκούστηκε έκωτο δροαχμές, για μω κουβέντα, που μου είπες: Άνοκαση, κα να το πώ στον Γιώργο και ποιος είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε!

— Με κατέστρεψε! Ποιος σό ι.πε να ρωτήσει το γάμο, βρε άνοχη γυναίκα! Πά! Πά!

— Καλά, μην κόνης έτσι, χρυσέ μου! προσοδύησα να τον καλμάρα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η μητέρα της Σάο-Τι πηγαίνει στο δικαστή Τσάνγκ και του φανερώνει όλα όσα της είχε πει η κόρη της για τον Τσάου-Φού. Ο Τσάνγκ την παίρνει και πηγαίνουν μαζί στο διευθυντή της αστυνομίας, που δίνει άμμεσα τη διαταγή να κλείσουν όλες οι πύλες της πόλεως και να φραχτεί το λιμάνη με αλυσίδες, για να μην μπορεί να διαφύγει ο δολοφόνος. Το ίδιο βράδυ, ο δικαστής Τσάνγκ κι' ο διευθυντής της αστυνομίας αποφασίζουν να κάνουν μία έρευνα στα νυχτερινά κέντρα, όπου έλπιζον ν' ανακαλύψουν το δολοφόνο. Θάβουν έτσι ο' ένα χαρτοπαίγνιο, όπου πολλοί Κινέζοι παίζουν το αγαπημένο τους «φάν-τάν».

Το παιχνίδι του «φάν-τάν» το διευθύνει με μεγαλύτερη βραδύτητα ένας αξιωματικός Κινέζος. Πά! του έχει ένα μεγάλο χέρι με «σαπέκ», δηλαδή με τα μικρότερα μεταλλικά κέρματα, που κλωφορούν στο Μακάο και που έχουν την τρύπα στη μέση. Ο μπαγκέρας παίρνει μία φούστα «σαπέκ», χωρίς να ξέρη πόσα είναι, και τα σκεπάζει με ένα μεταλλικό πιάτο. Οι παίκτες άρχίζουν τότε να βάδουν τις μίζες τους. Ο μπαγκέρας σηκώνει κατόπι το μεταλλικό πιάτο και, με ένα έρρι του, χωρίζει το κρατί στο χέρι του, χωρίζει το «σαπέκ» ανά τέσσερα. Άφου σχηματισθούν όλες οι τετράδες, θα μείνουν ένα υπόλοιπο από 1, 2 ή 3 «σαπέκ». Μπορεί ακόμα να μείνουν κανένα «σαπέκ». Το υπόλοιπο, που μπορεί να είναι 0, 1, 2 ή 3, δείχνει τον αριθμό, που κερδίζει. Αν υποθέσουμε, ότι άπομείνουν 2 «σαπέκ», έκείνοι που έχουν ποντάει στο 2 κερδίζουν. Όλοι οι άλλοι χάνουν.

Το χαρισμό των «σαπέκ» σε τετράδες ο μπαγκέρας τον κάνει άρτα, πρώτα-πρώτα για να μπορούν όλοι να τον παρακολουθήσουν κι' έπειτα γιατί αυτή η βραδύτητα μελώνει τη συγκίνηση των παικτών.

Ο Κινέζος του Μακάο δεν έμαθεν ποτέ την αξία που έχει ο χρόνος. Ούτε φοβούνται μήπως η λέσχη έχουν παραθύρα. Έτσι, στο έ, σωτηρικό φωτίζονται με λάμπες κι' είναι άδύνατο να ξεχωρίση κανείς την ήμερα από τη νύχτα. Πολλοί παίκτες πηγαίνουν στη λέσχη μαζικά με το φαγητό τους ή ήπανε να τους φέρουν να φάνε από το γειτονικό μαγειρείο κι' όταν δε μπορούν ν' άνεξθούν άλλο από την κόρρασι και την άπνεια, έαπλώνονται σε μία γωνιά κι' άποκοιμούνται.

Για να εμψυχώνουν έπειτα από μερικές ώρες και να ξαναρχίσουν το άγαπημένο τους παιχνίδι. Και μένουν πολλές φορές όλοκληρες έβδομάδες μέσα στις λέσχες, άσπου να χάσουν και το τελευταίο τους «σαπέκ».

Σε πολλές λέσχες άπόχουσαν έδικά παζάρια για τις γυναίκες, που πηγαίνουν έκει με μεγάλα κιμονά και φορούν πανταλόνια. Οι γυναίκες αυτές είναι συνήθως έταρες ή σύζυγοι πλούσιων έμπορών

Κι' οι πρώτες κι' οι δεύτερες σκορπίζουν με καταπληκτική άδιαφορία το χρήμα.

Πά! σε κάθε χαρτοπαίγνιο βρίσκειται ένα ενεχυροδανειστήριο. Οι παίκτες, που έχασαν και που θέλουν να ξαναδοκιμάσουν την τύχη τους, ενεχυριάζουν έκει τα ρολόγια, τα κοσμήματα και πολλές φορές τα ρούχα τους. Η συρροή είναι κάποτε τόσο μεγάλη, που σχηματίζονται μακρείες ουρές μπροστά σ' αυτά τα ενεχυροδανειστήρια.

Ο διευθυντής της αστυνομίας κι' ο δικαστής Τσάνγκ χάρηκαν άνάμεσα στους όμιλους κι' έξέτασαν προσεχτικά τους παίκτες, που βρίσκονταν έκει. Το ίδιο έκαναν και στο πατάρι. Άλλά δεν είδαν κανένα, που να έμοιαζε με τον άνθρωπο, που τους είχε περιγράψει η μητέρα της Σάο-Τι.

Σ' ένα τραπέζι βρίσκονταν δυο μόνον παίκτες. Ο ένας άπ' αυτούς ήταν νέος, άλλα φαινόταν πώς είχε μεγάλη πείρα από το παιχνίδι. Ο άλλος ήταν καμιά πενήντα ετών άνδρας, που το ρυτιδωμένο πρόσωπο και τα βαθυλεμένα μάτια του έδειχναν πώς είχε υποδουλωθεί από τα πάθη του.

Οι δυο αυτοί άνδρες άπαιζαν ένα είδος πόκερ. Τά χαρτιά, που χρησιμοποιούσαν, ήταν τα ίδια σχεδόν με τα δικά μας, μόνον ότι, αντί για το ρήγα, τη ντάμα και το βαλέ, ήταν ζωγραφισμένα πάνω σ' αυτά φανταστικά πουλιά και ζώα. Κάθε φορά, ένας σαρδς από χρυσά νομίσματα, που βρίσκονταν μπροστά στον ήλικιωμένο, περνούσαν στο νέο.

Στο τέλος, ο ήλικιωμένος έχασε και το τελευταίο του νόμισμα. Σηκώθηκε τότε και, πράγμα παράξενο, ξαναδόθηκε άμέσως την ψυχραιμία του. Διευθύνε κατόπι στο βάθος της αίθουσας κι' άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, που οδηγούσε στο υπόγειο. Το όπιο θα τον έκανε να ξεχάσει τη γρημιά, που είχε χάσει και θα τούδινε την επείδα, ότι κάποια άλλη σού, θα έταν ίσως αυτός ο «κερδισμένος».

— Άς φύγωμε, είπé ο διευθυντής της αστυνομίας. Ο άνδρας όμως δε βόισκεται έδó.

— Άς φύγωμε, συμφώνησε κι' ο δικαστής Τσάνγκ, που είχε άγίσει ν' άπελπίζετα!

Ξαναβήκαν σε λίγο στο δόμο, ακολουθούμενοι από τον «Α-Μόι και τον Σούν-Πό».

— Στο Σίνγκ! πρόστάξε ο Φά-Χόπ. Ίσως νάυαστε τυχερότεροι έκει.

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΧΩΡΙΣ ΣΤΕΜΜΑ

Ο μικρός όμιλος ξαναρχισε να προχωρά μέσα στο σκοτάδι. Όσο άπομακρύνονταν από το χαρτοπαίγνιο, οι δρόμοι γίνονταν πιο στενοί και πιο έρημοι. Έφτασαν σ' υνίο και πιο περιόχ, όπου έπικρατούσε μία βαθεία σιωπή. Τα σπέρτουςε μία βροχιά σιωπής. Τα σπέρτουςε, που βόισκονταν στους δρόμους, φαίνονταν άκατόχητα.

Αντίκρισαν σε λίγο το ναό του Βουδδα, που τα ψηλά τείχη του φαίνονταν σά ναβέλαν να στήσουν στον ουρανό.

Πίσω από το ναό άπλώνονταν κι' άλλα στενωόκατα, που ήταν το ίδιο έρημα και σιωπηλά όσα κι' έ.

Άλλ' ο φόρος έκανε το δικαστή Τσάνγκ να βάλει πολύ καλύτερο άπ' ότι ήμυρσε. Και μέσα στο σκοτάδι και τη σιωπή, που τους

τύλιγαν από παντού, ξεχώριζε κάθε τόσο ανάλαφρες σκιές, που γλυστρούσαν δεξιά κι' άιστερά, όμοιες με φαντάσματα.

Τό μέρος αυτό είναι πολύ έπικίνδυνο, φιδύει σε στο συνοδό του. Φοβάμαι πώς κάμμε μεγάλη άπερισκεψία ναδούμε έδó.

Δε μας έφερε η περιόρεια, άλλα η άνάγκη, άπάντησε ο διευθυντής της αστυνομίας. Κι' άφου άρχισα, πρέπει να τελειώσωμε. Μην ξεγνάτε πώς, αν έγω ένεργώ από καθήκον, σεις έχετε συμφέρον να βρύτε τον Τσάου-Φού, άφου ελίζονταν πώς αυτός πρέπει να είναι ο δολοφόνος του Λινγκ-Τά-Λάνγκ. Οί μέρες περύναν και δεν έχετε καιρό να χάνετε.

Τα λόγια αυτά ξανάδωσαν στο δικαστή Τσάνγκ το θάρρος του. Ο Σούν-Πό κι' ο «Α-Μόι είχαν χαθεί τώρα σ' ένα στενωόκατο, άπου το σκοτάδι ήταν πιο πυκνό. Ο διευθυντής της αστυνομίας κι' ο δικαστής Τσάνγκ τους άκολουθήσαν έκει.

Άλλά δεν είχαν καμιά περισσότερη άπό έκατο βήματα, όταν, ξαφνικά, είδαν πώς δε μπορούσαν να προχωρήσουν περισσότερο. Κάμποσοι άνδρες, που φαίνονταν σά να είχαν βνη από τη γη, τους έφραζαν το δόμο.

Ποιοι είσαστε και τί θέλετε; φώναξε ένας άπ' αυτούς τους άνδρώνους.

Ο δικαστής Τσάνγκ έπιασε το διευθυντή της αστυνομίας και τον τράβηξε προς το πίσω.

— Άς φύγωμε! τραύλισε. Μη φοβάσαστε, άπάντησε ο Φά-Χόπ.

Στο μεταξύ, ο Σούν-Πό είχε πλησιάσει τον άνθρωπο, που είχε μιλήσει πρώτύτερα και που φιδύει μερικές λέξεις. Αυτός νύοισε τότε στους συνταράους του και τους

— Ήταν μοιραίο να μπλέξουμε σ' αυτή την ύπνωση, φιδύρισε, βόισκεται πώς ήταν πιο σωστό να φορτώσει στη μοίρα το δικό του λάθος.

Ο Ζητιάνος, που είχε φύγει, ξαναγύρισε σε λίγο. Υποκλήθηκε άμέσως υπο-στό στους έπ σκέπτες

Κουβέντες της Πίσιος

Νάη, Βάγγο κι' η Εύτερπη, που περνά με κατσουφιά και τον «μυθόμνη» της, το σκούλο, έχει υόνη συντροφία, γιατί άντρα στο πλευρό της δεν έγνωρισε η καμμένη και του κακού και ματαίως τον «νυμφίο» περιμένει!

Κι' όμως ήταν η Εύτερπη, μία φορά κι' έναν καιρό, λυγρόκορη κοπέλλα σαν το κορσά το νερό, που τους άντρες είχε βάλει σε ανάγιστο μερακι και κοντά της τους τραβούσε σαν... σκυλάκια με λουράκι!

Έξω άπ' το παράθυρό της κανταδόροι ξενοκτούσαν κι' ήταν ματοο οι μυνητές που το χέρι της ζητούσαν, μα σαν μυνες μέσ' στο γαλό η Εύτερπη τους κυττούσε και τό... χέρι άντι να δώση με... κλωτσιές τους έγ'ττούσε!

Προσενείες όλο κλωτούσε, όταν ήτανε ώρια, άσπου, βέβαια, την ήπραν τα χρονάκια της μοίρας. Έτσι κάθε άντρας τώρα, φοβόρα την σκανδαλίει, μέχρι που κι' αυτός ο λούστρας ο θανάσης της... νυαλίζει!

Μία ματιά κανέναν, όμως, δε γυρίζει να της ρίξη κι' έχει, πλέον, στους τοιούς τις έλπίδες της στήριξης, όλησθ σε κάτι ξένους παραλόγουκαμιάτους πεδλάτους, ήπλοσδες και... ξαν.

(Θεοτικουμάτους!)

Μα κι' αυτοί, μωρ' αδερφέ μου, (σημασία δεν της δίνουν, ή χωρίς άναποκρίσεις τα φέρε, (τάκια της άπνουν, κι' όλοι την άπαράτνε υόνη κι' έρημα και πάλη, υολονότι θεομυνούνται... άναόσοι.

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

πρόσταξε να μην κινηθούν από τη θέση τους και να μην αφήσουν κανένα να περάσει. Έπειτα, έφυγε τρέχοντας.

— Βλέπετε, ότι τα πράγματα είναι λιγώτερο τρομερά άπ' ό,τι νομίζατε, είπé ο διευθυντής της αστυνομίας στο συνοδό του.

— Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί χρειάζονται τόσες διατυπώσεις για να δούμε ένα βρωμερό ύπνωση, όπως, όπως ο Σίνγκ, παρατήρησε ο δικαστής Τσάνγκ.

— Ξεχνάτε, ότι ο Σίνγκ είναι ένας βασίλειος, όπως και κάθε άλλος, έπί ο Φά-Χόπ. Δε μπορεί, λοιπόν, να τον ένοχλή κανείς όποτε θέλει. Έχει κι' αυτός τους νόμους και την έθιμοτυπία του.

— Δεν φανταζόμουν, ότι θ' άκουγα το διευθυντή της αστυνομίας να μιλάει μ' αυτό τον τρόπο για ένα καθάρμα σαν τον Σίνγκ, είπé ο δικαστής.

Ο Σίνγκ μου έχει χρησιμεύσει πολλές φορές, άπάντησε ο διευθυντής της αστυνομίας. Τού κάνω μερικές εύκολιες, που, άτλάστε, δε μου στοιχίζουν μεγάλα πράγματα και με πληροφύει για μερικά πράγματα, που δε θα τα μάθαινα ποτέ ίσως χωρίς αυτόν.

Όταν γίνεται ένα έγκλημα, καταφύγω συχνά στο Σίνγκ κι' αυτός, χωρίς να προδίδη το δολοφόνο, με καθοδηγεί πώς το που πρέπει να πάω.

Και γιατί δεν κάμπε το ίδιο για ν' ανακαλύψουν το δολοφόνο του Λινγκ-Τά-Λάνγκ;

Γι'αυτο λόγους. Πρώτα-πρώτα, γιατί δε φανταζόμουν πώς θα τον εύρσκα έδó. Όπως βλέπετε, είμαι ήλικιωμένη... Και, δεύτερο, γιατί βιασθήκατε να βγάλετε το συμπεέρασμα πώς το έγκλημα είχε γίνει από τη Σάο-Τι και τον έξάδελφό της. Άπ' αυτή τη στιγμή, νόμισα πως δεν είναι να κάνω τίποτα άλλο. Δε μπορούσα ναδω σ' αντίθετο μαζί σας.

Ο δικαστής Τσάνγκ κούνησε το κεφάλι του.

— Ήταν μοιραίο να μπλέξουμε σ' αυτή την ύπνωση, φιδύρισε, βόισκεται πώς ήταν πιο σωστό να φορτώσει στη μοίρα το δικό του λάθος.

Ο Ζητιάνος, που είχε φύγει, ξαναγύρισε σε λίγο. Υποκλήθηκε άμέσως υπο-στό στους έπ σκέπτες

Κουβέντες της Πίσιος

Νάη, Βάγγο κι' η Εύτερπη, που περνά με κατσουφιά και τον «μυθόμνη» της, το σκούλο, έχει υόνη συντροφία, γιατί άντρα στο πλευρό της δεν έγνωρισε η καμμένη και του κακού και ματαίως τον «νυμφίο» περιμένει!

Κι' όμως ήταν η Εύτερπη, μία φορά κι' έναν καιρό, λυγρόκορη κοπέλλα σαν το κορσά το νερό, που τους άντρες είχε βάλει σε ανάγιστο μερακι και κοντά της τους τραβούσε σαν... σκυλάκια με λουράκι!

Έξω άπ' το παράθυρό της κανταδόροι ξενοκτούσαν κι' ήταν ματοο οι μυνητές που το χέρι της ζητούσαν, μα σαν μυνες μέσ' στο γαλό η Εύτερπη τους κυττούσε και τό... χέρι άντι να δώση με... κλωτσιές τους έγ'ττούσε!

Προσενείες όλο κλωτούσε, όταν ήτανε ώρια, άσπου, βέβαια, την ήπραν τα χρονάκια της μοίρας. Έτσι κάθε άντρας τώρα, φοβόρα την σκανδαλίει, μέχρι που κι' αυτός ο λούστρας ο θανάσης της... νυαλίζει!

Μία ματιά κανέναν, όμως, δε γυρίζει να της ρίξη κι' έχει, πλέον, στους τοιούς τις έλπίδες της στήριξης, όλησθ σε κάτι ξένους παραλόγουκαμιάτους πεδλάτους, ήπλοσδες και... ξαν.

(Θεοτικουμάτους!)

Μα κι' αυτοί, μωρ' αδερφέ μου, (σημασία δεν της δίνουν, ή χωρίς άναποκρίσεις τα φέρε, (τάκια της άπνουν, κι' όλοι την άπαράτνε υόνη κι' έρημα και πάλη, υολονότι θεομυνούνται... άναόσοι.

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το φάρμακο που καταπολεμά τη στέρωση

Ένα ειδικό κοκταίλ από όρμους

ΚΑΤΑ τον Άγγλο δόκτορα Κάμπελ, τα 75% των έγγαμων γυναικών υποφέρουν από ψυχρότητα. Ο Αμερικανός δόκτωρ Κίνσεϊ, εξ άλλου, υποστήριξε ότι δύο άνθρωποι στα τρία χωρίζουν λόγω ψυχρότητας της συζύγου.

Οι αριθμοί αυτοί μπορούν να φανούν κάπως υπερβολικοί, αλλά το γεγονός είναι ότι ένας μεγάλος αριθμός γυναικών δεν παρουσιάζουν τις φυσιολογικές αντιδράσεις του φύλου τους στις έρωτικές εκδηλώσεις. Μεταξύ αυτών βρίσκονται οι περισσότερες στειρές.

Η ψυχρότης είναι αληθινή ασθένεια ή καλύτερα αναπρία, που οφείλεται στην άτελη ανάπτυξη των αναπαραγωγικών οργάνων της γυναίκας. Οι γυναίκες αυτές της κατηγορίας παραμένουν μπεμπέκες. Θα μπορούσαμε να τις παρουσιάσουμε με φρούτα που έπεσαν από το δέντρο προτού ωριμάσουν. Αυτή η έλλειψη ωριμότητας τις κάνει ψυχρές στις έρωτικές εκδηλώσεις και τις εκποδίζει να γίνουν υπτέρες. Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτές οι μικροκαμωμένες γυναίκες, που μοιάζουν με αληθινές μικρογραφίες, προκαλούν το έν-

διαφέρον των ανδρών, που βρίσκουν ένα ιδιαίτερο θέλητρο στη λεπτή διάπλασή τους. Άλλα το δόγμα αρχίζει έπειτα από το γάμο...

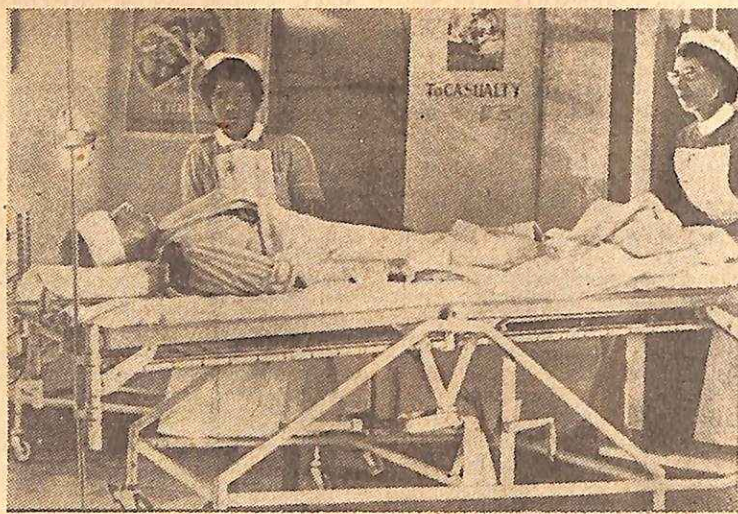
Ός προχτές ακόμη, η επιστήμη δε μπορούσε να κάνει τίποτα για τις γυναίκες-μπεμπέκες. Σήμερα, όμως, είναι σε θέση να διορθώσει την αδικία της φύσεως. Η σημαντική αυτή πρόσδοος οφείλεται στον Ιταλό επιστήμονα Άγγελο Μιλιαδόκα, καθηγητή στο πανεπιστήμιο του Κάλιαρι (Σαρδηνία) και διευθυντή της πανεπιστημιακής μαιευτικής και γυναικολογικής κλινικής.

Ο καθηγητής Μιλιαδόκα ανακοίνωσε τα αποτελέσματα των έρευνών του στο τελευταίο γυναικολογικό συνέδριο, που συγκροτήθηκε στην Κοπεγχάγη. Σύμφωνα με αυτά, τα 40% των ψυχρών γυναικών και ειδικότερα οι γυναίκες - μπεμπέκες μπορούν να φτάσουν στην επιθυμητή ωριμότητα του φύλου τους και να γίνουν μητέρες με ένα «κοκταίλ» από όρμους, το MAP.

Αυτό το MAP είναι μια ειδική σύνθεση της προγεστερόνης και άλλων ορμονών, που ο οργανισμός της γυναίκας παράγει κατά την περίοδο και την κυοφορία. Η προγεστερόνη είναι η ορμόνη που επιτρέπει στην κυοφορία να εξελιχθεί ομαλά ως τον τοκετό. Αν σ' ένα πειραματόζωο βγάλουμε το ειδικό όργανο, που παράγει αυτή την ορμόνη, η κυοφορία σταματάει αμέσως. Αν, όμως, βγάλουμε το όργανο, εισαγάγουμε ταυτόχρονα στον οργανισμό του ζώου επαρκή ποσότητα προγεστερόνης, η κυοφορία συνεχίζεται κανονικά.

Το MAP είναι χιλιάδες φορές ισχυρότερο από τις ορμόνες που παράγει κανονικά ο οργανισμός της γυναίκας και σ' αυτό οφείλεται η κεραυνόβολος και σωτηρία επίδοσσή του.

Το φάρμακο αυτό χορηγείται από το στόμα με τη μορφή δισκίων και η θεραπεία διαρκεί 20 περίπου ημέρες. Η ευεργετική επίδραση του φαρμάκου εκδηλώνεται σ' όλο το γυναικείο οργανισμό. Το στήθος που ήταν πριν υποτυπώδες αναπτύσσεται κανονικά και το ίδιο γίνεται με τη μήτρα. Η γυναίκα - μπεμπέκα ωριμάζει, δηλαδή, με ταχύτατο ρυθμό κι έπειτα απ' αυτό το διάστημα, είναι ικανή να γίνη μητέρα.

ΙΔΑΝΙΚΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΓΙΑ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

Μια Άγγλιδα νοσοκόμα, η Φίλις Φάρμερ (6-ετία στη φωτογραφία μας) μετακινεί στο νοσοκομείο Γούλγουϊτς του Λονδίνου έναν άρρωστο, εγκαταμένο σ' ένα κρεβάτι, που κατασκευάστηκε βάσει δικών της σχεδίων. Προϊόν πολυετούς μελέτης της κ. Φάρμερ, το κρεβάτι αυτό μπορεί να θεωρηθεί ιδανικό για έναν άρρωστο, γιατί επιτρέπει τόσο στους γιατρούς, όσο και στις νοσοκόμες να κάνουν οποιαδήποτε εργασία, χωρίς να τον μετακινήσουν. Επαλμμένος στο κρεβάτι του αυτό ο άρρωστος μπορεί να υποστηρίξει οποιαδήποτε ακτινογραφία, εξέταση, εξέταση, ακόμα και χειρουργική επέμβαση, χωρίς να μετακινηθεί καθόλου από τη θέση του. Χάρη στο κρεβάτι αυτό το τύπου, με το οποίο αντικαταστάθηκαν ήδη όλα τα κρεβάτια των θαλάμων του νοσοκομείου Γούλγουϊτς, έχουν σωθεί ήδη πολλοί βαρεια τραυματισμένοι, των οποίων η ζωή θα είχε κινδύνευε σοβαρά, ακόμα και στην παραμικρότερη μετακίνηση.

νικά και το ίδιο γίνεται με τη μήτρα. Η γυναίκα - μπεμπέκα ωριμάζει, δηλαδή, με ταχύτατο ρυθμό κι έπειτα απ' αυτό το διάστημα, είναι ικανή να γίνη μητέρα.

Άλλα το MAP επιδρά επίσης και ψυχολογικά. Οι γυναίκες αυτές της κατηγορίας είναι συνήθως δυστροπές, απαισιόδοξες, μεμφίμορες. Το MAP, λοιπόν, τις κάνει αισιόδοξες, πρόσχαρες και τυφερές. Θα μπορούσε να τις παρουσιάσουμε κανείς με τα μπουπουκία, που ανοίγουν, ξαφνικά, για να γίνουν όμορφα κι εύδη άνθη.

Το MAP επιδρά επίσης στην επίδραση, που την κάνει δροσερή και λεία. Μια άλλη ευεργετική επίδρασή του είναι ότι κάνει

τα έμφυρα κανονικά κι ότι εξαφανίζει τις ενοχλήσεις και τους πόνους, από τους οποίους συνδυούνται σε πολλές γυναίκες.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι στειρές γυναίκες είναι εκείνες που προσβάλλονται συχνότερα από καρκίνους της μήτρας. Το MAP, λοιπόν, που καταπολεμά τη στέρωση και κάνει τη γυναίκα ικανή να γίνη μητέρα, μπορεί να θεωρηθεί σαν προληπτικό φάρμακο εναντίον των καρκινικών επεξεργασιών αυτού του τύπου.

Το MAP μπορεί να χορηγηθεί επίσης σε νέες που παρουσιάζουν υποπλασία (άτελη ανάπτυξη) των ειδικών οργάνων του φύλου τους, αλλά πάντοτε με αυστηρή ιατρική παρακολούθηση.

Μικρά επιστημονικά νέα

Νέο αναλγητικό

Οι Άμερικανοί γιατροί χρησιμοποίησαν ένα νέο αναλγητικό φάρμακο, τη φαινακίνη, που είναι 7 φορές ισχυρότερη από τη μορφίνη και που δέσμευσε τη συνήθεια. Το φάρμακο αυτό ενδείκνυται στους ισχυρούς και παρατεταμένους πόνους, όπως του καρκίνου.

Θα κατάρνηθι το συνάχι;

Οι Άγγλοι επιστήμονες, σύμφωνα με μια τελευταία ανακοίνωση, κατώρθωσαν να απομυώσουν τον ιδιόπρωτο συνάχι. Έτσι, πιστεύεται, ότι θα καταστή δυνατόν να παρσκευασθί ένα εμβόλιο κατά του συνάχου.

Η περίοδος και τα σπέρ

Αντίθετα με ό,τι νομίζουν οι περισσότερες γυναίκες, δεν είναι καθόλου απαραίτητο, ούτε σκοπιμό να περιορίζουν τη φυσική τους δραστηριότητα κατά την περίοδο των έμηνων. Κατά τους Ολυμπιακούς αγώνες του 1952, διαπιστώθηκε, ότι η έμμηνορροή δεν τροποποιεί καθόλου τις επιδόσεις των αθλητριών. Μερικές μάλιστα, σημείωσαν ανώτερες επιδόσεις κατά την περίοδο αυτή. Παρόμοιες παρατηρήσεις έγιναν και κατά την Ολυμπιάδα της Μελβούρνης (1956), όπως και κατά την πρόσφατη Ολυμπιάδα της Ρώμης.

Το ίδιο σφαιρική είναι και η αν-

τίληψη, που έχουν πολλές γυναίκες, ότι τα σπέρ κάνουν τον τοκετό πιο δύσκολο, για το λόγο, ότι δυναμώνουν και σκληραίνουν τους μύες της κοιλιάς. Σε 107 Γερμανίδες αθλήτριες, που έγιναν μητέρες, ο τοκετός διήρκεσε πολύ λιγότερο παρ' ό,τι συνήθως.

Το έμφραγμα του μυοκαρδίου

Οι Γάλλοι γιατροί παρατήρησαν, ότι το έμφραγμα του μυοκαρδίου μπορεί να εμφανισθί έπειτα από μια έντονη φυσιολογικού όρου, που προκαλεί σε άτομα, που το κυκλοφορικό τους σύστημα λειτουργεί ως τότε κανονικά. Γι' αυτό, συνιστάται να εξετάζεται πριν από μια παραμολία ένεσις ή ανεπιθύητος του οργανισμού.

Οι γεροντικοί καρκίνοι του δέρματος

Ο Γάλλος ομοιοπαθητικός γιατρός Λεόν Βαννί, συνιστά για τους καρκίνους του δέρματος, που είναι πολύ συχνόι στα άτομα προχωρημένης ηλικίας, να γίνεται απομυώση του σώματος με το ίδιο το αίμα του. Η μέθοδος αυτή αποδίδει σ' άλλες τις περιπτώσεις αξιοσημείωτες καλύτερήσεις.

Οι μητέρες υπεύθυνες για το παιδικό άσθμα

Οι τελευταίες στατιστικές των

Γάλλων Ιατρών επιβεβαιώνουν την αντίληψη, ότι το παιδικό άσθμα οφείλεται σε ψυχικούς λόγους. Οι κυριότερες αιτίες, που μπορούν να το προκαλέσουν είναι: ψυχικές διαταραχές της μητέρας (συγκινήσεις, κλπ.) κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, έλλειψη της απαισιόδοξης στροφής εκ μέρους της μητέρας, σφαλερή τακτική, που κάνει τις μητέρες να νομίζουν, ότι πρέπει να έμψνουν φόβο στο παιδί τους, κλπ.

Νέο φάρμακο κατά της υπερτάσεως

Οι Γάλλοι επιστήμονες παρασκεύασαν ένα συνθετικό προϊόν, το R 694, που αποδίδει άριστα αποτελέσματα σε περιπτώσεις υπερτάσεως. Η πίεσις του αίματος κατέχεται βαθμιαία και χωρίς δυσάρεστα φαινόμενα, όπως συμβαίνει με πολλά από τα υπάρχοντα φάρμακα. Το φάρμακο αυτό χορηγείται είτε από το στόμα (30-50 χιλιοστόγραμμα την ημέρα), είτε με ενδομυϊκές ένεσις (20 χιλιοστόγραμμα την ημέρα). Πιστεύεται, ότι το R 694 θα καταστή δυνατόν να δοθί πριν από το τέλος του έτους στην κατανάλωση.

Ίνσουλίνη από πάγκρεας χοίρου

Παρά την πρόσφατη ανακάλυψη των σουλφαμιδίων, που προκαλούν υπαλυκαμία, πολλοί ασθενείς από διαβήτη προτιμούν την Ίνσουλίνη. Ός

γνωστόν, η Ίνσουλίνη, που χρησιμοποιείται γι' αυτό το σκοπό, προέρχεται από το πάγκρεας του βοδιού. Σε μερικές περιπτώσεις προχωρημένου διαβήτη, όμως, πρέπει να γίνονται πολλές ένεσις Ίνσουλινής την ημέρα, για να επιτευχθούν ικανοποιητικά αποτελέσματα. Στις περιπτώσεις αυτές, όπως παρατήρησαν οι Γάλλοι καθηγητές Ντερό (Παρισιών) και Κισσέλ (Νανσύ) είναι προτιμότερη η Ίνσουλίνη, που παρασκευάζεται από το πάγκρεας του χοίρου. Η Ίνσουλίνη αυτή αποδίδει πολύ καλύτερα αποτελέσματα σε μικρότερες δόσεις. Έτσι, ο ασθενής δεν ταλαιπωρείται με αδιάκοπες ένεσις.

Ο τοκετός σταματάει το ύπλημο

Όταν μείνη έγκυος μια κοπέλλα μικρότερη από 15 ετών, η ανάπτυξη της διακόπτεται προσωρινά, για να επανέλθι μετά τον τοκετό. Αλλά με άγνοστο ρυθμό. Αυτό οφείλεται σε άδενικές μεταβολές, που κάνουν να σταματήσει η έμφυση των οστών. Πάντως, μια έφημη υπέρω μπορεί ν' αποκτήσει παιδί υγιές, είναι όμως προτιμότερο να μη το θηλάσει πολύν καιρό, για να μη καταπονηθί ο οργανισμός της.

Το ηλεκτρικό θερμόμετρο

Οι Άγγλοι τεχνικοί παρασκεύασαν ένα ηλεκτρικό θερμόμετρο, που δίνει τη θερμοκρασία ένα δευτερόλεπτο μετά την τοποθέτησή του πάνω στο δέρμα (μασχάλη) ή μέσα στο στόμα.

ΜΙΑ «BOMBA» ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

Πώς εκδηλώνεται η σκοληκοειδίτις

ΧΑΡΙΣ στις προόδους που έχει σημειώσει η χειρουργική στις ημέρες μας, η σκοληκοειδίτις δε μιά φοβίζει πια κι' η έγχείρησή της θεωρείται σαν κάτι το εύκολο και απλόστατο. Ένώ όμως το δεύτερο αληθεύει, το πρώτο αποτελεί μιά αδικαιολόγητη κι' επικίνδυνη παρεξήγηση. Γιατί η άρρωστη σκοληκοειδής απόφωσις εξακολουθεί πάντα να είναι «εθώδης» μέσα στον οργανισμό μας, που μπορεί να έκρανη κάθε στιγμή με φοβερές συνέπειες — παρ' όλα τα καινούργια αντιβιοτικά που υπάρχουν σήμερα.

Σε κάθε πόνο λοιπόν της κοιλιάς, επιβάλλεται η άμεση εξέταση μήπως πρόκειται για σκοληκοειδίδα. Μην περιμένετε να όητε αν θα υποχωρήσουν οι πόνοι. Αμέσως μόλις γίνη η διάγνωση της δόξεις σκοληκοειδίτιδος, πρέπει να άκολουθήσθι η έγχείρησις.

Τα συμπτώματα της σκοληκοειδίτιδος άρχίζουν συνήθως με έντονη πύνα άπ' τον δευαλό. Αυτό συμβαίνει γιατί θρίσκει έκει το «ήλυσαν» πλέγμα το κέντρο δηλαδή του νευρικού συμπαθητικού συστήματος, στο οποίο αντανακλά κάθε άνωμαλία της κοιλιάς.

Έπειτα από 7-8 ώρες, άρχίζουν οι έμετοι, δύο ή τρεις συνήθως. Αν οι έμετοι έμφανιστούν πύ γρήγορα μετά τους πρώτους πόνους, καθώς κι' αν είναι περισσότεροι, πρόκειται μάλλον για άλλη πάθησι, κι' όχι για σκοληκοειδίδα.

Μετά 12 ώρες περίπου, έμφανίζεται πυρετός, 38 ως 39 βαθμών, χωρίς να προηγούνται ρίγη. Άλλο σύμπτωμα είναι η δυσκοιλιότητα. Όταν λοιπόν ύπάρχη διάρροια, είναι το πιθανότερο ότι δεν πρόκειται για σκοληκοειδίδα — γωρίς όμως αυτό να άποτελεί κανόνα.

Συνήθως, στις 12 ώρες, ο πόνος έχει έντονη πιή στη σκοληκοειδί. (που θρίσκει πάνω σε μιά Ίδανική γραμμή μεταξύ του δευαλού και του όστού της λεκάνης, ο' άπόστασις 8-10 πόντων από τον δευαλό).

Ο άρρωστος περπατάει τότε σκυμμένος άποσταί και λίγο δεξιά, για να προσφυλάσσει το μέρος έκεινό από την πίεσι και να γαλαρυάναται ο μύς. Για τον ίδιο λόγο, αν είναι ελαττωμένος, άνασπώνει το δεξί του πόδι λυγισμένο. Η

χαρακτηριστική αυτή στάσι δοθεί πολύ το γιατρό στη διάγνωση. Ίδιως όταν πρόκειται για παιδί, που δεν ξέρουν να πουν πού πονάει. (Πρέπει να σημειώθι ότι στα πολύ μικρά παιδιά η σκοληκοειδής μπορεί να θρίσκει ψηλότερα, κοντά στο σπύο).

Άρισμένες άλλες παθήσεις συγγένειας κάποτε με τη σκοληκοειδίδα, εξαπατώντας το γιατρό με τα συμπτώματά τους. (Δεν άποκλείεται ώστόσο να συγγένειαν με τη σκοληκοειδίδα). Είναι οι διάφορες φλογώεις της άσπερδου κύστεως, των σαλίγγων, της γολδόχου κύστεως, των νεφρών και των ώοθηκών.

Η κυστίτις διακρίνεται γιατί προκαλεί συχνούρια, έγούλησι στην κύστι, παρουσία πύου στα όυρες και ένταση σπύου πύς η κύστις είναι διεσπασμένη, άδύα και μετά την όυρησι.

Οι σαλίγγες θρίσκεινται τόσο κοντά στη σκοληκοειδί, ώστε είναι συχνά κολλημένες άπ' αυτή, με συμφύσεις, και συνεπώς δε διακρίνεται εύκολα η προέλευσι του πόνου. Άλλά, στη σαλίγγιδα, δεν ύπάρχουν τα άλλα χαρακτηριστικά συμπτώματα που περιγράψαμε πύ πάνω.

Στη νεφρίτιδα, οι πόνοι έγποζούνται κυρίως από πίσω μέρος της πλάτης, στα νεφρά. Ύπάρχουν δε συνήθως ρίγη και πύον στα όυρα.

Οι πόνοι της γολδόχης κύστεως έγποζονται πύ ψηλά, στα σπύοι, και συνδυούνται από πολλούς έμετους. Παρατηρείται επίσης τάσις σε επανειλημμένες κρίσεις, πύ τις προκαλούν προπάντων τα τηγανητά και τα λίπη. Η γολδόχης κύστις είναι συχνά στις παγίεις και μεσοκοπες γυναίκες.

Επαναλαμβάνουμε ότι κάθε περίπτωση δόξεις σκοληκοειδίτιδος άπαιτεί άμεση έγχείρησι (άφου πέρσι η κρίσις). Αυτό επιβάλλεται ακόμα περισσότερο, αν ο άρρωστος πάσκει να κάνει μακρινά ταξείδια. Μην περιμένετε έως αύριο, γιατί μπορεί τότε να είναι πολύ άργά.

Στο μεταξύ, άπαγορεύονται άπόλυτως τα ζεστά στην κοιλιά και τα καθάρσι, γιατί μπορεί να προκαλέσουν διάτρησι της σκοληκοειδούς. Μην παίρνετε έπίσης άναλγητικά φάρμακα, που κρύβουν τα συμπτώματα της άρρώστασις χωρίς όμως να τη θεραπεύουν.

Ο ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΟΙΣΟΦΑΓΟΣ

Γίνεται μ' ένα κομμάτι άπ' το στομάχι

ΕΙΧΑΝ γίνη ως τώρα πολλές προσπάθειες χειρουργικής αντικατάστασεως του οίσοφγου, σε περιπτώσεις καρκίνου ή άποφράξεως του από έγκαύματα κλπ. Οι έρευνήτες δοκίμασαν σωλήνες από πλαστική ούσι. Έπιείρησαν επίσης να μεταφυτέψουν στη θέση του οίσοφγου ένα κομμάτι του λεπτού έντέρου. Όλες αυτές όμως οι δοκιμές άπέτυχαν.

Τέλος, ο Άμερικανός δόκτωρ Χέρου Χάιλιχ, ένας νέος χειρουργός του Νοσοκομείου Μοντεπόρ της Ν. Υόρκης, στέαθηκε να μεταγεγρήθι ένα τμήμα του στομάχου, κομμένο άπ' το «μείζον» τμήμα του, δηλαδή από την εξωτερική και τον μεγαλύτερη καμπυλότητά του, για να φτάσει μ' αυτό ένα σωλήνα παρόμοιο με τον οίσοφγο.

Η Ίδεια του ήταν να κάνει δύο παράλληλες τομές στο στομάχι, καθόντας έτσι μιά λωρίδα αρκετά πλατεία ώστε να σπυρίθι, διπλώνοντας την στοργυλή ή πύνησι, ένα σωλήνα διαμέτρου 2½ πόντων περίπου. Η κάτω άκρη της λωρίδης αυτής θα έλακολουθούσε να συνδεθεί με το στομάχι.

Ύστερα θα άμείδασε τον τεγνιό σό το σωλήνα πύς το λαιμό και θα τον έβγαζε με τον οίσοφγο. Πάνω άπ' το σημείο της ελάξης, άφου άσπασον και πετούσε το ύπλοιπο. Έτσι η τρωφή άπό τον οίσοφγο πιά να κατέβη κανονικά άπ' το στομάχι ως το σπύο.

Γιά να σπυρίθουν ένας τέτοιος σωλήνας, γωρειόταν μόνο ένα μικρό τμήμα του στομάχου, τα 20 εκατοστά περίπου. Ο' άπομείνανε λοιπόν άλλα 80 εκατοστά, ύπεραρκεία για την κανονική λειτουργία του.

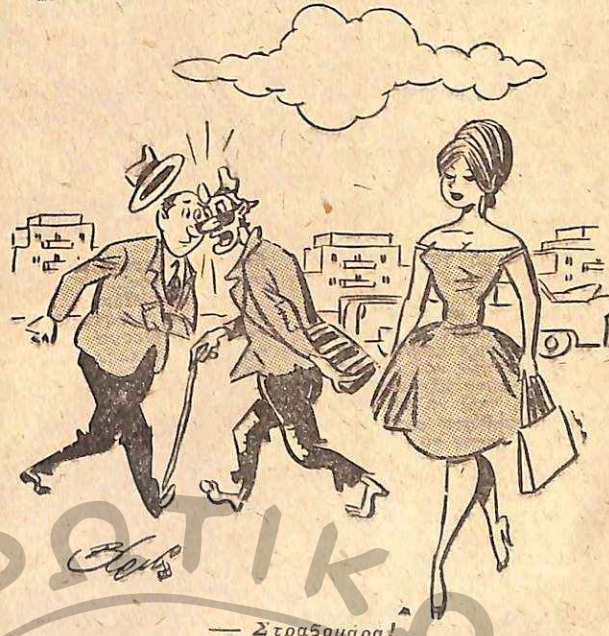
Η λωρίδα θα προεργόταν από ένα τμήμα του στομάχου πύ δεν έκκρινε γαστρικά όυρα. Έτσι, δε θα όηπαγε κίνδυνος να παράχθι ο τεγνιός οίσοφγος, πύς θα άπορροβον άλέςος ν' άναβον ως το ύπλοιπο. Έτσι η τρωφή άπό τον οίσοφγο πιά να κατέβη κανονικά άπ' το στομάχι ως το σπύο.

Επειτα από την πρώτη αυτή έπιτυχία, έγινε η Ίδια έγχείρησι, σε πύοντες άπ' το καρκίνο του οίσοφγου και σε παιδιά πύ έιναν πάρα έγκαύματα. Όσοι τους λοιπόν, έπειτα από 10-15 μέρες, ύπορροσαν να τρώνε και πάλι κανονικά.

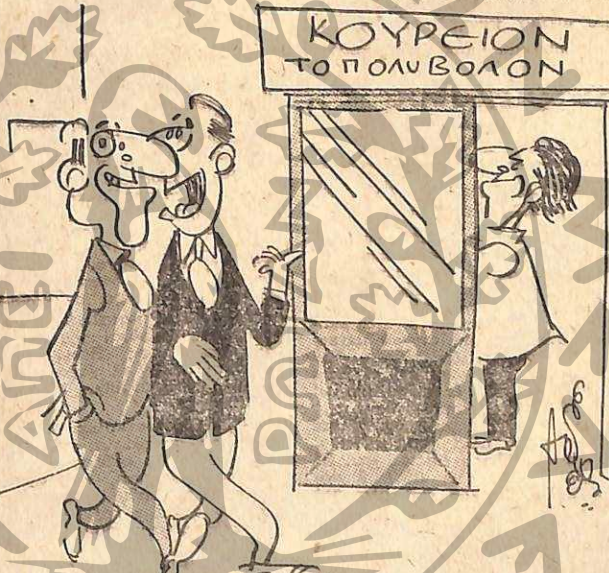
Τεχνοθεραπεία

— Τέλειωσε το καλοκαίρι, κυρία Στάσα μου και δεν το χρειάζεται πια ο άντρας μου!...

— Στρασμάρα!... (Το Β. Χοιροδόλου)

— Πάμε να κοινοτευθώ στον Ζωή... Το κομμάτι του δεν αξίζει πολλά πατήματα. Μα τα πατηματάκια του για το Προπό είναι... νομολία! (Το Αρχαίου)

ΉΤΑΝΕ μία γυναίκα χυδαία αυτή, που μπήκε, γεμάτη αγέρωχη ατοπεποίηση, μέσα στο σπίτι του Μενέλαου Βαλίνης, γυναίκα του γιου του, του Πέτρου. Όμως, οι δύο άντρες τη δεχτήκανε σαν άστραφτερη έκπληξη, μέσα στη μονότονη ζωή τους, που κυλούσε ομοιόμορφη και λιμνάζε μέσα στη ρουτίνα που τους τριγύριζε από παντού, σαν τέλμα... Δύο άντρες χρειάζονται το χαμόγελο μιας γυναίκας, για να νοιώσουν ενδιαφέρον για τη ζωή. Κι' αυτό το χαμόγελο ανέλαβε να τους το χαρίσει μία γυναίκα φαινομενικά γλυκιά, πραγματικά όμως υπολογιστική και γεμάτη ύπουλα σχέδια...

Ο Μενέλαος Βαλίνης ήταν πλούσιος. Κι' όλη η μεγάλη περιουσία βεβαιωνόταν στο γιο του. Αυτό το ήξερε η Μάρθα, και γι' αυτό φρόντισε να τυλίξη μέσα στα δίχτυα της τον Πέτρο, που πίστεψε στην ελπίδα κρινοειδών αισθημάτων της και την παντρεύτηκε. Γλυστρήσε τότε μέσα στο πληχτικό άρχοντικό μία χαρούμενη αχτίνα. Ο Πέτρος λάτρευε τη γυναίκα του, ανάλογα όμως τη λάτρευε κι' ο πατέρας του. Γιατί τον αγάλλιαζε με το φερόμενό του και στοργή, που δεν ήταν στην πραγματικότητα, παρά θέατρο και υποκρισία...

Η Μάρθα ήταν το αγαπημένο πλάσμα μέσα στο σπίτι... Κατάλαβαινε καλά πόσο δυνατός είχε γαντζωθεί μέσα στις καρδιές των δύο αυτών ανθρώπων, του πατέρα και του γιου, που τους έδλεπε πρόθυμους να κάνουν το πάν, για να ικανοποιήσουν το κέφι της... Και, λίγο-λίγο, μέσα στο πονηρό της μυαλό, γλυστρήσε, όμοια με οίδι, μία σκέψη: Γιατί να άρκεσθι στο γιο, που ήταν το περιουσιακό μέλλον, και να μη γαντζωθείς κατ' ευθείαν στο παρόν;... Ο Μενέλαος Βαλίνης ήταν ένας καλοζωισμένος πενητάρης, που μπορούσε ακόμα να άρκεσθι αν υπολόγιζε κανείς την αξία του σε μετρητά και ακίνητα... Η γυναίκα αυτή δεν είχε ήθικη και τιμιότητα, που να τη σταματούσε στα καταχθόνια σχέδιά της. Ο άρριβισμός ήταν το κύριο γνώρισμα του χαρακτήρα της, το πρώτο της κι' αναφιλοδύητο ποτέ. Βαλθηκε, λοιπόν, να ξεμαλίσσει τον πατέρα, το ίδιο όπως είχε ξεμαλίσσει και το γιο... Γεμάτος αγανάκτηση ο Βαλίνης, δ' απίστασε, ότι η γυναίκα του γιου του δεν ήταν πια στα μάτια του το πλάσμα, που αγάλλιαζε με άγνη τρυφερότητα και στοργή. Γεμάτος αγανάκτηση για τον εαυτό του, που τόλμιζε να κινείται με μάτια πονηρά αυτήν, που

Τα χείλια της ζητήσανε πάλι διψασμένα τα δικά του...

Πατέρας και γιός

Ήτανε — έπρεπε να είναι — κάτι σαν κόρη του... Δεν καταλάβαινε, ότι αυτό που νόμιζε για προστυχιά δική του, ή-προκλητικότητα... Η Μάρθα προ-έξυπνα, κι' ο Βαλίνης αναστα-τόνιζε... Και κάποτε η ιστορία αυτή έφτασε εκεί που την οδηγούσε η πονηρή και χυδαία γυναίκα. Ο Πέτρος είχε πάρει ένα κοντινό τα-ξίδι για δουλειές του. Η Μάρθα βρήκε την ευκαιρία να γοητεύει τον πατέρα του άντρα της. Και το κα-τάφερε... Γεμάτος πανικό, ο Βα-λίνης προσπάθησε να αποφύγει τον πειρασμό. Τότε η Μάρθα έγινε πιο προκλητική: — Με αποφεύγετε... του παρα-πονήθηκε. — Ο Βαλίνης απάραχθηκε. — Δε σε αποφεύγω... της απο-κρίθηκε. Πώς σου ήρθε;...

λακά, καθώς μυρίζει το χέρι σας, και στέκεσθε κοντά στον άριστο του ώμο, γυρισμένος προς την ίδια κατεύθυνση μ' αυτόν. Αν μπορείτε να καθήσετε χαμώ, τόσο το καλύτερο. Μην προσπαθήσετε στην αρχή ν' αγγίξετε το κεφάλι του. Αρχίστε απ' τη σάχη του, πίσω απ' τον ώμο, κι' από εκεί προχωρήστε αργά-αργά το χέρι σας προς το κεφάλι του. Προ-παντών, μην ψαρουλεύετε με τα δα-χτυλά σας το σέβρο του. Είναι κα-τι που δεν άρεσει σε κανένα σκυλί. Ο σκύλος καταλαβαίνει τις διαθέ-σεις σας απέναντί του απ' τον τόνο της φωνής σας. Ξέρει όμως επίσης ν' αναγνωρίζει τη χαρακτηριστική μυ-ρωδιά, που αναδίνει ένας θυμωμένος άνθρωπος. Ένα έξυπνο σκύλο για ν' αποκτή-σετε τη συμπάθεια ενός ξένου σκύ-λου είναι να καθήσετε χαμώ, με το κεφάλι σκυμμένο, και να προσποι-ήθε πως κλαίτε. Το έζω θα σας συμπαρέσει τότε και θα πλησιάσει για να σας παρηγορήσει με τον τρόπο του. Το τέχνασμα αυτό πετυχαίνει ιδίως με τις γυναίκες. Τα μικρά παιδιά πάλι μπορούν να ξεπληρώσουν ανασφάλεια, κουνώντας τα πόδια τους στον αέρα. Για το σκύ-λο, αυτό είναι σα μία πρόσκληση να παίξει μαζί τους. Οι κτηνίατροι, που έχουν να κά-νουν κάθε μέρα με ξένα σκυλιά, έ-

— Μάρθα! Είμαι ένας γέρος και είσαι ένα κοριτσάκι!... Κι' ό-στερα... είσαι γυναίκα του γιου μου!... — Γέρος!... Τί είν' αυτό που λές;...Είσαι πιά νέος απ' όλους!... Κι' όσο για το άλλο, δεν εξουσιάζει κανείς τα αισθήματά του... Τον είχε πλησιάσει η μωρομένη της πνοή τον μεθύσει... Ο Βαλίνης έκανε ένα βήμα πίσω... — Μάρθα... Λυπήσου με!... — Δε σε λυπώμαι σ' αγαπάω! του αποκρίθηκε. Ο Βαλίνης παρασύρθηκε. Ο πειρασμός ήταν πιο δυνατός από τη θέλησή του... Τα χείλια τους βρέθηκαν ενωμένα... Το ηδονικό αυτό φιλή της απαγορευμένης ευτυχίας, αναστάτωσε το Βαλίνη πιο πολύ με τυχείς παρα με έρωτα... Εσπρώξε τη γυναίκα αυτή μα-κρυνά του. — Δεν πρέπει!... της φώναξε. — Γιατί δεν πρέπει;... του μουρμούρισε γλυκά. — Μά το σκέφθηκες καλά;... Τέτοια προστυχιά να κάνω στο παιδί μου;... — Καμιά προστυχιά δε θα κά-νεις... — Δεν είναι προστυχιά αυτό;... — Όχι, γιατί θα χωρίσω... — Τί λές;... — Ναι, θα χωρίσω... για να παντρευτώ μαζί σου! Μία έκτυφλωτική ευτυχία άστρα-ποβόλησε μπροστά στα μάτια του γιού του άντρα, που είχε νο-μίσει, ότι ο έρωτας ήτανε πια α-παγορευμένος — κάτι πιο πολύ — ανάρμοστος για την ωριμότητά του... Να την παντρευτεί! — Μάρθα... Τί λές;... — Δεν αγαπάω τον Πέτρο...Εί-ναι υποχρεωτικό να τον αγαπάω;... Δεν εξουσιάζουμε τα αισθήματά μας... — Καί... αγαπάς μένα;... Κόλλησε στην άγκυ-λιάσε σφ γιά. — Άντα... έσένα! Από την πρώτη στιγμή, που σε γνώρισα, είδα πόσο μεγάλο ήτανε το λάθος μου να παντρευτώ το γιο σου, αν-τί να παντρευτώ έσένα!... — Μάρθα... Τί ελπίδες μου εί-νεις! Τα χείλια της ζητήσανε πάλι, διψασμένα, τα δικά του... Τέτε όμως μία φωνή άγρια α-κουστήκε πίσω τους: — Άτιμοι! Ίριζανε ταραγμένοι και βρεθή-καε μπροστά στον Πέτρο, που εί-χε μη χωρίς να τον άκουσαν... — Καθάρματα! Ανασάνασε, ενώ έσφιγγε τις γροθίες του δυνατά. — Εσπρώξε ο Βαλίνης τη Μάρθα. — Εσύ είσαι το πιά μεγάλο κάθαρμα! Ανασάνασε ο γιός. Πα-τερός να σου πειγυή!... — Πέτρο... Να σου εξηγήσω. — Τί να μου εξηγήσεις;... Ότι βρήκες άφορη έσο έλειπα να μου ξεμαλίσω τη γυναίκα!... Άρπαξε την πατέρα του από το λαιμό ο Πέτρος! Οι δύο άντρες άρχισαν να χτυπιούνται! Φοβισμέ-νη η Μάρθα, τ' έσκυψε, γιατί σκέ-φτηκε ότι, άμα πάανε να χτυπιού-νται οι δύο τους, θα χτυπούσαν ού-την!... *

Η αντίληψη γιού και πατέρα έγινε πραγματική έχθρα και άσθ-στο μίσος. Η αιτία όμως της αν-τιλήψιας τους, η έλπειν αυτή γυ-ναίκα, που είχε μη ανάμεικτα τους για να τους χωρίσει, πρόσδεσε και τον ένα και τον άλλο, για έναν τριτο! Τότε ο Βαλίνης κι' ο γι-ός του καταλάβαινε, ότι αυτή έτοι-νε για όλα, αυτή... Δε μπορούσαν όμως πια να ξεσάσουν ο ένας τον άλλο, γιατί, κι' αν η αιτία είχε χαθεί, το αποτέλεσμα είχε μείνει: Η δυσπιστία, το μίσος, η αγάπη για την ίδια χυδαία γυναίκα... Ο Πέτρος έφυγε από την 'Ελ-λάδα. Ο πατέρας δεν τον γύρεψε. Κι' έζησε μόνος του, με ντροπή και τυχείς. Είχε γίνει παιχνίδι μιας ανάσας γυναίκας, είχε πλη-γώσει το γιο του κι' είχε πέσει, ο ίδιος στα μάτια τα δικά του, σαν έρριπτο άνθρωπος, σαν ξέ-νος πατέρας!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Αυτή η εποχή, Λιλίκα μου, είναι η καλύτερη για την έρεχή! Τα ξενοδοχεία έχουν επιπτώσεις!

ΓΑΛΛΙΑΣ

Ώρες μελέτης. Η Κάκια διαβάζει τον αγαπημένο της συγγραφέα τόν Ντρουζογιόφσκυ. Είναι μία από τις πιο ευχάριστες στιγμές του 24ωρου της.

ΜΗΝ ψάξετε να βρήτε 24ωρο στην Κάκια 'Αναλυτή. Δεν έχει. Δηλαδή, δεν έχει έλεύθερο.

— Όστε, Κάκια, δεν σου περισσεύει καιρός να ζήσης;

Καθισμένοι σ' ένα παγκάκι του 'Εθνικού Κήπου, κοντά τὰ μεσάνυχτα κάτω απ' τὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν, κι' ἐνῶ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων γλιστρούν οἱ ἀσημένιες ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ, διεξάγουμε μὲ πολὺ τάκτ τὴν ἀνάκρισί μας. Μὲ πολὺ τάκτ καὶ σὲ ...δόσεις. Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰτὶ ἡ Κάκια 'Αναλυτὴ εἶναι μιά λεπτὴ τόσο σῶμα όσο καὶ στὴν ψυχὴ ἡθοποιός. Μιά εὐθραυστή — ἡ πιὸ εὐθραυστὴ θάλεγα πρωτογωνίστρια, ἀπὸ δόσε στολίζουν σήμερὰ τὸ θεατρικὸ μας στερέωμα.

Ντελικάτη, μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μαύρα μεγάλα μάτια, ποὺ μποροῦν νὰ σὲ κυττάζουν τὴν ὥρα ποὺ μιλά μὲ μιά παράδειση ἀβωότητα, τέτοια ποὺ σοὺ κόβει τὰ γέλια καὶ σ' ἐμποδίζει νὰ θέσης ἀδιάρκτες ἐρωτήσεις — ἡ Κάκια δίνει τὴν ἐντύπωσι ἐνὸς μικροῦ ἀγριοκώλου, ταπεινοῦ, ἀλλ' ὥστόσο δροσεροῦ καὶ πεντάμορφου, ποὺ μόλις μπορεῖ νὰ κρατηθῇ στὸ μίσχο του.

Πῶς νὰ βασανίσῃς μὲ ἐρωτήσεις ἕνα ἀγριοκώλου; Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ εἶναι νὰ σταθῇ δίπλα του, πανευτυχὴς καὶ ν' ἀναπνεύσῃ τὸ ἀρώμα του, νὰ κορῇ τὴν ἀκτινοβολία του, μιά παράδειση ἀκτινοβολία ποὺ δὲν ἔχεις ἀπὸ ποὺ πηγάει καὶ ποὺ κατευθύνεται.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Κάκια αὐτὸ τὸ βράδυ «παίζει». Ὑποδύεται τὴ Μαρούλα, τὴν πρωταγωνίστρια στὸ γνωστὸ καὶ γαριτωμένο κωμειδύλλιο «Ἡ τύχη τῆς Μαρούλας» ποὺ παρουσιάζει ὁ θίασος Λειβαδέα, στὸ ὑπαίθριο θέατρο τοῦ 'Εθνικοῦ Κήπου.

Ἐτσι, ἡ συνέντευξί μας γίνεται σὲ δόσεις καὶ στίς στιγμὲς ποὺ ἡ ὥραία πρωταγωνίστρια βρίσκεται στὰ παρασκήνια — ὑπαίθρια κι' αὐτὰ — ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων.

— Λοιπὸν, Κάκια, δὲν σου περισσεύει καιρὸς νὰ ζήσης;

Ἐνώνει τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν καὶ κατεβάει σιμὰ ὡς κάτω τὸ φόρεμά της. Ἕνα νησιώτικο ντροῦλι, ποὺ φορεῖ κατ' ἀπαίτησι τοῦ ἔθνους.

— Γιατί τὸ λέτε αὐτό;

— Μά... δὲν τὸ λέω ἐγώ. Ἐσὺ τόπες! Γυρίζεις αὐτὸν τὸν καιρὸ δυὸ ταινίες, ποὺ σὲ ὑποχρεώνουν νὰ παίξεις μπροστὰ στὸ φακὸ ἀπὸ τὰ χαράματα τοῦ Θεοῦ ὡς τις 6 τὸ ἀπόγευμα. Καὶ στίς ἐξήμισι πρέπει νάρθῃς ἐδῶ στὸ θέατρο, γιὰ νὰ δῶλῃς δυὸ παραστάσεις. Καὶ τελειώνεις τὴ δουλειά σου μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μόλις σοὺ περισσεύουν 4 ὡς 5 ὥρες γιὰ ὕπνο. Πότε ζῇς λοιπὸν;

Μὰς ἀπαντᾷ ἀπλὰ δειλά, χωρὶς προσποιήσι καὶ χωρὶς βενετιστικά σκέρτσα:

— Θὰ ἦταν εὐκολο νὰ σὰς πῶ ὅταν «παίζω» ζῶ; Πῶς ἡ ζωὴ μου εἶναι τὸ θέατρο κι' ὁ κινηματογράφος. Πῶς ἐπομένως «ζῶ» 20

Ἡ Κάκια ἔφτασε στὸ σπῆτι τρεχάτη. Καὶ ἐκεῖ ὕστερα ἀπὸ τὴν ζεθεωτικὴ δουλειά τῆς ἡμέρας ἀναπαύεται μιλώντας μὲ τὴν κορὸν λα τῆς τινετράχρονη ζωῆς.

ὥρες τὸ 24ωρο. Ἀλλά...

— Ἀλλά... δὲ θὰ τὸ πῆς;

— Ὁχι. Εἶναι τόσο «βαρειά» λόγια, ποὺ δὲ θὰ τὰ πιστεύατε. Ὑστερὰ, ἔχετε, δὲν μοὺ ταιριάζουν οἱ μεγάλες καὶ βαρεῖς λέξεις.

— Τὸ βλέπω. Εἶσαι τόσο ἀνάλαφρη... σὰν πεταλούδα.

Χαιπλώνει τὰ μάτια καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ μιά κίνησι διαμαρτυρίας, μὲ τὰ γέλια, ποὺ ὡστόσο πνίγεται στὴ γένεσί της.

Εὐγένεια: Δύναμι ψυχῆς καὶ αὐτοκυριαρχίας; Ἰσως καὶ τὰ δυό. Μὰ τὸ νοιώθουμε πῶς ἡ Κάκια πειραγμένη, γιὰτὶ δὲν τῆς ἀρέσουν οἱ οἰκειότητες καὶ τὰ θέλη.

Σπεύδω νὰ ἐπανορθώσω:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, δὲν τόπα

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ

— Ἐρῶ, Ἐρῶ, Γι' αὐτὸ φεύγω, ἀγαπητὴ μου, γιὰ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ τὰ πῆς.

Μιά τρυφερὴ συζυγικὴ σκηνή. Τόσο τρυφερὴ ποὺ γεμίζει τὴν καρδιά σου μὲ παράδειση συγκίνησι.

Ἡ Κάκια πλησιάζει ἀνάλαφρα. Τὰ δῆμά της πνίγονται ἀνάμεσα στὰ φύλλα.

— Νὰ συνεχίσουμε; Θάμει πιὸ προσεκτικός. Ἀλλά διάβλε, γιὰτὶ θύμωσες ποὺ σὲ εἶπα «πεταλούδα». Ἀφοῦ εἶσαι, Ἀνάλαφρη διακριτικὴ, ἕνα πούπουλο, πῆς ἕνα εὐθραυστο δάξο ἀπὸ πορσελάνη ποὺ πρέπει νὰ τὸ προσέχη κανεῖς.

ΚΑΚΙΑ Αναλυτὴ

Μιά ἐξαιρετικὴ καλλιτέχνης ἀνάλαφρη σὰν πεταλούδα

γιὰ νὰ σὰς θίξω. Ἐρετε, ποὺ νὰ τὸ θέλω, ἔχω μιά διάθεσι γιὰ καλαιπιδία στὶς πιὸ ἀκατάλληλες ὥρες.

Ἡ συνομιλήτριά μας σπκῶνεται. Ὡρα νὰ «δῇ» στὴ σκηνή:

Ὡ, ὄχι. Ἀπλούστατα κοντὰ μας ἀκούγονται βήματα. Κάποιος ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας ἀπὸ τὸ μικρὸ κωματένιο δρομάκι ποὺ ὁδηγεῖ στὴ σκηνή. Οἱ φυλλωσιές ἀναδύνονται κι' ἕνας νεαρὸς παγούλδς καὶ ξανθὸς, ντυμένος μὲ τὴ λευκὴ μπλούζα τοῦ μαγεῖρου ξεπροβάλλει:

— Κάκια...

— Κώστα...

Εἶναι ὁ ἄντρας της, ὁ ἡθοποιὸς Κ. Ρηγόπουλος, ποὺ ἀποτελεῖ κι' αὐτὸς βασικὸ στέλεχος τοῦ ἴδιου θίασου καὶ ποὺ παίζει μὲ τὴ γυναίκα του στὸ ἴδιο ἔργο. Καθὼς μὰς ἀντιλαμβάνεται, δοκιμάζει ν' ἀπομακρυνθῇ διακριτικά, ἀλλὰ ἡ 'Αναλυτὴ σπεύδει κοντὰ του, μὲ μικρὰ ἀνάλαφρα βήματα. Τὰ μάτια της στάζουν θάλεγες τρυφερότητες.

— Κώστα, ὁ κύριος εἶναι δημοσιογράφος.

— Κι' μὴς δουλεύω σκληρά. Εἴκοσι ὥρες τὴν ἡμέρα.

— Καὶ πότε ζῇς;

— *

Ἡ Κάκια 'Αναλυτὴ —μὰς τόπε ἤδη— θὰ μποροῦσε νὰ πῇ πῶς τὸ θέατρο εἶναι ἡ ζωὴ της. Δὲν τὸ ὁμολόγησε ὁμῶς.

Τὸ ὁμολογοῦμε ἐμεῖς γιὰ λογαριασμό της.

Τὴν κλίσι αὐτὴ γιὰ τὴν Τέχνη της τὴν ἐννοίωσε ἀκόμα ὅταν ἦταν μαθητριάδα ἐκεῖ κάτω στὸ Κουκάκι. Τὰ πρῶτα της ὄνειρα πλεγματικὰ γύρω ἀπὸ τὸ παλκοσένικο, καὶ τὰ φῶτα τῆς ράμπας ἦταν τὸ ἐκθαμβωτικὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁποῖο κινούνταν ἡ ἴδια στίς ὥρες τῶν ρεμβασμῶν της.

Ὡσπου κάποτε ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πάρουν τέλος οἱ ρεμβασμοὶ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴ θέσι της ἡ πραγματικότης.

Τότε ἀποφάσισε κι' ἐκμυστηρεύτηκε τὰ δεισιδαιμονία της στοὺς γονεῖς της στὸν πατέρα της τὸν Μάκη 'Αναλυτὴ. Ἐναν ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους μηχανολόγους μας καὶ στὴ μητέρα της τὴν κυρία Νίνα.

ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— Ἐρετε... θὰ δώσω ἐξετάσεις στὴ Δραματικὴ Σχολή... Θὰ γίνω ἡθοποιός, τώρα ποὺ ἔλκειωσα τὸ Γυμνάσιο.

Ὁ πατέρας ζάρωσε τὰ φρύδια. Ἀλλὰ ἦταν ἄνθρωπος πολιτισμένος, μὲ σύγχρονες ἰδέες καὶ χωρὶς ἀναχρονιστικὲς προλήψεις.

Σκέφτηκε λιγάκι, συλλήπῃς τὸ πρᾶγμα μὲ τὴ γυναίκα του κι' ἔδωσε ὕστερὰ τὴ συγκατάθεσί του:

— Ἀφοῦ τὸ θές...

Ἐτσι ἡ μικρὴ Κάκια γράφτηκε στὴ Δραματικὴ Σχολὴ Ροντήρη, ὅπου μὴθῃκε στὰ μυστικά τοῦ θεατρικοῦ λόγου καὶ τῆς ὑποκριτικῆς Τέχνης. Καὶ τὸ 1955 ἔπαινε τὸ διπλῶμά της.

Ὁ δρόμος ἦταν πιὰ μπροστὰ της ἀνοιχτός. Ἰδοὺ ἡ Ρόδος ποὺ λένε, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα.

— *

Τὸ πῆδημα ἦταν μικρὸ. Ἡ Κάκια προχωροῦσε στὴν τέχνη της μὲ σύνεσι. Στὸ μικρὸ θεατράκι τῆς Καλλιθέας «Διονύσια» ἔκανε τὸ ντεμποῦτο της μὲ ἐπιτυχία.

Ἀλλὰ, ἐνῶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ προχωρή μὲ περίσκεψι καὶ μικρὰ στέρεα δῆματα στὸ θέατρο, στὴ ζωὴ πραγματοποιήθηκε... τὸ «σάλο» μορτάλε.

Αἰτία... ἡ Α.Μ. ὁ 'Ερως.

Ἡ Κάκια γνώρισε στὸ θεατράκι τῆς Καλλιθέας τὸν ἄντρα τῶν ὁνείρων της. Ἦταν κι' αὐτὸς ἡθοποιὸς ἕνας ξανθὸς νέος μὲ πολλὰ προσόντα, ὁ Κ. Ρηγόπουλος, ποὺ σὰς προαναφέραμε.

Τὸν ἀγάπησε καὶ τὴν ἀγάπησε καὶ ἐκεῖνος. Καὶ τὸν ἴδιο χρόνο τὰ Χοιροφύεννα, ἐνῶ οἱ κομπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔφερναν στὸν κόσμον τὸ χαρούμενο μήνυμα, κι' ὁ κόσμος τραβοῦσε στοὺς ναοὺς νὰ προσκυνήσῃ τὸ θεῖο δρόμο, ἡ Κάκια 'Αναλυτὴ πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο λόγο. Γιὰ νὰ δεχθῇ στὸ γάμο της τὴν εὐλογία τοῦ ἱερέως.

Τώρα ἡ ζωὴ ἦταν ὥραία.

— Γιατί, Κάκια;

— Μὰ τὸ ρωτᾷς; Θὰ προχωροῦσα στὴ ζωὴ καὶ στὸ θέατρο... διπλῇ. Μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα μου.

— *

Καὶ προχώρησε. Μὲ δῆματα μικρὰ καὶ σταθερά. Στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφου κατέλαβε τὴ θέσι της, μιά θέσι ζηλευτῆ. Ἐπαίξε στὸ θίασο τῆς Κατερίνας, στὸ φυτῶριο αὐτὸ τῶν νέων πρωταγωνιστριῶν μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της, καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ «Λαϊκὸ Θεάτρο» μὲ τὸν Μάγο Κατράκη, ὅπου διακρίθηκε σὰν πρωταγωνίστρια στὸ ἔργο ποὺ ἔκαμε τόσος κρότος, στὸ «Βαβυλὼν εἶναι οἱ ρίζες». Τώρα πρωταγωνιστεῖ στὸ θίασο τοῦ Λειβαδέα καὶ τὸ χειμῶνα...

Μὰς ἐξομολογεῖται ὄχι χωρὶς κορυφὴ περηφάνεια τὰ μελλοντικά της σχέδια:

— Τὸ χειμῶνα θὰ εἶμαι πρωταγωνίστρια στὸ «Ρεξ» μὲ τὸ Ντίνο 'Ηλιόπουλο. Ἐλπίζω νὰ πάω καλά.

Ἐλπίζει. Κι' ὅμως τὸ μεγάλο καὶ πλατὺ θεατρόφιλο κοινὸ τὸ κοινὸ ποὺ τὴ θαυμάζει καὶ τὴ γεροκροτεῖ, οἱ στρατιές τῶν θαυμαστῶν καὶ τῶν θαυμαστῶν της εἶναι δέβαιες πῶς θὰ θριαμβεύσῃ. Καὶ τὴν περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ τὴ δούν στὴν «πρεμιέρα» καὶ νὰ τὴν χειροκροτήσουν.

Παράλληλα μὲ τὸ θέατρο τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κάκιας 'Αναλυτῆς τὸ τράβηξε ὁ κινηματογράφος. Καὶ ἡ ὥραία πρωταγωνίστρια πῆρε μέρος σὲ ἀρκετὲς ταινίες, στίς ὁποῖες τὸ παίξιμό της ἔπαιξε βασικὸ ρόλο γιὰ τὴν ἐμπορικὴ τους ἐπιτυχία.

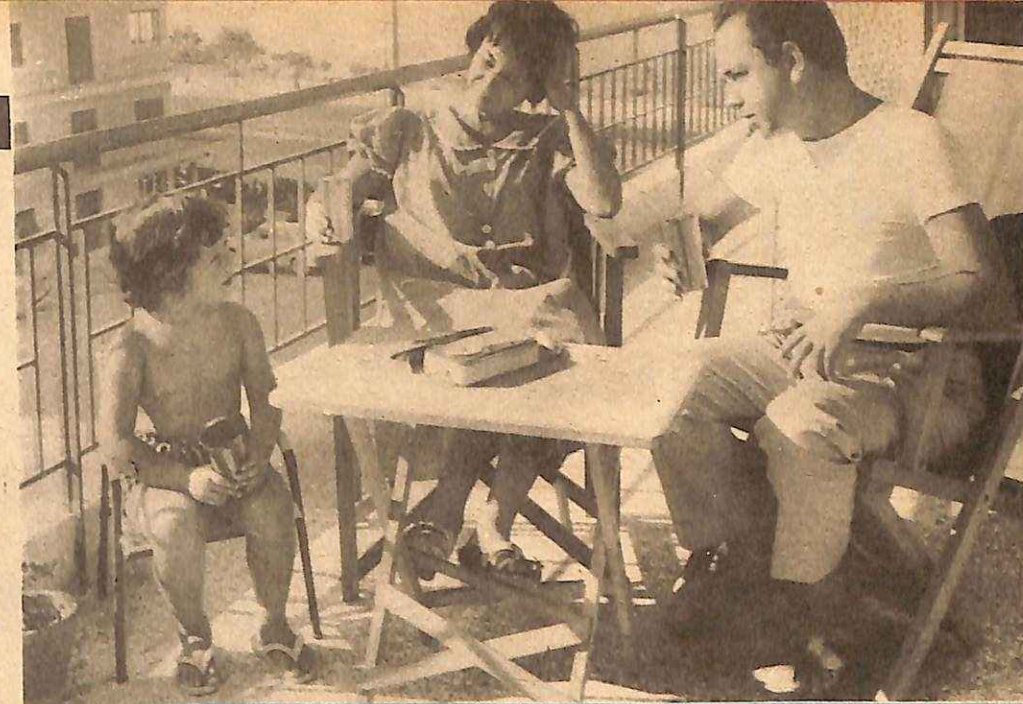
Μερικὲς ἀπὸ αὐτὲς μάλιστα, ὅπως τὸ «Ματωμένο ἡλιοβασιλεμα», προβλήθηκαν καὶ στὸ ἑξωτερικὸ, προκαλώντας κολακευτικὰ σχόλια τοῦ ἑξέου τύπου.

— *

Τὰ μεσάνυχτα ἔχουν... τσακίσει. Ἡ παράστασι τῆς «Μαρούλας» στὸ θέατρο τοῦ Κήπου πλησιάζει στὸ τέμας της. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κατὰ δόσεις συνέντευξί μας.

Τὰ ἀστερία ψηλά στὸν οὐρανὸ κλείνουν τὰ μάτια τοὺς νυσταγμένους κι' ἡ δροσερὴ ἀνάσα τῆς νύχτας θροεῖ ἀνάμεσα στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων.

Πίσω ἀπ' τὰ δέντρα δέκα δῆματα πιὸ πέρα, τὸ κοινὸ ἔσπᾳ σὲ χειροκροτήματα θεῶν.

Ἐπάνω: Μία οικογενειακὴ σκηνή. Ἡ μικρὴ Ζωῖτα, ἡ Κάκια 'Αναλυτὴ κι' ὁ Κ. Ρηγόπουλος, ὁ σύζυγός καὶ πατέρας τοῦ σπιτιοῦ τους στὸ ὄαληρο. Κάτω: «Ἐμπρός! γυρίζουμε...» Ἡ 'Αναλυτὴ μπροστὰ στὴ μηχανὴ λήψεως μὲ τὸν Τσαναῆ, σὲ μιά σκηνὴ τῆς ταινίας «Χαμίνι» ποὺ γυρίζει αὐτὲς τὲς μέρες.

καὶ παρατεταμένα. Οἱ θεατὲς σπκῶνεται ἀπ' τὶς θέσεις τους καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ὑποκλίνονται κατ' ἐπανόληψιν.

Ἀνάμεσά τους καὶ ἡ Κάκια, μὲ τὴν γριόληνη οὐρατὴ ποδιὰ καὶ τὸ ἀσπρὸ φακίολο στὸ κεφάλι. Κι' ὕστερα...

— Ποῦ θὰ πᾶς τώρα, Κάκια;

Καθὼς ἐμακρινιάζεται στὸ μικρὸ καμαρίνι της, τὸ πρόσωπό της ζωγραφίζεται ἡ ἐκφρασι τῆς τρυφερῆς ἀδυναμίας.

— Ποῦ θὰ πάω; Μὲ περιμένει...

Χαμογελᾷ εὐτυχισμένα, ἀπὸ τὴν ἰδέα αὐτοῦ ποὺ πρόκειται νὰ ἀναστηθῇ.

— Ὁ ἄντρας σου, ἐννοεῖς;

— Ναι. Κυρίως ὁμῶς...

— Εἶναι μυστικὸ;

— Ὁχι. Ἡ κορούλα μου ἡ Ζωῖτα. Εἶναι μὲ τὴν τεσσάρων χρονῶν, ἀλλὰ δὲ θὰ κοιμάται μὲ τὴν ἀνάλαφρα μου ἡ Ζωῖτα. Εἶναι ἀκόμα. Πρέπει νὰ τρέξω!

— Νὰ τρέξῃς, Κάκια. Νὰ τρέξῃς. Ἐξ ἄλλου δὲν κάνεις καὶ τίποτ' ἄλλο στὴ ζωὴ σου. Διαρκῶς τρέχεις. Στὸ θέατρο, στὸ σινεμά, στὸ γάμο, στὴν ἐπιτυχία... Καὶ, ἄκουσε κατ', Ἡ μοῖρα σου εἶναι νὰ τρέχῃς. Ἡ μάλλον νὰ πε-

τάς. Ἀφοῦ μάλιστα εἶσαι τόσο ἀνάλαφρη, σὰν πεταλούδα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ φωτογραφία τοῦ ἐξωφύλλου μας ἀρκεῖται στὸ καλλιτεχνικὸ φωτογραφεῖο ΦΩΤΟ-ΤΕΧΝΙΚΑ πανμίου 64

ΤΟ «ΜΥΣΤΙΚΟ» ΕΝΟΣ ΥΠΕΡΑΙΩΡΟΝΟΒΙΟΥ

Καθε αἰωνόβιος πολιορκεῖται πάντα ἀπὸ τοὺς περιέργους, ποὺ ζητᾶνε νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ τῆς μακροζωίας του. Δὲν ἀποτελεσε λοιπὸν ἐξαιρεσι κι' ὁ Φραντςισκὸ Σεκάρντι Χόνγκο, ποὺ ἔζησε ἀπὸ τὸ 1584 ὡς τὸ 1704. Εἶχε παντρευτῇ πέντε φορές, εἶχε ἀποκτήσει 49 παιδιά καὶ δὲν εἶχε ἀρρωστήσει οὔτε μιά φορὰ στὴ ζωὴ του. Σὲ ηλικία 100 ἐτῶν, τὰ παρὰ μαλλιά του μαυρίζανε, κι' ἐπειτα ἀπὸ 12 χρόνια συνέβη τὸ ἴδιο γιὰ τὰ γένεια του καὶ τὰ φρύδια του. Στὰ 116, ἔδγαλε δυὸ καινούργια δόντια. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς μακροβιότητός του, ἀπαντοῦσε ὅτι «δὲν πέρασε οὔτε μέρα χωρὶς νάχη τὴ συντροφιά μιάς ὁμορφῆς κοπέλλας»!

— Καί ποιος λογαριάζει την πα-
ληθάρκα μας μπροστά στο μω-
ρό μας; της είπε χαμογελών-
τας ο Κίμ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

-ΠΑΛΙ γιά μωρά μιλάτε; είπε η Ρόζαλιντ, όταν μπήκε στο σπίτι της αδελφής της, της Κάθ, και τη βρήκε σκυμμένη μαζί με τη μητέρα της πάνω από ένα ροζ ζιπουνάκι.

— Καί γιά τί άλλο ήθελες νά μιλάμε; απόρη-
σε η μητέρα. Σε μερικές βδομάδες, η Κάθ θ' ά-
ποκτήσει παιδί...

— Τό τρίτο! συμπλήρωσε η Ρόζαλιντ, έκνευ-
ρισμένη. Καϊμένη μου αδερφούλα, είσαι μόλις πέντε χρόνια παν-
τρεμένη και πρόλαβες νά φτιάξεις τρία κουτσούδελα! Πόσα έχεις
σκοπό νά σκαρώσης ακόμη;

— Η Κάθ χαμογέλασε χωρίς διόλου νά πειραχτή από τά λόγια
της αδελφής της, άλλ' η μητέρα θύμωσε.

— Τί σ' έπιασε; είπε στη Ρόζαλιντ. Η Κάθ κάνει πολύ κα-
λά. Τά παιδιά είναι η ετυχία της οικογενείας. Αυτό νάχετε υπ'
όψιν σας, εσύ κι' ο Κίμ που δέν κάνετε ακόμη κανένα. Αυτό φαί-
νεται πώς τό έχεις ξεχάσει!...

— Προβλέπω πώς θά τσακωθούμε και προτιμώ νά φύγω, δή-
λωσε η Ρόζαλιντ.

Μόλις γύρισε σπίτι της, έπρεσε άπελπισμένη σέ μία καρέκλα.
Πρίν πάη στής αδελφής της, είχε περάσει άπ' τό γιατρό κι' είχε
βεβαιωθεί από τόν ίδιο με τόν πιδ κατηγορηματικό τρόπο, πώς
οι ύποψίες της ήταν άληθινές. Θά γινόταν μητέρα!

Τώρα η καρδιά της ήταν πλημμυρισμένη από ένα σωρό άντι-
φακτικά συναισθήματα. Τό ήθελε τό μωρό, τ' άγαπούσε από τώρα
άκόμη, χωρίς νά τόχη νοιώσει καν νά σαλεύη στά σπλάχνα της.
Θά ήταν τό παιδί της αγάπης τους.

Μά πόσες θυσίες θά ήταν άναγκασμένη νά κάνει γι' αυτό! Πρώ-
τον, θάπρεπε νά βάλη τόν Κίμ νά ψάξη γιά άλλο σπίτι, πιδ άνε-
το. Τό διαμέρισμα πούμεναι τώρα—ένα μεγάλο στούντιο, μία
μικρή κρεβατοκάμαρα και μία σκοτεινή κουζίνα—ήταν θαυμά-
σιο γιά ένα ξένοιστο ζευγάρι, άλλα καθόλου κατάλληλο γιά νά
μεγαλώσει εκεί παιδί.

— Εκτός αυτού, θά ήταν άναγκασμένοι νά κάνουν οικονομίες, γιά
νά πληρώσουν την κλινική και τά πρώτα έξοδα τού μωρού. Ο
Κίμ δέ θά μπορούσε πιδ νά ξεδεύη γιά νά διορθώνη τη βάρκα
πού είχε αγοράσει πρίν από λίγους μήνες...

Πόσο την άγαπούσε, αυτή τη βάρκα!

Είχε εξηγήσει στη Ρόζαλιντ ότι από μικρό παιδί, όταν μεγά-
λωσε κοντά στην αίστηρή θεία πού τόν είχε αναλάβει μετά τό
θάνατο τών γονέων του, όνειρευόταν ν' άποκτήσει μία βάρκα.

Θά τού στοίχιζε πολύ νά την εγκαταλείψη τώρα, μισο-
διορθωμένη...

— Η Ρόζαλιντ ένοιωσε τά μάτια της νά βουρκώνουν, μά τά σκού-
πισε βιαστικά γιατί άκουσε τά βήματα τού άντρα της.

— Έπειτα από ένα λεπτό, ο Κίμ έμπαινε στο δωμάτιο, χαμογε-
λαστός κι' εύθυμος όπως πάντα.

— Τί κάνει η μικρή μου αγαπούλα; ρώτησε άγκαλιάζοντας τη
Ρόζαλιντ. Πώς πέρασες τη μέρα σου χωρίς έμένα; Με συλλογι-
ζόσουν καθόλου ή με ξεχάσες;

— Εκείνη τού απάντησε μ' ένα φιλί.

— Πέρασα άπ' τό πρακτορείο ταξιδιών και τούς ζήτησα νά
μας κλείσουν δύο βίσεις γιά τη Ρώμη, τόν άλλο μήνα, συνέχισε
ο Κίμ. Θά χαλάσουμε τά λεφτά πού έχουμε φυλάξει γιά άπο-
νόγκης. Έχεις καμιά αντίρρηση;...

— Καμιά, χρυσέ μου, μουμούρισε η Ρόζαλιντ.

Συγχρόνως όμωσ σκεπτότανε.

— Είν' αδύνατο νά χαλάσουμε αυτά τά λεφτά! Μας είναι άπα-
ραίτητα γιά τό μωρό... Κι' άλλωστε, δέν ξέρω άν έπιτρέπεται νά

κάνω ένα τόσο μεγάλο ταξίδι, στην κατάσταση πού βρίσκομαι».

— Άλλά δέ βρήκε τό κουράγιο νά πη στόν Κίμ την αλήθεια. Α-
ποφάσισε νά τό αναβάλει γιά την άλλη μέρα.

Τό επόμενο πρωί, όταν ο Κίμ είχε φύγει πιδ γιά τη δουλειά
του, η Ρόζαλιντ δέχτηκε την επίσκεψη της Κάθ.

— Σούφερα ένα δωράκι, της είπε η αδελφή της.

— Η Ρόζαλιντ άνοιξε τό θεματάκι και τάχασε άντικρύζοντας ένα
ζευγάρι χνουδάτα μωρουδίστικα καλτσάκια κι' ένα όμοιο σκου-
φάκι...

— Παύ τό κατάλαβες; ρώτησε την Κάθ.

— Άπ' τόν άφύσικο τρόπο πού μίλησες χτές, γέλασε εκείνη.
Κι' άλλωστε τά μάτια σου είχαν μία έκφραση γεμάτη τρυφερότη-
τα, πού διέψυδε τά λόγια σου. Έχω κάνει δύο παιδιά, έτοιμά-
ζομαι γιά τό τρίτο κι' είναι φυσικό νά ξέρω πώς αισθάνεται μία
μέλλουσα μητέρα.

— Μά εσύ είσαι γεννημένη γι' αυτή τη δουλειά! άναστέναξε η
Ρόζαλιντ. Ποτέ δέν παραπονέθηκες γιά τίς φροντίδες και τά βά-
σανα πού άντιμετωπίζεις γιά χάρι τών παιδιών σου... Είσαι μία
υποδειγματική μητέρα!...

— Νάξερεις πόσες φορές νοστάλησα τόν καιρό πού ήμουνα
έξγνοιαστη, πού μπορούσα νά πάω τόν άντρα μου και νά βγού-
με έξω, νά πάμε σέ μία έκδρομή, νά ξεδέψουμε άσυλλόγιστα τά
λεφτά μας! όμολόγησε η Κάθ. Μά αυτές οι κρίσεις δέν κρατάνε
ποτέ πολύ. Άσκει ένα χαμόγελο τού μωρού μου, γιά νά τά ξεχά-
σω όλα... Πιστέψέ με, αδερφούλα μου, θά νοιώσης κι' εσύ έτσι,
μόλις γίνης μητέρα. Θά δής πώς θ' άγαπάς τό παιδί σου περισ-
σότερο από τόν εαυτό σου.

— Είναι αλήθεια πώς έχω συχωρέσει από τώρα τό μωράκι μου
γιά τούς μελαγχολίες πού θά μας δημιουργήση! είπε χαμογελώντας
η Ρόζαλιντ.

— Όταν έφυγε η αδελφή της, η Ρόζαλιντ αισθανόταν πολύ καλλί-
τερα. Δέν την ένοιαζε πιδ πού ύστερ' από λίγον καιρό τό σώμα
της θ' άρχιζε νά παραμορφώνεται, ούτε πού θά της ήταν δύσκολο
νά θυγίνη έξω, άσπου νά μεγαλώση τό παιδί... Τό μόνο πού την
άνησυχούσε ακόμη, ήταν πώς θά τάπαινε ο άντρας της, πού δέν
είχε ακόμη ιδέα γι' αυτό.

— Έμεινε έκπληκτη, βλέποντας τόν Κίμ νά νυκίση πολύ νωρίτερα
άπ' τη συνηθισμένη ώρα του.

— Τσάκασα άπ' τό γραφείο γιά νά σου κάνω μία έκπληξη! της
είπε, δίνοντάς της ένα κρυστάλλινο μπουκαλάκι με τό άρωμα
πού προτιμούσε. Είναι τό ευχαριστώ μου γιά τη χαρά πού μου-
δωσες... κι' άς μη μου τόχης πη άκάμα!

Και λαμποκοπούσε όλόκληρος από τη χαρά του.

— Όστε τό ξέρεις και σύ; απόρησε η Ρόζαλιντ. Μά πώς;...

Πώς είναι δυνατόν;

— Συνάντησα τό γιατρό στο δρόμο, της εξήγησε ο άντρας της.
Μά γιατί μου τόκρυβες; Κι' εγώ ο κούτσ, πού σχεδίαζα ταξείδια
στην Ιταλία!...

— Φοδόμουν μή σέ στενοχωρήσω, μουμούρισε η Ρόζαλιντ γέ-
ροντας στην άγκαλιά του. Ξέρω πώς θά σου κακοφανή, πού δέ θά
μπορής πιδ νά ξεδεύης γιά τη βάρκα...

— Καί ποιος λογαριάζει την παληθάρκα μπροστά στο μωρό
μας; της είπε χαμογελώντας ο Κίμ. Πέρασα άπ' τό γραφείο τα-
ξιδιών και άκύρωσα τά εισιτήρια. Τά λεφτά θά μας χρειαστούνε
γιά νά νοικιάσουμε ένα διαμέρισμα πιδ άνετο... Θ' άργήσει πολύ
νά γεννηθ' τό παιδί της αγάπης μας; Δέν ξέρεις πόσο άνυπομονώ
νά τό πάω στην άγκαλιά μου!

— Η Ρόζαλιντ έκλεισε τά μάτια της, μεθυσμένη από ετυχία. "Ο-
λες οι άνησυχίες της είχαν εξαφανισθ', και στην καρδιά της δέν
έμενε παρά η αγάπη γιά τόν άντρα της και γιά τό παιδί τους.

P. ΣΑΚΛΕΝΤ

ΤΟ...
ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

‘Αλλ’ ἔχετε ὀδικοὺς κόντοντας αὐτὴ τὴ σκέψι. Ἐκείνου πού σὰς ὁμόφρονες κοντά στη θάλασσα ἢ τὸ βουνό δὲ σὰς πολυταιριάξεις κάτω ἀπὸ τὸ συνεπιασμένο φθινοπωρινὸ οὐρανὸ καὶ μέσα στὰ γραφειὰ ἢ τὰ κέντρα μερὶς τεχνιτῶ φωτισμῷ. Ἐκείνου, λοιπόν, πού πρέπει νὰ σὰς ἀπασχολήσῃ περισσότερο εἶναι πῶς θὰ ξαναβρῆτε τὸ πρόσωπο πού εἶχατε πρὶν φύγετε γιὰ τὴν ἔσχαθ, δηλαδὴ τὸ πρόσωπο πού σὰς ταιριάξῃ μέσα στὴν πόλι.

Τὸ τεχνιτὸ μαύρισμα μπορεῖτε, βέβαια, νὰ
τὸ διατηρήσετε μὲ εἰδικὰ φωτόλουτρα ἢ
υπεριώδεις ἀκτίνες ἢ μὲ τὸ κατὰλληλον «φόν-
νιτ» τῶν. Δὲ θὰ ἔχη, ὅμως, τὴν ἴδια λάμψη
τὸ φυσικὸ καὶ, σὲ ὅλην, θὰ εἰς δόξην θαι-
νεύῃ ἅμιν. Δὲν ταυριάζει. ἔξ ἄλλου, μὲ τὰ
σκορὴ ρούχα, ποὺ θὰ ὑποκρούδητε μὰ φορε-
σετε ὅταν πιάσουν τὰ πρῶτα κρύα. Πρέπει,
τοῦναντίον, νὰ προσπαθεῖτε νὰ ξεμαυρίσε-

ΟΛΟΙ ξέρουμε, ότι η γυναίκα διαφέρει από τον άνδρα στη σωματική της διαμόρφωση και ξέρουμε ακόμη και ότι διαφέρει. "Αλλά τι είναι εκείνο, που την κάνει πιο κοινή ή πιο παχεσία από τον άνδρα; Και γιατί έχει περισσότερα μαλλιά από τον άνδρα και φωνή πιο λεπτή και τρυφερή; Γιατί ακόμη το βάσιμα της παρουσιαίνει αυτή τη χαριτωμένη ασάφεια, που τόσο γοητεύει τους άνδρες; Σ' όλα αυτά τα ερωτήματα απαντάει ο διεθνώς φημής "Ιταλός φυσιολόγος καθηγητής Φερνάντο Μιράλια.

1) Γιατί η γυναίκα είναι πιο κον-
τη από τον άντρα;

Η Στή, η Ανάκλια, ή επιδράση της σωματοτρόπου ορμόνης, που παράγεται από την υπόφυση και που μαζί με τις έκκρισεις άλλων αδένων (Θυμίου, υποφάρων) συγγείλει στην ανάπτυξη των οργάνων και των ιστών του οργανισμού μας και ιδιαίτερα των σκελετού και των μυϊκών μαζών των ματσάει έπειτα από όρισμένο σημείο Στόν άντρα, τσνάντριο, συνεχίζεται επί μακρότερο χρονικό διάστημα. Η ενέργεια της σωματοτρόπου ορμόνης επέρραζει, φυσικά, από το κλίμα της ψυχής, τις συνθήκες της ζωής κλπ. Γι' αυτό, οι γυναίκες της 'Ασίας π.χ. είναι πιο κοντές από εκείνες της Βόρειου Εύρώπης, που πρέπει ν' αναπτύξουν μεγαλύτερη δραστηριότητα για ν' αναποκριθούν στις απαιτήσεις της ζωής. Άλλα και οι βόρειες μας μ' όλο που είναι ψηλές, ύστερου στ' ανάπτυξια από τους άνδρες.

τε βαθμιαία. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἀπαιτεῖ
πολὺ μεγάλη προσοχή.

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να σκεφθή-
τε είναι η επίδεσμήσιδά σας, που ο ήλιος την
έκαψε πιο χοντρή κατά 4—5 φορές. Αυτή
πάντως όφειλεται στην άμυνα του οργανι-
σμού, που ήθελε να προστατεύσει τα βαθύτε-
ρα στρώματα του δέρματος από την επιβλα-
πή των ηλιακών ακτίνων. Ο ήλιος την έχει α-
ποξηράνει επίσης. Για να την ξαναφέρετε
στην κανονική της κατάσταση σας χρειάζον-
ται τρία προϊόντα:

1) Μιά κρέμα ή ένα υγρό, που θα την εμπλουτίσει με το ανάλογο νερό. Αυτή την κρέμα ή το υγρό πρέπει να το χρησιμοποιήσετε κάθε μέρα.

2) Ένα προϊόν απολετίσεως, που θα συντελέσει στην απόβολή των νεκρών επιφανειών κυττάρων, θα εξαφανίσει τις διάφορες αποχρώσεις (μπαλώματα) και θα ξανοίξει την επιδερμίδα σας. Κι αυτό το προϊόν πρέπει να το βάλετε επίσης κάθε μέρα.

3) Μία φθισωτηρινή μάσκα με χυμούς φρούτων, η οποία βοηθάει στην απομάκρυνση της βρωμίας, της ακμής και των μαύρων σημείων. Μπορείτε επίσης να χρησιμοποιήσετε τις μάσκες από μαγιά μπύρας ή φύκια. Αυτή τη μάσκα θα την βάλετε μία φορά την εβδομάδα. Αν το δέρμα σας έχει υπαλυσμένα, είναι, δηλαδή, άλλου περισσότερο, κι' άλλου λιγότερο σκούρο, βάλτε περισσότερη ή λιγότερη λευκαντική κρέμα, ή λωσιόν, π.χ. με οξύνη.

Ἡ παραμονὴ στὸν ἥλιο, ἐξ ἄλλου, ἐκανε πρὶν ἔλθουν τὶς οὐδὲς, ὅχι μόνο ἐκείνες, ποὺ ὀφείλονταν στὴν ἡλικία, ἀλλὰ κι' ἐκείνες ποὺ προέρχονται ἀπὸ ὠριμένες ἐκφράσεις τοῦ πρῶτου (οἱ δευτέρες εἶναι, συνήθως, στὶς ῥέες). Οἱ φρονιτές σας σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση πρέπει νὰ εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

Ρυθμὴς ἐκράσεως. Κράμα καὶ μάσκες μὲ καυφορὰ ἢ μὲ ἄνη πορτοκαλίαις.

Ριτίδες ηλικίας (που οφείλονται σε μαρμα-
ρισμό του δέρματος). Κρέμες με πλακούντα ή
έμβρυακα παρασκευάσματα ή χαρούλιπα και
φωτικές στιμουλίνες. Στά Ινστιτούτα καλλο-
νής εφαρμόζουν εναντίον των ριτίων μία θε-
ραπεία με όρρο αίματος. (Οι σφαγείς, οι έκ-
δορείς, οι χασάπηδες κτλ. που «κοιμούνται
μέσα στο αίμα» έχουν χέρια πολύ μαλακά).

Πρέπει ακόμη να σκεφθίτε για τὰ μαλλιά σας, πού ἐξιδροάσθησαν κατὰ τὸ καλοκαίρι. Ὁ ἥλιος ἀπεροόπησε τὸ σμήγμα πού ἀποτελεῖ τὴν τροφή τους καὶ τὸ ἀποξήρηνε, τὸ νερὸ τῆς θάλασσας τὰ γέμισε μετ' ὕδατος, κι' ὁ ἀέρας τους ἀφῆρεσε τὴ λάμψιν τους. Ἐχουν ἀποχρωματισθῇ ἐξ ἄλλου καὶ εἶναι ἀνυπότακτα.

Τὸ μένο πράγμα πού δὲν πρέπει νὰ κάμνε-
τε, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ, εἶναι νὰ τρέ-
ξετε στὸν κομμητὴ σας καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε
νὰ σας τὰ ἀποχρωματίση, νὰ σας τὰ βάψῃ
ἢ νὰ σας κάμῃ μιὰ περιμανάντ. Ὁ ἀποχρωμα-
τισμὸς τροποποιεῖ τὴ σύστασίν τους καὶ κά-
νει τὶς τρίχες νὰ σπάσουν εὐκόλα, τὸ βάψιμο
τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ λάμπη τους καὶ ἡ περιμανάντ
τὰ ἐξοραίνει πλεονέκτ. Ὁ ἀποχρωματισμὸς,
τὸ βάψιμο καὶ ἡ περιμανάντ, ἀλλωστε, δὲν
«πιάνουν» ὅταν τὰ μαλλιά βρίσκονται σὲ κα-
κὴ κατάστασι. Πρέπει, λοιπόν, ν' ἀφήσετε νὰ
περάσουν 3—4 ἑβδομάδες προτοῦ πᾶτε στὸν
κομμητὴ σας. Ὁ φροντιστὴς σας κατὰ τὸ διά-
στημα αὐτὸ θα εἶναι ὁ ἐξής:

Ξερά μαλλιά: αμυγδαλέλαιο (καθημερινές
έντριβές), σαμπουάν με λάδι (μια φορά την
έβδομάδα).

Μαλλιά: άτονα και χωρίς λάμψη: κρέμες που έχουν την ίδια σύσταση με τὸ σμηῆγμα (θα τις βρῆτε στὸ ἐμπόριο).

Μαλακά ὅπως τὸ μπαμπούκι: Αὐτὸ ὀφείλ-
εται στὸ ὅτι ἔχασαν τὴν κερατίνη οὐσία τους,
ποὺ τὰ προστάτευε. Θὰ χρησιμοποιήσετε
λοιπόν, κρέμες ποὺ περιέχουν κερατοειδῆ
στοιχεία.

Διχαλωτά: Θα κάψετε τις άκρες τους μ' ένα καυτό σίδερο ή με ειδικά χημικά προϊόντα. Αυτό το κάψιμο σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να το κάμει μόνη σας. Θ' απευθυνθήτε στον κομμωτή σας.

Πρέπει, έξ άλλου, νά κάνετε βαθμιαία τὸ μακιγιάζ σας πιο έντονο, ὅσο ὑποχωρεῖ τὸ μαύρισμα. Τὸ ρούζ σας θά εἶναι πιο ζωηρό καί θά χρησιμοποιήτε ἕνα φόντ-ιτέ τὲν λιγώτερο σκούρο παρ' ὅτι στὴν έξοχή.

ΝΙΚΗ ΝΤΑΙΜΙΣ
Αίσθητικός

2) Γιατί η γυναίκα είναι πιο πα-
χεία από τον άντρα;
· Η γυναίκα, ακόμη κι' όταν είναι
ζώντανη, φαίνεται, ότι έχει μεγαλύ-
τερη παχός από τον άνδρα. Αυτό ο-
φείλεται στο ότι η γυναίκα έχει πε-
ρισσότερα μαλακά μέρη, παιδιά, ένα
σώμα. "Ας υποθέσουμε πού έχουν το-
κοίται κι' ένα αγόρι, 30 κιλά. "Η ά-
ντρα βάρος, δηλαδή 30 κιλά. "Η ά-
νδρα μεταξί μαλακών μερών και
σώτων θα είναι ή ακόλουθη. Κορίτσι:
σκελετός 10 κιλά, μαλακά μέρη 20
κιλά. "Αγόρι: σκελετός 15 κιλά, μα-
λακά μέρη 15 κιλά. "Η γυναίκα, δη-
λαδή, έχει περισσότερες σάρκες από
κόκκαλα.

Στόν άντρα, τούναντιον, τὰ κοκκά-
λα είναι πιο βαριά και τὰ μαλακά
μέρη λιγώτερα παρ' ὅτι στη γυναι-
κα. Δὲν πρέπει να ξεχνάμε, διότι ἡ
γυναικαία ἔκανε πάντα πιο ἐλαφρὴς
ἐργασίες ἀπὸ τὸν άνδρα. Στὴ νέαι-
γενεά, ὅμως, λόγω τῆς διαφορᾶς πο-
σημειώθηκε στὶς συνθήκες τῆς ζωῆς,
τὰ κορίτσια τείνουν να πληροῦν
μορφολογικὰ στὴ ἀνδρία.

3) Γιατί η γυναίκα έχει πολλά μαλλιά και λίγες τρίχες στο ύπόλοιπο σώμα της;
Οι θηλυκές ορμόνες ευνοούν την ανάπτυξη των μαλλιών, από τ' άλλο μέρος, όμως, αντιδρούν στην ανάπτυξη των τριχών σ' άλλα μέρη του σώματος: πόδια, χέρια, σαγόνι, μάγουλα

κλπ. Οι ανδρικές ορμόνες, αντίθετα, ευνουάζουν, την ανάπτυξη τριχών στα διάφορα μέρη του σώματος κι' όταν παράγονται σε μεγάλη αναλογία, προκαλούν πτώση των μαλλιών. Οι γυναίκες με άραπα μαλλιά και άφθονο τρίχωμα στο υπόλοιπο σώμα, άνηκαν περισσότερο στον ανδρικό τύπο. Σ' αυτές οι ανδρικές ορμόνες υπερίσχυουν απ' τις θηλυκές.

4) Γιατί η γυναίκα περπατάει λιγνιστικά;

Λόγω του σχήματος της λεκάνης της, που είναι ωοειδής κατά όριζοντία διεύθυνση και του διαγκωμένου στήθους της. 'Ανάμεσα στο στήθος και τη λεκάνη κυλάει η σπονδυλική στήλη, που προσπαθεί να εναρμονιστεί κινήσεις των δύο αυτών μερών. "Ετσι, το βάσιμα της γυναίκας γίνεται λικνιστικό.

Στόν άνδρα, στήν αντανάξιν, ή λεκάνη
έχει τριγωνικόν σχήμα, με διέβυσσιν
πρός τά κάτω. Γι' αυτό τό βάσιμν
του είναι σταθόν. Λέπειν, δηλαδή
απ' αυτό ή κυματοειδή κίνησι.

Τό λικνιστικόν περπάτημα τής γυναικός συντελοει και τά ψήλα τή
κόυνια. "Ας προσέσωμε ακούη τή
φυσική φιλαρέσκεια τής γυναικός
πού την κάνει να συγκεντρώη την
προσοχή της σ' αυτό τό μέρος του σώ-
ματός της. Η γυναικά έξρει πώς οι
καμπυλοειδές της είναι ένα άκαταπν.

κητο θέλητρο καὶ γι' αὐτὸ προσπα-
θεῖ νὰ τίς ἐπιδεικνύῃ ὅσο μπορεῖ.
5) Γιατί ἡ γυναῖκα ἔχει λεπτὴ
φωνή;

Ἡ θηλυκότητα ὀφείλεται σὲ ὀρι-
σμένες ὁρμόνες. Στὴ γυναῖκα, οἱ θη-
λυκὲς ὁρμόνες ἐξουδετερώνουν καί ἀ-
χρηστεύουν σχεδὸν τὶς ἀρσενικέες, ποὺ
παύουν ἐπίσης στὸν οργανισμό της.
(Καὶ στὸν ἄνδρα, ἐκτός ἀπὸ τὶς ἄν-
δρικές, υπάρχουν καὶ θηλυκὲς ὁρμό-
νες, ποὺ ἐξουδετερώνονται, ὁμῶς,
ἀπὸ τὶς πρώτες).

"Ὡς τὴν ἡλικία τῆς ἐφηβείας, τότε ἡ ὠριμότης τῶν σεξουαλικῶν ὁρμονῶν προσδίδει τὸ

προσδιορίζουν οριστικά
 φύλον του ατόμου, αγόρια και κορί-
 ται έχουν πολλούς κοινούς χαρακτή-
 ρες, που οφείλονται στη συνύπαρ-
 σήν των θηλυκών ορμονών.
 Ένας από αυτούς των κοινών
 χαρακτήρες, είναι και η φωνή, που
 δεν παρουσιάζει σοβαρές διαφορές
 μεταξύ των αγοριών και των κορι-
 τών.

τισάν, "Ἐπειτα ὁπὺν καὶ τὸν καὶ
 μωσ, οἱ ἀρνεύεσθαι ὁρμήσιν ἀποκοινοῦ
 στὸν ἄνδρα τὴν ὁφειλὴν, ὅπως καὶ
 στὴ γυναῖκα οἱ ἠθλῆς, τὸ ἡλὸν
 τοῦ Ἀδάμ διοικούντων, τότε στὸν ἄν-
 δρα καὶ γι' αὐτὸ ἡ φωνὴ τοῦ γενεῖται
 βαρεία, ἀποκλίνει, ὁφείλῃ τοῦ γενεῖται
 ἡχο τοῦ βασιτοῦν ὁ ἄνδρ, πρὸς τὸν
 (Ὁ τένορος βρισκεται πάλαι ποτὶς
 πρὸς τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα).
 Στὴν γυναῖκα, τὸν αὐτὸν ἡ δὲ
 περοχὴν τὸν ἠθλῆκα, ὁρμὸν ἔχει τὸ
 ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ φωνὴ τὴν
 γίνεται πῶς λεπτὴ καὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ

Βιτρινες μου κατάφωτες, βιτρινες τῆς Ἀθήνας—
μόνο νὰ ρίξῃς μιὰ ματιά δὲ φτάνει οὔτε μῆνας—
βιτρινες τοῦ φθινοπώρου, τραβᾷς σὰ μαγνήτες
ἀρσενικούς καὶ θηλυκούς, «τοῦριστ», κοσμοπολίτες,
ὕ' ἀλλήθειες καὶ μὲ ψέματα
μαζεύετε τὰ βλάμματα...
★
...σὺ θυμίζεις λάμα

Βλέμματα χίλια λαιμοφάγα πού σου θυμίζουν λάμα
κι' ἀχόρταγα ἐν' ἑτοίμα τὰ σπᾶσιν τὰ τζάμα
βλέμματα πόθου ὀθληκὰ σὲ μοῦτρα ξαναμένα
καὶ βλέμματα ἑκστατικὰ καὶ παραπονεμένα
βλέμματα φλόγα, τρελλὰ
κι' ἄλλα πολλὰ, σιωπηλὰ
παράξενα, θλιμένα,
πόυ κάποια πικρά κούβουνε, βλέμματα βοροκωμένα,
καὶ μερικά μπλαζέδικα πού πεφτουν κορνασμένα
σὲ γούδες καὶ κοσμητά
— ὅσα καὶ γάγον χρήματα—
βλέμματα... γούσταμένα!...

— ὅσα καὶ νῦν
βλέμματα... γοῦσάμενά!...

★

Συνήθως στὶς βιτρίνες μας βλέπεis π' ὄρατες κοῦκλες
κυρίες κα' ἄλλες πιά μικρὲς μὲ πόδια καὶ μποῦκλες.
Σὲ μαγνητίζει ἀληθινὰ μιά κοῦκλα στῇ βιτρίνᾳ.
Σὲ μαγνητίζει ὅσα νᾶναι θεατρίνα
ποὶ ὅλε χάρι στεκεῖται ὅσα νᾶναι θλιμμένα
καὶ σὲ κιντάρει παραξένα καὶ σὲ κιντάρει θλιμμένα
ἡδυπαθῆ, ρομαντικὰ, γλυκὰ, ἐξελιωμένα
σὰ νὰ σοῦ λη: — Ραντεβού μαζί σου διενερεύτηκα
ἐβληντρα... καὶ γάμια ὅλα ψεύτικα!
...αὐτὴ. ὅθ' ἄλῃς τίς φωνές:

«ὡς κρίμα τῶνα θεοῦ κατὰ
 «Κι' ὅμως, ἀντὶ τοῦ σκεπτικῆς ἀπ' τῆ ἀληθείας...
 «Εἴμαι πικρὸ λίγο ψευτικῇ ἀπ' τῆ ἀληθείας ἀέρος
 «Στὸ λέει» με ὕψος γήσσης καὶ πλασματός αἵρος
 «κι' ἐπιδοκίμει ἐνθ' ἀνάστασι» ἀπ' τὰ χαριτωμένα
 «καὶ δόξα μία πληρωμένη, Χροντὴ τοῦ ὁμοαυτοῦ»
 λέει: — Αὐτὸ περίφημα, θά πήγαινε σ' ἐμένα!
 * «ἐκθεσεῖς ἐπιπλαδόν»
 αὐτὸ πεποδαδί

Βιτρίνες πού θαυμάζεται μα
 με «φουρνιμένα» σαλονιών, διπλών και τετραπλών
 τραπέζιαρες «στυλ άγγλαι» κι άλλες πολύ μοντέρνες
 «απλικες», πολυέλατοι και βάζα και «λουστρέρες»
 πού μ' «ευκόριες πληρωμή»
 κι άνοδο κάποια τής τιμής
 λρες στοιχίζουν πού μ' αυτές θα γυμνάζε δυό στέργει
 Κυττάζουν όσοι «τάχουνε» κι' άλλοι... γάρν άστέιου
 κυττάζουν όσοι κυττάζουν δίχως να μιλούν
 κι' ίσως όνειροπολόν
 του χαλαροπλάστειου!

Αυτὸ συμβαίνει σὲ πολλὰ, φτωχὰ καὶ νέα ζευγάρια.
ποὶ φεύγουν μελαγχολικά... ὅπως κι' ὁ ἔρωτας φεύγει

Βεργίνα μὲ «ντεζαμπίγι» καὶ «καναλάρ»
θέαμα δίνει αἰσθητικὸς τὸν πλοῦτο τέτοιων οὐν
μ' αὐτὸ της τὸν πολυχρωμοὶ «μετρητοὶς»
ποὺ τὰ πληθύνει «θανυστοὶς»
ὁ σύζυγος κ' ὁ θανυστοῦχος
πλὴν ὑπαλλήλων βεβαία καὶ πλὴν συνταξιούχων
κ' ἀνθρώπων μεροκατῶν σαφὲς καθορισμένου
κ' ἄλλων ποὺ μελαγχολικῶς
τ' ἀπολαύσαντι οπτικῶς
γι' ἀπλὴν ὄνειροπόλουν... τοῦ περιγεγομένου.

Βιτρίνες χίλιες, φαίτες
 με χίλια τσάγια γραμάτα
 βιτρίνες με άσπαστα
 καλλονικά, «λοσιόν», «σουτίες» και ζώνες... για
 τις χίλιες που θέλουν θήματα!

Κι' ἄλλες ποὶ
βιτρινὲς με γουναριὰ, βιτρινὲς με καὶ ἄλλων ταῶν
κι' αὐτὲς να κοῖσι φοροληστῶν, σαφῶς παρονομοῦν
πλασμάτων πάντως ἐκλεκτῶν, πὺς πὰν ἐμπρηστὰ
ἔσσι· ὅς οἱ ἄλλοι ἔσονται... πὺς ἀπένεκε, να βλέ-
ῶσι πολλὰς νυφειδοῦς, μιλιχὶ ἢ με ἐνδυνῶ
βιτρινὲς πᾶσις φύσεως, μιλιχὶ ἢ με ἐνδυνῶ
με δίχως ἐστεινῶν καὶ φόρο θραυμάτων!

Μὰ τί τὰ θελετε καὶ τὰ
να βλέποντες εἶναι ὡς
καὶ ἂν ὑπάρχει ἀνθρωπισμός
ἢ πρόκλησις τῶν βιταϊνῶν... πρέπει ν' ἀπαγορευ

Εὐνομήδης ὁ Τάβης ὁ Σινεργά

Παιδικά

Ώραία μοντέλα

νεώτατα, εφάμιλλα
των καλύτερων
Ευρωπαϊκών, διά το
πλήρες ντύσιμο κά-
θε παιδιού, μέχρις
ηλικίας 12 ετών.

Φθινές τιμές

χάρης στην πολυετή
πειρά, την άρτια
όργανωσι της παρα-
γωγής και την με-
γάλη κατανάλωσι.

Bambino
ΕΡΜΟΥ 21

Προίκες διά τα νεογέννητα
Παιδικά υποδήματα τύπου Ιταλίας
Βαπτιστικά και είδη βαπτίσεως
Νυφικά Φορέματα και είδη γάμου

ή πό μοντέρνα **ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΗ**
εινγματογραφική μηχανή των 8 ζιλιοντ.
ή μηχανή με τον **"ΜΑΓΙΚΟ"**
μηχανισμό.

ΣΕΙΣ ΣΚΟΠΕΥΕΤΕ ΑΠΛΩΣ. ΑΥΤΗ ΤΡΑΒΑ

ΥΠΕΡΑΥΤΟΜΑΤΗ
με έλεγχο
ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ και
ΔΙΑΦΡΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΑΙ ΣΕΤΙΜΗ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ
ΠΡΟΣΙΤΗ

Η ΙΔΕΑΝΗ ΜΗΧΑΝΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΧΑΡΙΣ ΣΤΗ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΗΣ ΑΠΛΟΤΗΤΑ

Bauer
88

Ο παγκοσμίως
γνωστός φάουος
SCHNEIDER
KREUZNACH

Φωτεινότερο φθοροβόλο
με ενσωματωμένο δεικνύ
αυτοματου ρυθμίσεως του
διαφράγματος

Γραφέ μας διά να εας αποστείλουμε φυλλάδια περιγραφής
"ΚΟΥΝΙΟ, Φωτογραφικό, ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ 15
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΤΣ ΟΜΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΦΩΤΟΟΠΤΙΚΗΝ ΕΙΔΩΝ

μιά εξοχική βιλλίτσα, μέσα στ
δάσος... Χώθηκε ανάμεσα στ
δέντρα και στ βάτα, που μου ξέσκ
ζαν το πρόσωπο, τα χέρια, τα ρού
χα. Μά δεν ένοιωθα καθόλου πόν
πο, απορροφημένη καθώς ήμου
από κείνα που είχα ακούσει... Περπάτη
σα μιά ώρα σχεδόν. Ύστερα ζάρω
σα λαγός ανάμεσα στ γαμά
κλαδα...

«Είναι περιττό να σās διηγηθώ
πρόσα τράβηξα, έπειτα απ, τη δρα-
πέτευσί μου. Σās λέω μονάχα πώς
κατάφερα να χαθώ τελείως τ
ιχνή μου.

— Μά ποιος ήταν ο σκοπός
σας;

— Να γλυτώσω από ένα φοιχτό
θάνατο και να εκδικηθώ για τόν
πατέρα μου!

— Δε μπορούσατε να καταγγεί-
λετε τη φόνισσα;

— Νά την καταγγείλω... Μά
ποιος θάβινε πίστι στα λόγια έ-
νός παιδιού... Κι αν ακόμα ξεβα-
σαν τόν πατέρα μου, δε θα βρι-
σκανε ίχνη του δηλητηριού. Κι, ή
χαμένη θα ήσουν εγώ τελικά... «Ο-
χι, θέλω μια άλλη τιμωρία για τήν
ένοχο!

— Ξέρετε αν ζή ακόμα ή μητέ-
ρα σας;

— Τά μάτια της Μάριον πέταξαν
σπίδες.

— Ζή και βρίσκεται στο Τουρί-
νο, απάντησε. Τήν είδα, δίχως να
με αναγνωρίση. Τά χρόνια αλλά-
ζουσε μιά κοπελλίτσα... όχι όμως
και μιά μεγάλη γυναίκα.

— Τή γνωρίζω εγώ;

— Δεν ξέρω. Μά δεν πιστεύω...
Μή με ρωτήσατε τίποτ' άλλο, για
τήν ώρα. Μάθατε τώρα ποιά είσαι.
Μάθατε πώς διάλεξε αυτή τη ζωή
από ανάγκη. Σās ορκίζομαι δε,
ότι έμεινα τίμια, ακόμα και μέσο
στis χειρότερες στερήσεις και
στούς μεγαλύτερους κινδύνους. Δεν
έξεκασα ποτέ πώς τόν αληθινό μου
όνομα είναι σύμβολο τιμής και στα-
θερότητας!

«Θέλετε να εξακολουθήσε να μου
παρέχετε τήν υποστήριξί σας, 'Αρ-
νάλντο; Θέλετε να μου προσφέρετε
τη φίλα σας, έστω κι' αν δεν έλ-
πίσετε τίποτε από μένα;

Ο κόμης της έπιασε τά χέρια,
τάσφιζε ανάμεσα στά δικά του και
τά φίλσε μ' άφροσύνη.

— Θα είμαι για σās ό,τι θέ-
λετε, Μάριον! τής είπε. 'Η περι-
ουσία μου κι' ή ζωή μου ακόμα σας
άνηκουν! Είσαστε για μένα ένα
πλάσμα ανώτερο. Κατακτήσατε ό-
λοκληρωτικά τήν ψυχή μου! 'Αν
μπορώ να σας φανώ χρήσιμος για
να εκδικηθώ και να πάρω πίσω
τὴν περιουσία σας, είμαι έτοιμος
να σας βοηθήσω.

— Ευχαριστώ, ψιθύρισε ή νέα,
μέ φανερά συγκίνησι. 'Αρκά όμως
έγώ μόνη για τήν εκδίκησί μου.

Ο κόμης δεν έπέμεινε.

Απ' τήν ημέρα εκείνη, ή Μάριον
δέχθηκε ό,τι της πρόσφερε ό 'Αρ-
νάλντο, χωρίς να δείξη πιά ή Μάριον
καμμία ταραχή.

Όταν έμαθε
πώς ήταν για πούλημα τόν μέγαρο
Κοσταντζί, έδειξε τόσο φλογερή έ-
πιθυμία να τ' αποκτήση, ώστε ό
κόμης της τόν χάρισε μ' ένα εικο-
νικό συμβόλαιο αγοραπωλησίας στ
όνομά της. 'Η Μάριον δέχτηκε, μέ
δάκρυα στά μάτια.

Ο κόμης δε σκεπτότανε πιά τόν
εαυτό του, ούτε τήν οικογένειά
του. Δεν τού φαινότανε κακό να
διαθέτη έτσι τήν περιουσία της
γυναίκας του. 'Η βαρεία άγάπη
ταν για τή Μάριον, τόν απορρο-
φούσε όλότελα. Οί ώραιότερες ώρε
της ημέρας τόν ήταν εκείνες, που
περιουσε κοντά της.

Όστόσο, ένοιωθε τώρα τύψεις
για τή διαγωγή του απέναντι της
Τζούλιας, που τόν άγαπούσε και
που έπρόκειτο να γίνη μητέρα...
Είχε κατά βάθος ψυχρή λεπτή και
περηφανή κι' αποστρέφονταν τόν
περίφημο κι' άποστρέφονταν τόν
εφύμμο. Ο άγνός και άνοητος έ-
ρωτάς του για τή Μάριον τόν έ-
ρωτάς του για τή Μάριον, γιατί έπρεπε
κανε να ντρέπεται. 'Η σκέμη αυ-
τή τόν κυριεύε, βασανιστική, κάθε
φορά, που γυρίζει στο σπίτι του...
Ένα βράδυ, δεν έπισκέφθηκε
καθόλου τή Μάριον. Τό έπόμενο, έ-
φτασε άσφα κι' ήταν τόσο γλωτός,
ώστε ή νέα φοβήθηκε πού τόν είδε!

— Τί πάθατε; τόν ρώτησε μ' ά-
νησυχία.

— Τίποτα κακό. Μου φαίνεται
ώστόσο πως συνέβη μιά αλλαγή
στή ζωή μου. Είμαι πατέρας! 'Η
γυναίκα μου μου χάρισε ένα γυιό!

«'Η Μάριον έμεινε ακίνητη, κυτ-
τάζοντάς τόν σάν τρομαγμένη. Τέ-
λος, μουρμούρισε μέ κόπο:

— Δε μου είχατε πη ποτέ τί-
ποτα γι' αυτό...

— Πραγματικά, παραδέχθηκε ό
'Αρνάλντο. Κι' έκανα άσχημα! Γ-
ιατί να κρύψω από μιά καλή φί-
λη σάν έσας μιά είδησι, που ά-
ποτελούσε τήν πραγματοποίηση τών
όνειρών μου;

«'Η Μάριον δε μίλησε...

— Γιατί σωπαίνετε; πρόσθεσε
ό κόμης.

— 'Η νέα άπάντησε μέ κόπο κι' ά-
πάντησε:

— Δε βρίσκω λόγια για να σας
συγχαρώ. Κι' εύχομαι κάθε χαρά
και ευτυχία στο άνοράκι σας... 'Η
γυναίκα σας είναι καλή;

Ο κόμης της διηγήθηκε πώς εί-
χε περιποιηθώ τή Τζούλια ένας πο-
λύ καλός γιατρός: ό δόκτωρ Κάσ-
λο Ραπάλλο. 'Η Μάριον έγινε κα-
τάχλωμη.

— Ο δόκτωρ Ραπάλλο; πρό-
φερε.

— Ναι. Τόν ξέρετε;

— Τ' όνομά του δε μου φαίνε-
ται άγνωστό... Είναι νέος;

— Τριανταεσσάρων ως τριαν-
ταπέντε χρονών. 'Έχει παντρευθί
τώρα τελευταία.

Ο 'Αρνάλντο σταμάτησε, κυττά-
ζοντας μ' άνησυχία τή Μάριον. Τό
πρόσωπό της φάνερωνε πόσο υπέ-
φερε...

— Μά τί έχετε λοιπόν; τή ρώ-
τησε.

— Είμαι λίγο νευρική, έδω και
μερικές μέρες. Μά μην άνησυχήτε,
φίλε μου, δεν είναι τίποτε. Περι-
μένετε μιά στιγμή...

Τόν άφησε μονάχο για μερικά
λεπτά. Όταν ξαναγύρισε, τίποτα
δεν πρόδινε τή δυνατή συγκίνησι
που τήν είχε συνταράξει πριν από
λίγο. 'Ηταν ήρεμη, σχεδόν χαμογε-
λαστή.

Κουδέντιασαν πάλι για τόν μω-
ρό, για τήν Τζούλια, για τόν γι-
ατρό, χωρίς να δείξη πιά ή Μάριον
καμμία ταραχή.

Απ' τόν βράδυ εκείνο, ό κόμης
είχε ένα καινούργιο θέμα, στis συ-
ζητήσεις του μέ τή Μάριον.

— Δεν είναι παράξενο πού σας
μιλώ τόσο πολύ για τή γυναίκα
μου και τόν παιδί μου, σε σας που
σας λατρεύω; τής έλεγε κάποτε
γελώντας. Μά νοιώθω πώς μονάχα
σε σας μπορώ ν' ανοίξω τήν καρ-
διά μου. Μου φαίνεται σάν οι χα-
ρές μου ναού και δικές σας λιγά-
κι... Όρες-ώρες, δοκιμάζω τήν έν-
τύπωσι πώς βλέπω να ένααζή σε
σας ή μικρούλα, που αγαπούσα σάν
κόρη μου!

«'Η Μάριον άπάντησε μόνο μ'
ένα γαμόγελο...

Όστόσο, οι σχέσεις τους είχαν
κάμει θόρυβο στο Τουρίνο. Όστε
έφτασε στόν κόμητα ή όμορφη και
πλουσιωτάτη γυναίκα του. Είχε και
μιά φίλενάδα, που τή ζήλευαν ό-
λοι!

Έπρεπε νάχη κάποια εχθριστά
χαρίσματα, για να ξετρελλανών-
ται έτσι οι γυναίκες μαζί του και
να τού μένουνε πιστές...

Όταν έγινε γνωστό, ό,τι τόν μέ-
γαρο Κοσταντζί, άνηκε πιά στή
Μάριον, θεωρήθηκε σκάνδαλο!

«'Η Τζούλια όμως δεν ήφερε τί-
ποτε απ' όλ αυτά. Δεν είχε φτά-
σει στ' αυτιά της τόν παραμικρό.

Ποιος, λοιπόν, τής είχε μιλήσει
τόσα για τή Μάριον, τήν τραγου-
μεγάρου, και για τήν αγορά τού
μωρου; Αυτό άναρωτιόταν ό κό-
μης, ένοημένος στην κάμαρά του.

Όταν έρεθισμένος από τόν περι-
φρονητικό τόνο, πού είχε μιλήσει ή
φοβότανε μήπως κάτι τή πρόδινε
ό,τι είχε στην καρδιά του...

— Θα τόν μάθω! Θέλω να τόν
μαθώ! ψιθύρισε πούν πλεγιάση.

Κι' όλη τή νύχτα ή σκέμη αυτή
δεν τόν άφησε να κλείση μάτι.

Γ'.

Στό πατρικό της μέγαρο, ή Μά-

ριον είχε διαλέξει για τόν εαυτό
της τόν δωμάτιο, όπου είχε γεννη-
θί κι' όπου είχε περάσει τόσες
θλιμμένες ώρες αγωνίας, σās να
προσισθανότανε τήν τύχη που τήν
περιμενε.

Κι' όμως τότε δεν είχε καμμία
υποψία για τή μητέρα της. Τήν
έβλεπε να περιβάλλη τόν άντρα
της μέ τόσες στοργικές φροντίδες,
μέ τόσα χάδια, ώστε όταν έπεσε
στό κρεβάτι ό πατέρας της για να
μή ξανασηκουθί πιά, δεν περά-
σε ή παραμικρή ύπονοια απ' τόν
νού της μικρής.

Απέδωσε ύστερα
τό θάνατό του σε κάποια κληρο-
νομική άρρώστεια, απ' τήν όποια
— όπως άκούσε να λένε — είχε
προσδληθί κι' αυτή.

«'Η διηγήσή της στόν κόμητα
Ρίκακα δεν ήταν ολοκληρή αληθινή.
Είχε μιλήσει από μιά ανάγκη να
ξευγμάνη, και συγχρόνως για ν' ά-
πομακρύνη κάθε τυχόν ύποψία από
τό μυαλό τού 'Αρνάλντο.

Προηγούμενος νόμιζε πώς ό κό-
μης ήταν συνεχώς κοντά τή μητέρα
της. Μά τώρα έπρεπε να συμπε-
ράνι πώς τά άγνοούσε όλα — έκ-
τός αν τήν είχε ξεγελάσει, σάν έ-
πιδέσιος ήθοποιός.

Πάντως, δεν ήταν αλήθεια όσα
τού είχε διηγηθί για τόν διάλογο,
πού άκούσε τάχα στο περίτερο
τού κήπου.

Μετά τόν θάνατο τού πατέρα
της, ή λεπτή κι' ευαίσθητη κοπελ-
λίτσα είχε προσκολληθί ακόμα
περισσότερο στή μητέρα της. Συγ-
χρόνως, ένοιωθε μιά ιδιαίτερη στορ-
γή για τόν 'Αρνάλντο, που πηγαί-
νε συχνά στο σπίτι τους, σε φί-
λος τού μακαρίτη.

Ο κόμης τήν έπαιρνε στά γό-
νάτα του, τή χάιδευε, τή φιλούσε.
'Αλλά ή μητέρα της φαινόταν να
ζηλεύει γι' αυτά τά χάδια. Τήν κύτ-
ταζε φιλόποπτα και φοβισμένα,
χωρίς να μπορεί εκείνη να καταλά-
βη τόν λόγο. Συχνά μάλιστα, όταν
έφτανε ό κόμης, ή Τζούλια φώνα-
ζε τή Ροζαλία, για να πάρη από
κει τήν κόρη της.

Κάποια μέρα ώστόσο, ή Μάριον,
περίεργη έκ φύσεως, ξαναγύρισε,
πατώντας στά νύχια, στο σολο-
νάκι, όπου κουδέντιασε ή μητέρα
της μέ τόν 'Αρνάλντο. 'Η πόρτα
είχε μείνει μισανοικτή.

«'Η μικρή κύτταζε απ' τή χαρο-
μάδα κι' ένοιωσε σάν ένα ξαφνικό
πόννο στήν καρδιά.

Ο 'Αρνάλντο έσφίγγε στήν άγ-
καλιά του τή μητέρα της και τή
φιλούσε στά μάτια, στά χείλη...

«'Η Μάριον έφυγε τρέχοντας.
'Αλλά ή έντύπωσι της σκηνής εκεί-
νης της έμεινε ανεξάλειπτη.

Από τότε,
δημιουργήθηκε ένα
κενό γύρω της και μέσα της. Έ-
νοιωθε κάποια ντροπή για τή μη-
τέρα της και τόν 'Αρνάλντο. Δε
μπορούσε να τούς κυττάξη χωρίς
να κοκκινίση. Σχολιάζε ό,τι έκα-
ναν κι' ό,τι έλεγαν.

Κι' όταν, ξαπλωμένη στο κρε-
βάτι της άρρώστειας της, έβλεπε
τή μητέρα της ν' απομακρύνεται,
αισθανότανε μιά έξεγερσι, όλο το
κορμάκι της έτρεμε κι' ή καρδιά
της σφίγγονταν όδυνάρα. Τά φίλα,
ταν ξαναγύριζε, δε φτάνανε για να
τήν καθουχάσουν...

Όστόσο ήταν ακόμα πολύ μι-
κή, πολύ άπραγη απ' τή ζωή, για
μερού πάθος, τή δύναμη τού τρο-
μέος στήν καρδιά της μητέρας της
για τόν κόμητα — και πού τήν έ-
μαθα!

Εσφονικά όμως, τής άποκαλύφθη-
κε όλη ή φριχτή αλήθεια, από κά-
ναν απ' τή Ροζαλία, που ξεφυ-
Τζούλια: 'Η μητέρα της είχε δη-
λοητήριασε τώρα κι' αυτήν, τή σάρ-
κα της, τόν αίμα της, για να μεί-
νη! Κι' έκείνος τή βοηθούσε σί-
γουρα στο άπαισιο έργο της...

«Ένα μίσος τρομερό, βαθύ και
έκείνη στήν τρυφερή ψυχή της κο-
πελλίτσας.

Πώς να γλυτώση όμως από τή
φριχτή τύχη που τήν περιμενε;

«Ο Θεός έκαμε τόν θάνατο του:
Τήν έσωσε, μέ τή μεσολάβησι τού
δόκτορος Κάρολο...

Αυτά συλλογίζονταν συχνά ή
Μάριον, όταν βρισκότανε και πάλι
στήν παλιά καμαρούλα της.

Δεν είχε αλλάξει τίποτα μέσα
στο μέγαρο, ούτ' ένα έπιπλο. Τό
είχε αφήσει όλα ακριβώς όπως ή-
ταν τήν έποχή που ζούσε ακόμα
ό βαρώνος.

Περνούσε ώρες ολοκληρές στήν
κρεβατοκάμαρα και στο σαλόνι τού
πατέρα της, ψάχνοντας παντού, σε
κάθε γωνιά, σε κάθε έπιπλο, σās να
έλπιζε να βρή κάποιο ίχνος τού
έγκληματος.

Τό ίδιο έκανε και στο διαμέρι-
σμα της μητέρας της, μοιολντί ό-
ποφρες απερίγραπτα όταν έμπαινε
έκει μέσα.

«Ένα μελαγχολικό πραινό, όνει-
ροπολούσε ξαπλωμένη σέ μιά σάιζ-
λόγγκ. Σκεπτότανε τόν Κάρολο...
'Ηταν κι' αυτός ένας άντρας σάν
δλους τούς άλλους. Δεν τής είχε

καμμία έμπιστοσύνη. Είχε κουρα-
στή να περιμενη κι' είχε παντρευ-
τή μέ άλλη.

«'Η Μάριον συνέκρινε τόν σοβαρό
και μετρημένο γιατρό μέ τόν κόμη-
τα, πού τόν θεωρούσαν όλοι σάν
ένα έπιπόλαιο γλεντζέ... 'Ηταν ά
λήθεια πώς ό 'Αρνάλντο τήν αγα-
πούσε τόσο άφοσιωμένα, χωρίς νό
της ζητάη τίποτε, μόνο και μόνο
γιατί τού θυμίζε τή νεκρή Μαρία.

Πού εξακολουθούσε να τή λατρεύε
εύλαβικά; «Όχι, όχι, τής έπαιζε
μάλλον κομωδία! 'Ισως είχε μαν-
τέψει ποιά ήταν και προσπαθούσε
μ' αυτό τόν τρόπο να άποκοιμισθ
τό μίσος της και τήν έπιθυμία της
να εκδικηθί.

Θυμότανε τώρα πώς τόν είχε δ
στο ίδιο εκείνο σαλόνι, ν' άγκα-
λιάζη τή μητέρα της! 'Ισως να
ταν τρυφερός φίλος της, πριν ά-
κόμα πεθάνη ό πατέρας της. 'Ι-
σως είχαν καταστρώσει μαζί τόν
σχέδιο της δολοφονίας τού βαρ-
νου και της κόρης του...

Μά εκείνο τόν ξερό τριαντάφυλλο,
πού φύλαγε στο πορτοφόλι του...
'Ισως να ήταν ένα απλό «πόρτ-
μονέρο», και τίποτα περισσότερο.
Εφ' όσον έπαζε χαρτιά, ήταν φυ-
σικό να κρατάη πάνω του κάτι πού
πίστευε πώς τού έφερνε γούρι...

«'Η Μάριον γέλασε πικρά, πονε-
μένα. Πως δεν τά είχε σκεφθί προ-
ηγούμενος, όλ' αυτά;... Τί άνοη-
σία της να νοιώση οίκτο και στορ-
γή για τόν 'Αρνάλντο! 'Ηταν κι'
έκείνος άντάξιος της μητέρας της!

«'Η Λουκία μπήκε στο δωμάτιο
και, νοιώζοντας τήν μισοκοιμήμε-
νη, τής μίλησε σιγά:

— Κυρία...

— 'Η νέα γύρισε και τήν κύτταξε.

— Τί θέλεις, Λουκία;

— Είμ' έξω ή 'Αλντα. Θέλει να
σας μιλώ...

«'Η Μάριον πετάχτηκε όρθια.

— Νάσθη. νάσθη άμέσως!

«'Η 'Αλντα ήταν ή πρώτην καμα-
ρέρα της βαρώνης. 'Η Τζούλια
τήν είχε ξαναπροσλάβει, χωρίς να

ΚΟΥΣΕΝΤΟΞ

**Ολυμπιακοί
Βαλκανικοί
Έλληνοαμερικανικοί
άγώνες...
Όλυμπιονίκαι
Πρωταθληταί
Ρεκόρ...**

Στό πνεύμα της εύγενοϋς άμίλλης που
διαπαιδαγωγεί τά νεάτα, τόν ROL συμ-
βάλλει προσφέροντας περίφημα μπιμπλώ
άθλητών για τήν γυνία που μελετά ή
εργάζεται τόν παιδί σας.

**ΙΔΑΝΙΚΟ ΠΛΑΥΣΙΜΟ
ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΑΙΝΑ**

Εξήρ πώς ήταν προστατευμένη της Μαρίας. Πράγματι, η τραγουδίστρια την είχε συστήσει στον κόμη, κι εκείνος είχε παρακαλέσει τη γυναίκα του να τη λυπηθεί, που είχε μείνει στο δρόμο και να την ξαναφέρει στην υπηρεσία της. Κι η βαρύνει είχε δεχτεί, αφού προηγουμένως συμβουλευθείκε τη Ροζαλία.

— Μας χρειάζεται ακριβώς μία γυναίκα εξυπνη πιστή κι όχι πολύ περίεργη, είχε πη η γοιά της Τζούλια. Καλύτερα η Άλντα, παρά μία άλλη. Τούλαχιστον αυτή την έχουμε δοκιμάσει από άλλοτε. Έτσι, η Άλντα εξασφάλισε το καθημερινό ψωμί της. Φυσικά, απόφωγε να κάνει λόγο για τη Μάρτιον. Είπε πως είχε συναντήσει στο δρόμο τον κόμη και πως τον είχε παρακαλέσει να ενδιφερέ γι' αυτήν.

Πριν πάν στο σπίτι της βαρύνει, η Μάρτιον της είχε πη: Φρόντιζε να πάρεις αυτή τη θύρα που επιθυμούσες τόσο. Πρέπει όμως τώρα να κάνουμε μία συμφωνία οι δυο μας.

— Ό,τι θέλετε! απάντησε η Άλντα. Για σας θέλω ακόμα και στη φωτιά!... Άχ, αν είχα τα νεύρα σας και την όμορφιά σας! Σας βεβαίως πως θαμνε έλευση... Μα τώρα είναι τόσο δύσκολο να κερδίσω το ψωμί μου! — Καλά, καλά, τη δέχομαι... υπομονή η Μάρτιον. Στο εξής, δε θα σου λείψουν τα λεφτά. Εκτός απ' το μισθό σου, θα σου δώσω κι εγώ δυο φορές τόσο. Άλλα θα με κρατάς ένημερη για ό,τι συμβαίνει στο σπίτι των Ρίκα.

— Η Άλντα χαμογέλασε με σημασία.

— Αυτό είναι πολύ εύκολο, είπε. Θα σάς δώσω αναφορά κάθε βδομάδα.

— Κύττα ναχες ανοιχτά τα μάτια και τ' αυτιά σου, αλλά κλείστο το στόμα σου.

— Έννοια σας, θάμαι βουβή σαν ψάρι και πονηρή σαν αλεπού!

Κι η Άλντα είχε κρατήσει την υπόσχεσή της. Είχε πη δώσει αναφορά στη Μάρτιον δυο φορές. Μα δεν υπήρχε στις πληροφορίες της τίποτε το σπουδαίο και ενδιαφέρον.

Το πρωί εκείνο, ωστόσο, η καριέρα είχε μία πονηρή κι ευχαριστημένη έκφραση, που έκανε άμεσως έντυπνο στη Μάρτιον.

— Υπάρχει τίποτα καινούριο; τη ρώτησε η τραγουδίστρια, αφού είπε στη Λουκία να κλείσει καλά την πόρτα και να μην άψιξη να μη κάνει άπολύτως.

— Μάλιστα, υπάρχει κάτι, που δε θα το πιστέψετε! απάντησε η Άλντα. Ανακάλυψα πως η βαρύνει έχει φίλο!

Η Μάρτιον έβγαλε με φωνή. Τά μάγουλά της είχαν γίνει κατακόκκινα και τα μάτια της πετούσαν φωτιές.

— Πρόσεξε, Άλντα! είπε αυστηρά. Δεν ξέρεις τι εθύνει παίρνεις απάνω σου, αυτή τη στιγμή!

Η καριέρα ανασήκωσε τους ώμους της.

— Έγώ σάς λέω, ό,τι είδα! Η βαρύνει δέχεται, κρυφά απ' τον άντρα της, στην κάμαρα της Ροζα-

Το σταυρόπαιζο μας

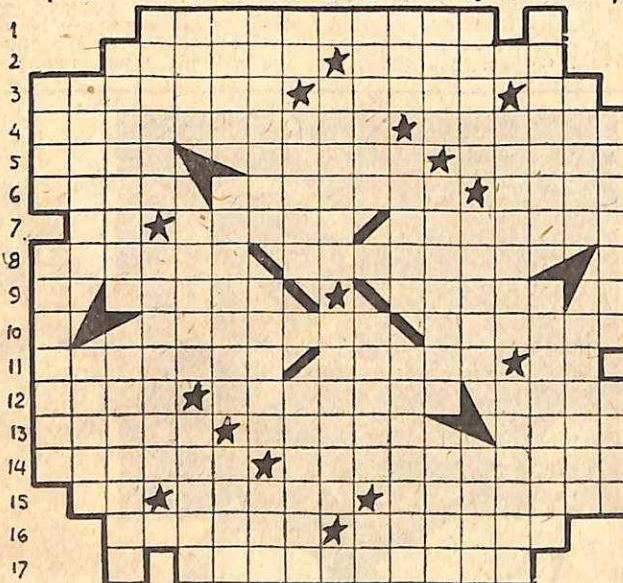
ΑΡΙΘΜΟΣ 817

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1 Είναι από τη μοίρα γραφτό.
- 2 Λύπη θλίψη (μεσφ.). — Έπιφανής οήτωρ και λογογράφος. Πού πέθανε το 380 π.Χ.
- 3 Άσυνκιντοι. — Φωτίζει. — Τροπικό επίρρημα.
- 4 Σύστασι, προτροπή. — Ποώδες φυτό. Πού δίνει γρασική ύλη χρήσιμη στη διουρηγία γρωμάτων.
- 5 Χρονικός σύνδεσμος. — Χωρίς

- 6 φιλόσοφος από το Έδιμβούργο.
- 7 Τοπικό επίρρημα. — Κατάπληκτο. άναδυο. — Εορπετό.
- 8 Χρόνος επίρρημα. — Πάθος του αίματος. — Μυθικός θασυλιάς τρ. — Σαυοθάκης.
- 9 Περίσπυρος Γάλλος καρδινάλιος και πολιτικός. — Υπόνομος. — Τελικός σύνδεσμος.
- 10 Αποτελούν θρεπτική τροφή. — Έσουλώνω τσάουμα. — Έπίρρημα: σαφώς.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

της Κύπρου, στην επαρχία Λεμεσού. — Δεν χαίρουν εκτίμησας (οδ.).

- 6 Ο όμιλος της Θείας Εὐνοίας.
- 7 Απόκλιση από αντίληψη ή ιδέας. — που αναγνωρίζονται ως όρθες. — Χώρα με πλούσιο υπέδαφος, που ανήκει και πάλι στη Γερμανία.

- 8 Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Έξ αιτίας (έπιρρημα). — Πανιά ι-στιφοδού, σε διπλή σειρά.
- 9 Έξωτικό φρούτο, που παράγει τώρα και η γάρα μας. — Λέγε-ται και διαπίθου.

- 10 Διδάσκει εκεί κάθε είδους μουσική (πληθ.). — Νήσι των Κυκλάδων.
- 11 Στεροφώνια μις των αισθήσεων των άτουα αυτών. — Τέτοια είναι όλα τα άλλα.

- 12 Πρόγεγρα καθίσματα, όχι και τσάντα. — Δημητριακό. — Μόριον (άρχ.).
- 13 Μέρος του ματιού. — Γένος άδικών πτηνών των Ίνδιαν. — Χτυπό.

- 14 Ένα από τα καλλιτεχνικά προσόντα του Γιάννη Γκιωνάκη. — Ποταμός της Ιταλίας, στην Τοσκάνη. — Θεός της μυθολογίας ιας.
- 15 Έξωτικό φρούτο. — Δεν είναι καρωμένα.

- 16 Δηλώνει, συγκατάθεσι. — Ά-γιοι. — Πόλις της Τουρκίας, αλλά και γενάρχης μαωμενικής δυναστείας της Μ. Άσίας.
- 17 Καθαρίζω. — Θα τά θρήτε σ' όλα τα περίπτερα.

- 18 Σχετίζονται με το Πάσχα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1 Δε βρίσκεται στη θέση του (οδ. δέτ.). — Κατάλληλα για φαγάνα.
- 2 Φυτό, του οποίου τρώμε τη ρίζα. — Ψωρία λουλουδία.
- 3 Διατηρούμε σε μία θέση ή σε μία κατάσταση, προσωρινός ή μόνιμος. — Χάνα το άμα μου.
- 4 Δέν είναι θέσαιο ότι θα συμβούν. — Ροδέριος... Σκώτος

- 9 Θσαυροφύλαξ του ναού των Ίε-ροσολύμων, που παραδόθηκε στον Πίτο κατά την κατάληψη της πόλεως. — Απαράτητη σε μία γυναίκα, κατά τις εξόδους της.
- 10 Προσθήκη με... υποζύγια. — Όρσοειρά της Ν.Α. Ευρώπης. — Κτητική ανωνυμία.

- 11 Χρονικός επίρρημα. — Κάνει τις κοπέλες να κοκκινίζουν. — Πο-σοτικών επίρρημα.
- 12 Άδικαίριος αριθμός (πληθ.). — Μυθικός θασυλιάς της Κορινθίου, που τιμωρήθηκε σκληρά στον Άδη. — Άκρωτήριο της Άλ-βανίας.

- 13 Βιολογική και έμποική πό-λις της Γιουγκοσλαβίας. — Έγκα-τάσταση, κατάλληλη για την ένα-ποθήκευση σιτηρών. — Μυθικός ήγεμίων των Άρμενίων, που θα-σάλεψε επί 58 χρόνια.
- 14 Νήν... Άμερικανός πολιτικός, ύπουργός επί προεδρίας Ροζα-βελτ. — Κέρμα μικρός αξίας.

- 15 Άκολλασίες, παροετροπές (κα-θαο.). — Έργασία των καθαρι-στών, αλλά και της νοικοκυ-ράς.
- 16 Πέτρος — Κάρολος... Γάλλος γλύπτης, άστρος της άσολας έλληνικής τέχνης. — Κατασκευα-σμένα από κερί.

- 17 Άγιοι... της Άλβανίας. — Τρο-πικό επίρρημα: καθώς.

- 18 ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

- 19 Η λύσις του 816 στη σελ. 70

- 20 ΛΙΓΟΣΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

- 21 Σύνταγμα με μία άνακοίνηση του ραδιοφωνικού σταθμού της Μόσχας, κανένας Ρώσος πολίτης δεν κατά-βηκε για πολιτικούς λόγους από τα τελευταία λίγα χρόνια. Γι' αυτό πε-λευτώτατα λίγα χρόνια. Γι' αυτό πε-λευτώτατα λίγα χρόνια. Γι' αυτό πε-λευτώτατα λίγα χρόνια.

- 22 Δέρμα φρέσκο

- 23 ΠΑΝΑΛΕΞ-ΑΚΜΕΣ ΠΛΑΣΤΕΝΤΑ

- 24 ΚΑΤΑΡΧΗΜΕΝΟ

- 25 ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

- 26 ΠΑΝΑΛΕΞ-ΑΚΜΕΣ ΠΛΑΣΤΕΝΤΑ

- 27 ΚΑΤΑΡΧΗΜΕΝΟ

λίας, έναν ώραίο λοχαγό, που την επισκέπτεται όμως πάντα με πο-λιτικά.

— Μα δεν έγινε μητέρα, έδω και λίγο καιρό!... — Ναι... κι αυτό ακριβώς με κάνει ν' απορώ, γιατί φαίνεται να λατρεύει το γυίο της και να είναι πάντα έρωτευμένη με τον άντρα της!

Η Μάρτιον έσκυψε το κεφάλι της. Άφου προσπάθησε του κόκκου να διαβάσει στη φυσιολογία της τις σκέψεις της, η Άλντα συνεχίσε: — Δε μπορώ να καταλάβω... Τη θεωρούσα πάντα τιμιώτατη... Μα ίσως νακανε πάντα κρυφά τη δου-λίτσα της, χωρίς να την πάρω μω-ρωδιά, όταν δεν είχα ιδιαίτερο λό-γο να την προσέχω!

Η Μάρτιον είχε γίνει κατάχλωμη. — Είσαι σίγουρη πως δε γελιέ-σαι; ξαναρώτησε.

— Άπόλυτα σίγουρη! Την ά-κουσα μάλιστα με τ' αυτιά μου να λη στη Ροζαλία: «Είναι πολύ επικίνδυνο να τον δέχομαι έτσι κρυφά. Το Σάββατο στη γιορτή, που θα δώσουμε, θα τον συστήσω στον άντρα μου. Έτσι, θα μπορη-τιά ναχεται σά φίλος του σπι-τιού».

— Ά, δίνουν γιορτή το Σά-ββατο;

— Δεν το ξέρετε; Δε σάς είπε τίποτα ο κόμης; Θέλουν να γιορ-τάσουν τη γέννηση του παιδιού τους. Δε μπόρεσαν ως τώρα, γιατί η βαρύνει ήταν άδιάθετη... Έχουν στείλει ένα σωρό προσκλησεις. Άν κατάφερα δε σήμερα να πεταχτώ εδω, είναι γιατί μ' έστειλε η βαρύνει να φροντίσω για τα λου-λουδια, που παράγγειλε στο Μπα-λόρ.

Η Μάρτιον άνασκήρτησε. — Θα φροντίσω εγώ γι' αυτό, είπε. Ψωνίζω απ' τον ίδιο ανθρωπό-λη και πρόκειται να πάω σήμερα στο μαγαζί του. Δε χρειάζεται ν' άσασχοληθείς εσύ. Έτσι, θα μπο-ρέσεις να μείνεις περισσότερη ώρα εδω.

— Όρα! Μα βγάτετε από ένα κόπο... Μην ξεχάσετε όμως να τού πητε πως τον θέλει άπωσθήποτε η βαρύνει, αύριο το πρωί.

— Μείνε ήσυχη!

— Πέστε του να ζητήσει τη Ρο-ζαλία, για να του μεταδώσει αυ-τή τις παραγγελίες της βαρύνει.

Η Μάρτιον έκανε κι άλλες έρω-τήσεις στην Άλντα. Φαίνονταν τε-λειώς ήρεμη. Άλλ' όταν έφυγε η κα-ριέρα, η νέα έμεινε για μερι-κά λεπτά σαν έκμυδονιμένο.

— Ήταν αλήθεια; άσα είχε άκού-σει; Είχε φίλο η μητέρα της; Μη-πως είχε βαρεθεί πια τον κόμη; Τον και το παιδί της, χωρίς να την υποπτευθ κανείς;

Τι τέρας ήταν, λοιπόν, αυτή η γυναικεία με την άγγελική όψη, το γοητευτικό χαμόγελο και τους γλυ-κούς τρόπους!...

Μα όχι, αυτή τη φορά δε θα πε-τύχαινε! Η Μάρτιον θα φρόντιζε να μεταδώσει τα έγγραφικά σχέδιά της! Είχε φτάσει η στιγμή να δράσει. Δεν της έπιτρεπόταν πιά να σωπάσει, να περιμένει ακόμα.

Το βράδυ εκείνο, δέχτηκε τον κό-μη πια έγκάρδια από συνήθους. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ματιά σε όλο ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Οι άνθρωποι που μεθάνε με νερό

Σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου εισήχθησαν κατά τον περασμένο μή-να 9 άτομα, 7 άνδρες και 2 γυναί-κες, που έπασχαν από χρονίο... άλ-

κολλισμό. Ο άλκοολισμός τους ά-φείλετο από ότι έπιναν μεγάλες πο-σότητες νερού (πάνω από 20 λίτρα την ήμερα). Κατά τους γιατρούς, το υπερβολικό νερό προκαλεί φαινόμενα μέθης, όμοια μ' εκείνα που κροστού-ισμερό πονοκέφαλο, λιγνους, μπερ-δεμα της γλώσσας κτλ.

Πότε θαρίσουν τά... μακαρόνιζ

Ένας άναγνώστης έγραψε σε μία έγγυλική έφημερίδα για να παρακα-λέσει να τον πληροφορήσουν ποτέ εί-ναι στην Ιταλία ά... θερσίμας των μακαρονιών, για να κανονισθ το τα-ξίδι του άστε να βρίσκεται εκεί!

Προτίμησε το σκυλί

Ο Άγγλος μηχανικός Κρήλ διέ-λυσε τους άρσενώδεις του. Άλτσια: η μνηστή του άπαίτουσε, μόλις παν-τρεύτην, να δώσει το σκυλί του. Άυτός, όμως, προτίμησε να κρατή-σει το σκυλί.

Πού γάνουν οι γυναίκες τις ώρες τους

Πού γάνουν τις περισσότερες ώρες τους οι γυναίκες; Μία άμερικανική έρευνα κατατάσσει τις χαμένες ώ-ρες των γυναικών με την ακόλουθη σειρά: Κινηματογράφος, κομμωτή-ριο, δοντιάρης, Πρόκειται, φυ-σικά, για τις γυναίκες που δεν έρ-γάζονται.

Ο Ραϊν Μίλλαντ θα σπουδάσει Ιατρική

Ο γνωστός ηθοποιός του άμε-ρικανικού κινηματογράφου Ραϊν Μί-λλαντ, ηλικίας σήμερα 54 χρόνων, άποφάσισε να έγκαταλείψη την ό-δον, για να σπουδάσει Ιατρική στο Παρίσι!

Ο έρωτευμένος πιλότος

Ένας Άμερικανός άεροπόρος, που ήταν μνηστευμένος με μία νέα από τη Νέα Ζηλανδία, έπεσε μ' άλεξι-πμποτο μπροστά στο σπίτι της. Η νέα χόρηκε, βέβαια, κι αυτή την έκδηλωση της άγάπης, άλλ' ο μνη-στήρας της άα μείνει 15 ήμερες στη φυλακή, έπειδή χρησιμοποίησε στρα-τιωτικό όπλο για άισθηματικούς σκοπούς.

Τι άζίτουν

Κατά τον καθηγητή Κέλλερ, του πανεπιστημίου του Τέξας, οι πρώτες ύλες από τις άποτες άποτελείται το άθροισμα άσματος, άζίτουν μόλις 2900 δραχμές!

Η γκαζ των παιδιών

Στη διεθνή έκθεση παιδικών πα-χνιδιών της Νορμπεργής έφανα-στηκαν 900 κατασκευαστές από 16 χώρες, που παρουσίασαν πάνω από 100 χιλιάδες μοντέλα παιχνιδιών για τις προσεχείς γιορτές των Χρι-στογέννων και του Νέου Έτους.

Το αυτοκίνητο που ένινε άφαντο

Ένας Άγγλος δάσκαλος, που εί-χε πάει στο Λονδίνο, για να έπισκε-φθί έναν άρρωστο συγγενή του, δέν εύρισκε μέρος για να παρκάρη το αυτοκίνητό του. Άφου έκαμε κάμ-πορας βόλτες είδε ένα μικροεργα-μένο σπίτι και σκέφτηκε πως ήταν ένα ιδιώδες μένος για να άψηση έ-κει το αυτοκίνητό του. Άλλ' όταν γύρισε, ύστερα από μισή ώρα, δέν το είδε πουθενά. Το σπίτι είχε γκρε-μισθί, στο μεταξύ, σαν να ήθελε να διασυστηθί που του είχαν τασά-ξει την ήρμία του κι' είχε θάψει κάτω από τα έρείπια το αυτοκίνητο.

35.003 κλωστίες και κεφαλιές

Η μανία των ρεκόρ καταντάει ά-ληθινά κομική στην εποχή μας. Έ-νας Νιρβηγός, ό Τόρε Όυλφ Χάν-σεν, ηλικίας 20 χρόνων, κατάφερε να κρατήσει στον άέρα μία μπάλλα ποδοσφαίρου επί 10 περίπου ώρες, χτυπώντας την 35003 φορές με τα πόδια ή το κεφάλι. Ο Χάνσεν ήταν και πριν ρεκόρμαν αυτός του προ-τοτύπου άγωνίσματος. Άλλά το προηγούμενο ρεκόρ του δέν έ-πε-ρ-νούσε τα 3000 χτυπήματα.

Για να νελάνε

Οι συνδρομητές τηλεφώνου της Βιέννης, παρίστανται τον άριθμό 1717, μπορούν ν' άκούουν κάθε μέρα μία εύθυμη Ιστοριούλα.

Με τα δάχτυλα άνοιχτά ή κλειστά:

Στο Λονδίνο λανσαρίστηκε τελευ-ταία ένας καινούργιος τύπος γυναι-κείων γαντιών. Τά γάντια αυτά έχουν γραμμένη με άνεξίτηλη μελάνη στο

μέρος της παλάμης τη λέξη «ΤΑΞΙ». Έτσι, εκείνη που τά φορεί, αντί να φωνάζη, πράγμα που είναι άπαι-σθητικό για μία γυναίκα, δέν έχει παρά να σηκώση το χέρι της, άδει-φορο ά... μ' άνοιχτά ή κλειστά τά δάχτυλα, για να σταματήση ένα ά-πό τά ταξί που περνούν από το δρόμο!

Για να είναι σίγουρη
Ο Άγγλος Φ. Σκόμπ πήρε δια-ζύγιο για το λόγο ότι η γυναίκα του, κάθε φορά που έβγαίνει μόνος το βράδυ, του άπαίτουσε να φάη «προγυμνάσι» δυο σκελιές σκρό-δο «ήδεια» να είμαι έξω από ό,τι έ-βγαζε η κυρία Σκόμπ στο δικαστή-ριο.

ΓΥΜΝΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΠΙΑ ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΙΣ

ΘΑ ΘΕΛΑΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ;

ΑΦΟΥ ΓΡΑΦΕΤΕ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ!

Άσφαλές βγάτε πη πολλές φορές: "Άς μπορούσα κ' εγώ να σχε-δίσω!"... Άλλά, γιατί άχι... άφου, όταν γράφετε, σχεδιάζετε με τόση εύκολία τά γράμματα του άλφαβήτου! Γρήγορα, λοιπόν, θα μπορούσατε να σχεδιάζετε και κάθε άλλο σχήμα, όταν, το χάρισμα του σχεδίου, που είναι έμφυτο σε όλους τους ανθρώπους, άς το καλλιεργήση η Σχολή Α.Β.Κ. με το κατάλληλο Σύστημα. Άμέσως θ' άποδώσατε και σεις κάθε είδους θέματα έπάνω στο χαρτί σας, με γραμμές άπλές κ' έκφραστικές, όμοια και άν είναι ή άλκία σας. Εύχως από το πρώτο μάθημα θα γράψετε και σεις τη χαρά να δημιουργή-τε κάτι έντελώς δικό σας, κ' έπειτα... θα δείτε πως τό να σχε-δάζετε είναι τό φυσικότερο πράγμα!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ το άληθινό εκπαιδευτικό Σύστη-μα Α.Β.Κ. που μ' άπουδή από όλητη σας, όπου και άν μένετε, άς έπιδέξει να κάνετε άχι πια άνθρώπους άνημπούς, άλλά σχέδια και σκέτσα άλφεινίστανο ές το φυσικό. Ζητήστε μας άμέσως όμμερα τό εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος μας, που τό προσφέρουμε δω-ρεάν και όπου θα δείτε κάθε λεπτομέρεια για το Σύστημα και τον τρόπο λειτουργίας της Σχολής Α.Β.Κ.

ΑΝ ΜΕΝΕΤΕ ΣΤΟ: Άθήνας προτι-μώτε να μός έ-πισκεφθίτε αλτο-προσώπως. Άν έμπεδίσκατε ή άν μένετε σ' έ-παρχία στείλτε συμπληρωμένο τό παρ-ακάτω ε-πιστολί-ο.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Κ. Πανεπιστημίου 10, Άθήνας

Παρακάτω στείλτε μου δωρεάν, χωρίς όπο-καμία μου, τό Αναλυτικό σας Τεύχος. Έστω κεί-σως άχι 3 σε γραμματόσημα για έξοδα.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Άν ένδιφερέκατε για παιδί, σημειώσατε έδω τό όνομα και την άλκία του:

έγιν...

Πρώτοι στα ΠΑΙΔΙΚΑ και φθηνότεροι

Bébé Rose

ΑΘΗΝΑΙ — Πλατεία Καπνικαρέας ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ — Γεωργίου Δ'

Μαρία μοντέρνα Ευρώπης

ΠΑΝΧΡΩΜ ΠΑΝΑΓΟΣ

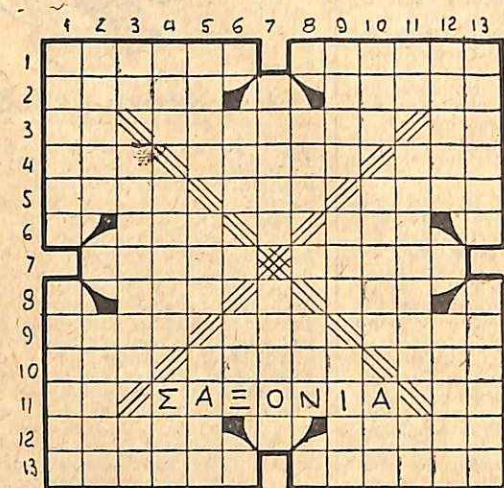
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 24 - ΑΘΗΝΑΙ

άρχισε έναν ανατολίτικο ρυθμό.
— Ή Νίτσα σηκώθηκε τρικλιζόντας.
— Πω! Πω! Να πεθάνω ο χάρος!
φώναζε μερακλήμενη.
Κι' άρχισε να χορεύει... τοι-
τετέλι.
«Πάει, εκδηλώθηκε!» είπα μέσα
μου κι' έκανα να φύγω.
— Πού πάς, βρέ τζιτζιφιόγκο;
μέ ρώτησε, χωρίς να πάψω το
χορό.
— Θα γυρίσω άμεσα! της είπα.
Και κατέβηκα δυο-δυο τις σκά-
λες, φυσικά, δεν ξαναγύρισα. Αυ-
τό έλειπε. Ή θεωρία του θείου
μου είχε επιτύχει πέρα για πέρα.
Τό περιστατικό πάντως αυτό μ'
έκανε προς στιγμήν να νοιώσω
άπογοητευμένο για το γυναικείο φύ-
λο. Όταν όμως σ' ένα πάρτυ
γνώρισα τη Σόφη, άλλαξα γνώ-
μη. Ή Σόφη ήταν ένα υπέροχο
πλάσμα. Της πρότεινα να πάμε
σε μία ταβέρνα να γιορτάσουμε
τη γνωριμία μας.
— Μόνοι μας; μου είπε αυτή.
— Αδύνατον! Τι θα πει ο κόσμος;
Θα πάρω και την αδελφή μου!
Συμφώνησα και μάλιστα έzeτί-
μηση περισσότερο τη σεμνότητά
της. Και την έπεισα να πηγαί-
νει μαζί μου στην Πλάκα. Τό πο-
τήρι της Σόφης φρόντιζα να τό
έχω πάντα γεμάτο.
— Όχι άλλο κρασί, κύριε! Ίά-
σων, μου είπε σε μία στιγμή ψι-
θυριστά η αδελφή της. Θα την
πειράξω...
— Ένώ όμως είχα τό σχέδιό μου.
Στό τρίτο κιλά, τό μέτριο της Σό-
φης γυάλιζαν παράξενα. Ότόσο
παρέμενε σεμνή και αξιοπρεπεί-
τη. Όταν άρχισε ή όρχήστρα να
παίζει την «Κομποροίτα», είδα τη
Σόφη να μελαγχολεί.
— Τι έχεις; τη ρώτησα άνθού-
σως.
— Τίποτα δεν έχω! μου άπάν-
τησε, ενώ δυο δακρυά κατακυ-
λίσανε στά μάγουλά της.
— Δεν σάς είπα να μη της δι-
νετε κρασί; έσκυψε και μου είπε
η αδελφή της. Νά! Άκούσε τώ-
ρα τη «Κομποροίτα» και τόν θυ-
μήθηκε.
— Ποιόν θυμήθηκε;
— Τό Γιοαννούλη! Ένα παλιό της
«άμωρο». Μαζί χορεύανε τη «Κομ-
ποροίτα» κι' όταν πιή, κρασί κι'
άκουσε αυτό τό ταγμό, τόν θυ-
μήται και κλαίει...
Ευτυχώς τελείωσε ή «Κομπορο-
ίτα» και ξαναβρήκε τό κέφι της
η Σόφη. Όχι όμως για πολύ. Σε
λίγο ξανάπεσε σε μελνχολία και
άρχισαν πάλι να στέζουν οι κά-
νουλές των ματιών της. Ή όρχή-
στρα έπαίξε τό «Θαλαρόκι» του
Άττικ. Γύρισα και κύτταξα την
αδελφή της.
— Τό «Θαλαρόκι», μου ψιθύρισε,
της θυμισε τό Σταμάτι.
— Ποιό Σταμάτι;
— Ένα αίσθημά της. Πηγαίνα-
νε τακτικά στό θαλάσριο ραντεβού
και τώρα, όταν άκουε τό «Θαλα-
ρόκι», θυμάται τό Σταμάτι.
Νευρίασα, άλλα έκανα ύπομο-
νη. Άλλως τε μοις τελείωσε ή
όρχήστρα τό «Θαλαρόκι» ή Σόφη
ξανάγινε εύθυμη. Χορεύαμε κι'
όλας. Άργότερα ό όρχήστρα έ-
παίξε τη «Μαλαγκένια». Άκούω
έναν άναστεναγμό. Γυρίζω και
βλέπω τη Σόφη βουρκωμένη.
— Ποιόν θυμήθηκε πάλι; ρώτη-
σα την αδελφή της.
— Τό Μπαμπή, που της τραγου-
δούσε τη «Μαλαγκένια» με την
κίθαρα του. Σας είπα μη της δι-
νετε κρασί...
Ευτυχώς ή όρχήστρα τό γύρισε
στά ρεμπέτικα και ή Σόφη έγινε
πάλι κεφαλή όταν έσ' λίγο ο γι-
ζέρ άρχισε τά «Παιδιά του Πει-
ραιά».
— Αιάν! Πέρς του να σταματή-
ση! μου λέει η αδελφή της.
— Γιατί;
— Δε τη βιάσεις;
Γυρίζω και βλέπω τη Σόφη να
χτυπιέται.
— Τι συμβαίνει;
— Θυμήθηκε τόν τελευταίο της
έρωτα τόν Άριστο τόν Πειραιώ-
τη!
— Βρέ, δεν πάτε, να μη σάς
στείλω και τίς δυό; φώναζε έξω
φρενών.
Και κάλεσα τό γκαρσόνι. Πλή-
ρωσα και φύγαμε έσπευσμένα
και ούτε την ξανάδα τη Σόφη.
Όσο για τό μέσοδο του θείου μου
τού Έμπεδοκλή, μη μου πτε ότι
δεν είναι περίφημη! Σ. Α.

Γιά μικρούς

Ανω - Κάτω σταυρόλεξο

Στό σταυρόλεξο αυτό, αντί να σάς δώσουμε τις
εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων, που θα τό συμπλη-
ρώσουν, σάς δίνουμε τις ίδιες λέξεις, όχι βέβαια με
τη σειρά εμφάνισής τους μέσα στό σταυρόλεξο, άλ-

Χειρίς της γυναίκας

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

ANAMEΣΑ στα διάφορα είδη φορεμάτων, που μας παρουσιάζει εφέτος η μόδα, ο τύπος σεμιζιέ δεν παραμερίζεται ποτέ. Είναι η κόψι, που παρουσιάζει τη μεγαλύτερη απλότητα, συνδυάζοντας την με χάρη και κομψότητα.

Με την περίοδο, που αρχίζει, βλέπουμε τις προτιμήσεις της μόδας να κλίνουν προς την ίδια γραμμή. Φυσικά, δε μπορούμε ν' αποφανθούμε οριστικά, γιατί είναι άρχη της εποχής κι' η μόδα δεν έχει ακόμη αποκρυσταλλώσει τις νέες τάσεις της.

Δε θα πέσετε έξω, εν τούτοις, ούτε κινδυνεύετε να βοηθήτε στο περιβόριο αν παραγγείλετε στη ράφρα σας ένα φόρεμα σεμιζιέ σε ίδια γραμμή από λαινάξ.

Μπορείτε να κάνετε το κορσάξ κιμονό. Αυτό δε βίγει την ευθυγράμμια, που επιδιώκετε, όπως επίσης μπορείτε να γαρνίρετε το κορσάξ σας με δύο-τρία πιεττάκια. Τα πιεττάκια αυτά συνεχίζονται και στη φούστα, σαν ελεύθερες πένες.

Τα μανίκια του φορέματος σταματούν στους αγκώνες, αλλά το κλείσιμο του κορσάξ φθάνει ως τη ρίζα του λαιμού, όπου ένα λευκό γιανκαδάκι το συμπληρώνει.

Το κούμπωμα του κορσάξ είναι κρυφό και μόνο ένα κουμπί φαίνεται ψηλά στο λαιμό. Μία φαρδεύει δερμάτινη ζώνη, συνδυασμένη με το χρώμα του φορέματος, βάζει την τελική νότα στο σύνολο.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Θα δούμε τώρα το φθινόπωρο κι' έναν άλλο τύπο φορέματος, που είναι πολύ κατάλληλος για την εποχή. Με μια κλίσι διπλωτή της φούστας στο ένα πλάι, σχηματίζει σα ρόμπ-μαντώ.

Γι' αυτό το είδος είναι ένδειξιμα τα φανταζι λαινάξ σε συνδυασμούς χρωμάτων ή αποχρώσεων. Προτιμούμε ως σχέδια: τα καντριγιέ, τα πιέ-ντε-πούλ, τα ντιαγκονάλ και τα πτί-καρρό.

Το κορσάξ γίνεται άνετο με μανικιόκλλησι, αλλά σχηματίζει στους ώμους ένα είδος επωλέτες και ένα ιδιόρρυθμο ριχτό φάρδος προς τα κάτω.

Το άνοιγμα του κορσάξ είναι αρκετά βαθύ και

μυτερό κι' ο λαιμός γαρνίρεται μ' ένα μεγάλο γιανκά και ρεδέρ ανάλογα.

Πένες ελεύθερες συγκεντρώνουν το φάρδος του κορσάξ στη μέση κι' αυτό επαναλαμβάνεται και στη στενή φούστα, για να δοθεί φάρδος στους γοφούς. Ένα μοναδικό κουμπί είναι τοποθετημένο στο τέλος του άνοιγματος του κορσάξ και μία δερμάτινη ζώνη στη μέση συμπληρώνει την όλη εμφάνιση.

ΡΙΧΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα πολύ άνετα ριχτά επανώφορια είναι η μεγάλη μόδα της φθινοπωρινής σεζόν. Τα φανταζι ύφασματα έχουν εδώ το λόγο. Τα χρώματα, που θα φορεθούν πιο πολύ είναι το γκρι, το μπέζε, το γκρέζ και διάφορα μελανζέ.

Η κόψι, που χαρακτηρίζει τα μόδα αυτά επανώφορια, είναι η κιμονό, με πολύ φαρδεύει μασχάλες και με το σκέρσο της ραφής, σ' όλο το μήκος του επάνω μέρους του μανικιού.

Στο λαιμό θα έχουμε γιανκά και ρεδέρ, ώστε να σχηματίζεται ένα μυτερό άνοιγμα και να μπορεί να φοριέται και έντελως κλειστό.

Οι τσέπες θα είναι πάντα το απαραίτητο στολισμα, μεγάλες και εξωτερικές, κάθετες ή οριζόντιες.

Τα επανώφορια αυτά, μάλλον ελαφρά, θα μπορούν να φοριούνται και στην αρχή του χειμῶνος πάνω από ένα μάλλινο φόρεμα, ή ένα ντε-πιέζ ή και ένα ταγιέρ, γιατί η άνετη κόψι τους δε θα εμποδίσει διόλου σ' αυτό.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τα δύο χρώματα μπλε-μαρέν και μαύρο θα έλθουν πάλι να μας προσφέρουν τη συμμετοχή τους για να μας βοηθήσουν να έχουμε κομψές απογευματινές τουαλεττίτσες, για τις πρώτες συγκεντρώσεις της εποχής.

Τα μισοαμτιγιέ αυτά φορέματα τα χαρακτηρίζει μεγάλη απλότητα στην κόψι. Έχουν ευθυγράμμη φούστα και κορσάξ λιγάκι άνετα και μάλιστα ελαφρώς μπουφάν. Κάποτε έχουν κι' ένα ντραπισιτό δέσιμο, που πέφτει στο πλάι.

Τα άνοιγματα μπροστά είναι οβάλ και κατ'αλήγειν πάντα σε κάτι λευκό.

Πότε βλέπουμε ένα πιαστρόν από όργκάντζα, πότε ένα γιανκαδάκι από πικέ, ρεδέρ από βατί-

στα ή δαντέλλα κ. ά.

Συνηθίζονται επίσης οι σμόκιν γιακάδες, όταν ο τύπος και η φυσιογνωμία το επιτρέπουν.

Τα μανίκια διατηρούν πάντα το ίδιο μήκος τρουά-κάρ, που καθώς φαίνεται, θα κρατήσει ακόμη πολύ.

Για τις πρώτες τουαλεττίτσες θα χρησιμοποιηθούν πολύ λεπτά λαινάξ και ζέρσευ.

ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ.

Μην ξεχνούμε πως φτάνει πάλι η βασιλεία των πλεχτών. Καζάκες, πουλόβερ, μπλουζες, με τη μία ή την άλλη φούστα, θα αποτελούν ωραϊότητα, πρακτικά και κομψά σύνολα.

Οι καζάκες και το πουλόβερ είναι μάλλον κοντά, λίγο κάτω από τη μέση, αυτό όμως δεν αποκλείει να δούμε και πολλά πιο μακριά.

Θα δούμε και πολλές καζάκες από ζέρσευ, που μπορούν κάποτε να προσλαμβάνουν και μία πιο λουσατή εμφάνιση, ιδίως όταν φοριούνται με την κατάλληλη φούστα.

Όσο για τα απλά πλεχτά, θα παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία χρωμάτων, προ πάντων ζωηρών και πολλά θα είναι ριγώτα, με οριζόντιες ραβδώσεις. Κι' εδώ τα μανίκια είναι, κατά γενικό κανόνα, τρουά-κάρ.

Τα πλεχτά θα φορεθούν με ειδών-ειδών φούστες: πολύ στενές, ή ελαφρώς εβαξέ, ή και πλισσεωτές. Όλα θα εξαρτηθούν από τη χρήση, που θα κάμετε τόσο της φούστας όσο και του πλεχτού.

ΔΕΡΜΑΤΙΝΕΣ ΖΑΚΕΤΤΕΣ

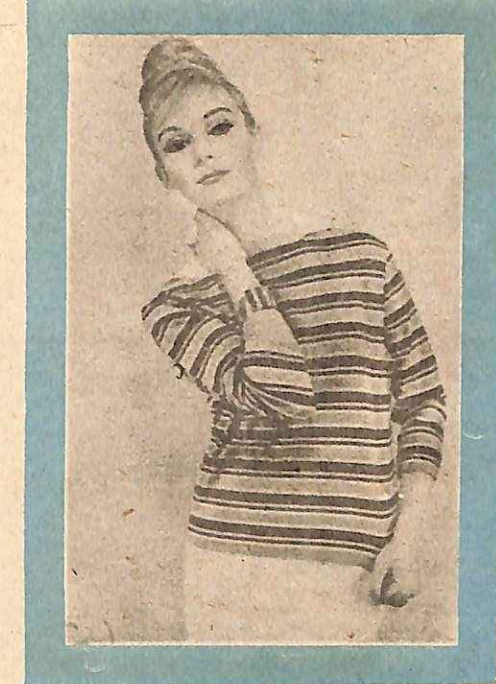
Πολύ γρήγορα θα νοσταλγήσετε μία δερμάτινη ζακέττα και πρέπει να ξέρετε, ότι η μόδα την έχει πάντα στην ευνοία της.

Με τη σπορτίβ εμφάνισή της είναι τόσο κατάλληλη, για να συμπληρώσει τη φούστα και τη μπλουζα, αργότερα δε και φούστα με πουλόβερ ή και φόρεμα μάλλινο.

Στην προινή σας έξοδο, στην έκδρομή σας, θα είναι πάντα έτοιμη να σας εξυπηρετήσει, προσδίδοντας μία ιδιαίτερη κομψότητα στην εμφάνισή σας.

Το φυσικό χρώμα του δέρματος είναι εκείνο, που θα φορεθί πιο πολύ, αλλά κοντά σ' αυτό και κάθε άλλο χρώμα σκούρο ή ανοιχτό.

Η κόψι στις δερματινές αυτές ζακέττες έχει μία τυπική μορφή, ένα κλασσικό τύπο, όπου τα γαζιά παίζουν μεγάλο ρόλο, σα στολίσμα.

Αριστερά: Δερμάτινη μακριά ζακέττα με μεγάλο νωμίτη. Δεξιά: Πουλόβερ-καζάκα με οριζόντιες ραβδώσεις.

Η γραμμή αυτή δίνει μεγάλη άνεση στη ζακέττα και μία φαρδεύει ζώνη στη μέση περιορίζει το φάρδος, σχηματίζοντας σούρες.

Το άνοιγμα του λαιμού είναι το γνωστό κλασσικό, μυτερό με γιανκά και ρεδέρ, μπορεί όμως να φοριέται και κλειστό.

Τα μανίκια σ' αυτές τις ζακέττες είναι μακριά και λιγάκι πιο στενά κάτω.

Καθώς είπαμε, τα γαζιά στολίζουν αυτές τις ζακέττες σε ίδιο χρώμα με το χρώμα του δέρματος. Θα έχουν φαρδύτερες βελονές στο νωμίτη, στο τελείωμα των μανικιών και στις πλάινες ραφές, που κρύβουν τις τσέπες.

Λίγο μικρότερα γαζιά στολίζουν το γιανκά, τα ρεδέρ και τη ζώνη, που κλείνει με άγκράφα ντυμένη με δέρμα.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Λιγάκι πρόωρο ίσως να μιλούμε από τώρα για βροχή, αλλά, καθώς μετεβλήθησαν τόσο οι καιρικές συνθήκες τα τελευταία χρόνια, είναι

προτιμότερο να μη βρεθούμε άνετοιμες.

Αδιάβροχα από σατέν αδιαβροχοποιημένα, μεταξωτά ή βαμβάκερα, είναι αυτά που θα προτιμήθουν, γιατί είναι ελαφρά και μπορούν να φοριούνται και πάνω από λεπτά επανώφορια.

Για πιο βαριά έχουμε τις γκαμπαρτίνες και τα λόντεν. Φυσικά, είναι πολύ ακριβότερα αυτά, αλλά είναι και μεγαλύτερης διαρκείας. Ένα καλό λόντεν μπορεί να βαστάξει και οκτώ χρόνια.

Για έντελως φτηνά αδιάβροχα έχουμε τα νάυλον. Είναι τέτοια η ποικιλία τους, που θα βοηθήσει κάτι το γούστο σας και στον άφορο το χρώμα και στον άφορο το σχέδιο. Μη διστάσετε να διαλέξετε ένα ωραίο ανοιχτό χρώμα, γιατί δε ζούμε πια στην εποχή των σκοτεινοχρωμών αδιάβροχων. Τώρα αντιμετωπίζουμε τη βροχή με το χαμόγελο!

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥΣ

Η ριχτή γραμμή διατηρεί πάντα τα πρωτεία. Εκτός από την κομψότητα, που εμφανίζει, έχει και το προσόν να προσδίδει στο αδιάβροχο την άνεση, που χρειάζεται για να φοριέται με ευκολία πάνω απ' ό,τιδήποτε, τόσο πάνω από το φόρεμα, όσο και πάνω από το ντε-πιέζ.

Η ριχτή γραμμή παρουσιάζει πάντα μία εβαξέ κλίσι προς τα κάτω, χωρίς όμως υπερβολή, τόσο που να μη απομακρυνόμαστε από την ευθυγράμμια.

Το κλείσιμο ως τη ρίζα του λαιμού είναι πολύ συνηθισμένο σ' αυτό τον τύπο του αδιάβροχου κι' ένας αρκετά μεγάλος γιανκάς εβαξέ το συμπληρώνει. Το ευθυγράμμο κούμπωμα γίνεται με μεγάλα κουμπία, τοποθετημένα αρκετά μακριά το ένα από τ' άλλο, ενώ οι τσέπες είναι κρυφές.

Η μόδα, εν τούτοις, δεν αποκλείει και τα αδιάβροχα με ζώνη. Αυτά έχουν μυτερό άνοιγμα μεγάλο γιανκά και επίσης μεγάλα ρεδέρ.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Αν οι βέστες είναι της μόδας για τους μεγάλους, για τα παιδιά είναι απαραίτητες.

Αυτή την εποχή, τόσο για τον περίπατο, όσο και για το σχολείο, η μικρούλα πρέπει να έχει την άνετη, ζεστή βέστα της, για να την προφυλάσσει.

Τα φανταζι λαινάξ είναι τα ύφασματα, που ενδείκνυνται γι' αυτές τις παιδικές βέστες και λέγοντας φανταζι, εννοούμε καρδεβάτα, σκατσέζικα, διαγκονάλ.

Τα σχέδιά τους είναι έντελως ριχτά, με ευθυγράμμο κούμπωμα μπροστά. Κάποτε έχουν μία μαρτεγκάλ πίσω στη μέση και τότε γίνονται λιγότερο ριχτές και σταυρωτές.

Υπάρχει και ένα άλλο σχέδιο: αυτές που είναι κλειστές ως τη ρίζα του λαιμού, με κατεδαστά στρουγγυλά γιανκαδάκια.

Από τις παιδικές βέστες όλων των ειδών δε λείπουν οι τσέπες, εξωτερικές ή κοφτές, οριζόντιες ή διαγώνιες και μερικές έχουν καπάκια.

Οι βέστες φοριούνται συνήθως με πλισσεωτές φούστες και όταν ο καιρός το απαιτεί, μέσα από τη βέστα, φοριέται το πουλόβερ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Αριστερά: Σκερταδόζικο φόρεμα από καντριγιέ λαινάξ. Μέσον: Τουαλεττίτσα βαθύκρυψη με λευκό πιαστρόν. Δεξιά: Φθινοπωρινό επανώφορι σε κόψι κιμονό.

Αριστερά: Φόρεμα από λαινάξ πτι-καρρὼ με πολύ σουρωτή φούστα. Μέσον: Πουλόβερ-ζιλέ με σχέδια στην πλέξι ζακά. Δεξιά: Παιδική βέστα από καρδεβάτα λαινάξ με μαρτεγκάλ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Έχω, λοιπόν, την τιμή να βρίσκομαι μπροστά στον αυτοκράτορα Φραγκίσκο, είπε η Καρολίνα, κάνοντας μια υπόκλιση.

— Λίνα σύζυγό του κι' αυτοκράτειρα. Η φήμη αυτή αναστάτωσε τους αλλοίους κύκλους και τάραινε την κυβέρνηση. Ο Φραγκίσκος, άλλωστε, είχε δώσει ώριμες εντολές, που έδειχναν καθαρά ποιες ήταν οι προθέσεις του.

— Αυτός ο γάμος δε μπορεί να γίνει και δε θα γίνει, είπε ο υπουργός των Έξωτερικών Μέρτενχ, που είχε γίνει ο διατητής των ευρωπαϊκών πραγμάτων έπειτα από τη συνθήκη της Βιέννης.

Και, την ίδια μέρα, παρουσίασε στον αυτοκράτορα μια διαταγή που εκτόπιζε την Καρολίνα από τη Βιέννη, και της ώριζε ως τόπο διαμονής της την Τεργέστη.

Ο Φραγκίσκος προσπάθησε να κρύψει την ταραχή του, όταν διάβασε αυτή τη διαταγή.

— Από πότε ο υπουργός των Έξωτερικών ανέλαβε αστυνομικά καθήκοντα; ρώτησε.

— Από τη στιγμή που κινδυνεύουν τα συμφέροντα της αυτοκρατορίας, ο υπουργός των Έξωτερικών νομίζει ότι έχει υποχρέωση να εκτελέσει καθήκοντα αστυνομίου.

— Για ποιο κίνδυνο μιλάτε;

— Μεγαλειότατε, οι έγχθροι του θρόνου σας διέπειραν τη φήμη ότι σκοπεύετε να κάμνετε σύζυγό σας την αδελφή του Ναπολέοντος...

Ο Φραγκίσκος έχασε το χρώμα του.

— Και τι έχετε να παρατηρήσετε γι' αυτό το γάμο; ρώτησε.

Αυτοκρατορικό είδύλλιο

ΑΠΟ κάμποσο καιρό, οι περίοικοι του πύργου του Μπράουνμπουργκ, κοντά στη Βιέννη, έβλεπαν κάθε πρωί μια κομψή άμαξάνα που έδρανε από τη βαρεία πύλη του, για να πάει να κάμει τον περίπατό της στο γειτονικό δάσος. Ήταν νέα κι' όμορφη. Άλλα φαινόταν πολύ λυπημένη. Κάποιες δεν την είχε ιδει ποτέ να χαμογελάει κι' όλοι είχαν προσέξει ότι άπώθυε τον κόσμο.

Έκείνο το πρωί, η άμαξάνα προχωρούσε πλάι στην όχθη ενός μικρού ποταμού, θαυμάζοντας το υπέροχο τοπίο που απλωνόταν μπροστά της, όταν, ξαφνικά, είδε έναν καβαλλάρη που έρχοταν από το αντίθετο μέρος. Τον ακολουθούσε σε μικρή απόσταση ένας ιπποκόμος με χρυσοστόλιστη λιβρέα.

Ο καβαλλάρης δεν ήταν πολύ νέος. Είχε, όμως, ευγενική φυσιογνωμία και μεγάλα μελαγχολικά μάτια. Όταν πλησίασε, συγκράτησε το αλόγο του κι' έδωσε με σεβασμό το καπέλλο του.

— Συχωρέστε με, κυρία, είπε. Είσατε η ιδιοκτήτρια του πύργου του Μπράουνμπουργκ;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε κάπως εκπληκτική η άμαξάνα.

— Άλλα τότε είσατε...

— Η κόμισσα της Λιτόνα.

Ο άγνωστος χαμογέλασε.

— Θέλετε να πηθε ή τέως βασίλισσα της Νεαπόλεως, η χήρα του Ίωακείμ Μυρά; είπε μ' ευγένεια.

Η άμαξάνα, που δεν ήταν άλλη από την Καρολίνα, τη μικρότερη αδελφή του Ναπολέοντος, χλωμάσε. Ο αδελφός της είχε πια νικήσει στο Βατερλώ κι' ήταν τώρα εξόριστος στην Αγία Ελένη κι' ο Ίωακείμ Μυρά είχε βρη το θάνατο στην προσπάθειά του ν' ανακτήσει το θρόνο της Νεαπόλεως. Η χήρα του πήγε τότε στη Βοημία, όπου έμεινε λίγο καιρό. Άλλα, οι αδιάκοπες βροχές την πείραξαν στα νεύρα. Αψιφώνισαν τον κίνδυνο, άγδρασε τότε τον πύργο του Μπράουνμπουργκ, κοντά στη Βιέννη και πήγε να εγκατασταθεί εκεί ως κόμισσα Λιτόνα (το όνομα αυτό ήταν αναγραμματισμός του Νατόλι). Νά, όμως, που την είχαν ανακαλύψει! Ο άνθρωπος αυτός, που της είχε φανή τόσο συμπαθητικός βά ήταν σίγουρα κάποιος κατάσκοπος.

— Η κυβέρνηση της Βιέννης δε μπορεί, λοιπόν, να λυπηθεί μια δυστυχισμένη γυναίκα, που έχασε το θρόνο και τον άντρα της; είπε με φωνή που έτρεμε. Ήταν μήπως έγκλημα που ήρθε εδώ;

Το πρόσωπο του συνομιλητού της φανέρωσε μια δυνατή έκπληξη.

— Παρεξηγήσατε το θάρρος που πήρα να σας μιλήσω, απάντησε. Πρέπει να σας πω πως μένω σ' ένα γειτονικό πύργο και πως είχα πολλές φορές τη χαρά να σας βλέπω να κάμνετε τον περίπατό σας σ' αυτό το δάσος...

Τόλμησα, λοιπόν, να σας σταματήσω, για

να σας παρακαλέσω να τιμησετε με την παρουσία σας το σπίτι μου.

— Άλλα ποιός είσατε, κύριε; ρώτησε σατισμένη η Καρολίνα.

— Α, δε με γνωρίζετε; είπε ο άγνωστος. Δεν έτυχε να ιδίτε ποτέ το πορτραίτο μου;...

Συχωρέστε με τότε...

Η Καρολίνα τον κύτταξε προσεκτικά κι' άμέσως το αίμα ανέβηκε στο πρόσωπό της.

— Ω, Θεέ μου! είπε. Έχω, λοιπόν, την τιμή να βρίσκομαι μπροστά στον αυτοκράτορα Φραγκίσκο, το σεβαστό πατέρα της αυτοκρατορίας Μαρίας-Λουίζας;

Λύγισε ταυτόχρονα το δεξί της γόνατο κι' έκαμε μια βαθειά υπόκλιση μπροστά του.

— Και τώρα θα τιμήσετε την αλή μου με την παρουσία σας; τη ρώτησε ο αυτοκράτορας.

— Μεγαλειότατε, είναι μεγάλη η καλωσύνη σας, απάντησε η Καρολίνα. Άλλα, στην κατάστασή που βρίσκομαι, μόνο η μοναξιά κι' η λύπη ταπεινάζουν στην ψυχή μου.

— Η μοίρα στάθηκε σκληρή στο σύζυγό σας, είπε ο αυτοκράτορας. Άλλ' είσατε ακόμη νέα και πολύ όμορφη κι' έχω ακούσει πολλά για την εξυπνάδα σας... Θάπρεπε, λοιπόν, να βλέπετε ένα χαλίνο στη λύπη σας...

— Η ζωή μπορεί να σας χαμογελάσει και πάλι. Κι' έχετε όλα τα δικαιώματα γι' αυτό... Θα βέλατε να περπατήσουμε μαζί μέσα στο δάσος;

Πρόδωσε ταυτόχρονα από τ' αλογό του και τη βοήθησε να κατεβή κι' αυτή από το δικό της. Πέταξε κατόπιν τα χαλινάρια των δυο ζώων στον ιπποκόμο που είχε πλησιάσει.

Η Καρολίνα περπατούσε τώρα σπριγμένη στο μπράτσο του αυτοκράτορα, που έσκυβε κάθε τόσο για να της μιλήσει.

Το άλλο πρωί, ξανασυναντήθηκαν στο δάσος και σε λίγο κατάλαβαν πως αυτές οι συναντήσεις τους ήταν το ίδιο απαραίτητες όσο κι' ο αέρας που ανέπνεαν. Είχαν αγαπήσει... Μια μέρα, τέλος, η Καρολίνα έκαμε την εμφάνισή στο ανάκτορο του Σάινμπουργκ. Οί αλλοί είδαν τότε έκπληκτοι τον αυτοκράτορα να τρέχει να προσφέρει το μπράτσο του στην αδελφή του ανθρώπου, που ήταν ο μεγαλύτερος έχθρος του θρόνου και της αυτοκρατορίας του.

Σε λίγο, ήταν κοινό μυστικό το είδύλλιο του αυτοκράτορα με την αδελφή του μεγάλου Κορσικανού. Έπειτα, μια μέρα, κυκλοφόρησε η φήμη πως ο Φραγκίσκος που ήταν χήρος από χρόνια, σκόπευε να κάνει την Καρο-

— Στη Γαλλία, οι άπαδοι του Βοναπάρτη είναι πολύ ισχυροί και κινούνται πάντοτε, απάντησε ο Μέρτενχ. — Αν ο αυτοκράτορας της Αυστρίας κόμει σύζυγό του την αδελφή του Βοναπάρτη, θ' αναθεωρήσουν και δε θα δυσκολευτούν να ρίξουν τη νείμμη κυβέρνησή.

Σε έξη μήνες, ο Βοναπάρτης θά ξαναδρίσκεται στο Παρίσι κι' ο πόλεμος θά ξαναρχιστεί.

Ο αυτοκράτορας τότε θά βρεθεί μπροστά στο δίλημμα: ή να πολυμηγή τον αδελφό της συζύγου του και σύζυγο της κόρης του ή να τον αφήσει να του πάρει τη μία έπειτα από την άλλη τις καλύτερες επαρχίες του, για να τον δώσει στο τέλος κι' από το θρόνο του...

Άλλ' είμαι βέβαιος ότι δεν πρόκειται να γίνει τίποτα από όλα αυτά. Γιατί κι' αν ακόμη ο αυτοκράτορας είχε αυτή την παράλογη σκέψη στο μυαλό του, ολκλήρη η Αυστρία θά σπικωνόταν στο πόδι, για να τον παραλογιστεί να την παραδώσει στα χείρια των έχθρών της.

Ο αυτοκράτορας κατάλαβε ότι ήταν περριτό ν' αντιταχί. Και πήρε από το τραπέζι ένα φλιτζάνι... Τη στιγμή που έβαζε την υπογραφή του, ένα δόρυ έπεσε πάνω στο έγγραφο, που ήταν ο θάνατος της ανήλικης του. Ο Μέρτενχ τον είδε έκπληκτος να το διπλώνει κατόπιν και να το βάσει στην τσέπη του.

— Άλλα, μεγαλειότατε... τόλμησε να πη, — Θα εκτελέσω μόνος μου τη διαταγή σας, κύριε αστυνόμε, απάντησε ο Φραγκίσκος.

Το ίδιο βράδυ, έτρεξε στον πύργο του Μπράουνμπουργκ.

— Αγαπημένη μου Καρολίνα, της είπε δείχνοντάς της τη διαταγή που είχε υπογράψει, — δε μπορώ να σε κάμω σύζυγό μου κι' αυτοκράτειρα, όπως ήταν η μεγαλύτερη επιθυμία μου και δε θα είμαι τόσο ανόητος για να εκμεταλλευθώ την αγάπη σου για μένα και να σου ζητήσω να μείνεις κοντά μου σαν αυτοκρατορική ευνοούμενη... Αύριο, θά σε συνοδεύω στον τόπο της εξορίας σου.

Ξεκίνησαν το άλλο πρωί μέσα σ' ένα κλειστό άμαξι, που χρειάστηκε πάνω από δεκαπέντε ημέρες για να τους πάει στην Τεργέστη. Αποχαιρετώντας την για να γυρίσει στη Βιέννη, ο Φραγκίσκος της είπε:

— Ο αυτοκράτορας είναι υποχρεωμένος να φύγει. Άλλ' η καρδιά του Φραγκίσκου θά μείνει για πάντα κοντά στην αγαπημένη του Καρολίνα.

Από τότε δεν ξαναϊδώθηκαν ποτέ πιά.

Σ. ΝΤΟΠΝΙΕ

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

Τό πορείτος του ΜΠΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο ΤΖεφ είναι απελπισμένος, γιατί δε μπορεί να βρη τις 5.000 δολάρια που του ζητάει μετρητά ο δάκτωρ Κλιντζ για να νιατρέψη τη Ρίμα. Ξαφνικά του έρχεται μια έμπνευση! Μαγνητοφώνει ένα θαυμάσιο τραγούδι της και παρουσιάζεται με την ταινία στη μεγαλύτερη εταιρία δίσκων. Ο διευθυντής μένει ενθουσιασμένος, όταν την ακούει, και υποσχετά ένα λαμπρό συμβόλαιο. Απαιτεί όμως ν' ακούσει τη Ρίμα να τραγουδά αυτοπροσώπως. Ο ΤΖεφ αναγκάζεται να του εξηγήσει πως χρειάζεται πρώτα θεραπεία γιατί είναι τοξικομανής. Έκείνος τον διακνεί τότε, χωρίς άλλη συζήτηση. Δε θέλει ν' ακούσει για τοξικομανείς γιατί παίρνει και η κόρη του ναρκωτικά. Μόνο αν βεβαιωθεί πως θα θεραπευθεί η Ρίμα, θά δέχτη να την ακούσει. Έπειτα απ' την καινούργια αυτή άποψη, ο ΤΖεφ δεν ξέρει πια τι να κάνει. Έχει μείνει χωρίς δουλειά και χωρίς λεσά. Δέχεται λοιπόν μια πρόταση. Δέχεται να εργασθί μια μέρα ως κομπάρσος στα σπουντιο (Πασιφικ). Ύστερα εκείνη του λέει ότι, όπως πληροφορήθηκε από κάποιο γνωστό της, υπάρχουν κάδε βράδυ 30 χιλιάδες δολάρια στο γραφείο προσωπικού των σπουντιο. Τον βεβαιώνει δε πως είναι εύκολώτα να τα κλέψουν. Έκείνος άνοιχτη στην πρόταμή, άναγκάσθ, άλλ' ύστερα πειθεται, γιατί βρίσκει πως δεν υπάρχει άλλη λύση. Όταν τελειώνουν λοιπόν τη δουλειά τους, κρύβονται μέσα στο σπουντιο, και άργα τη νύχτα εισχωρούν στο γραφείο προσωπικού. Η Ρίμα προσπαθεί να διαρρήξει το συρτάρι όπου πρέπει να βρίσκονται τα λεφτά.

— Ψηλά τα χείρια! πρόφερε μια ξερή και σταθερή φωνή αστυνομικού. Γύρισα και τον κύτταξα. Στεκότανε στην άνοιχτη πόρτα και κρατούσε ένα πιστόλι ψηλωμένο καταπάνω μου. Ήταν ψηλός, γερός, με φαρδύους ώμους.

— Τι γυρεύεις εδώ; πρόσθεσε. Σήκωσα σιγά-σιγά τα χείρια μου, που τρέμανε. Είχα τη φριχτή εντύπωση πως θά με πυροβολούσε...

— Εγώ... δεν... τραύλισα, σαν χαμένος.

— Μην κατεβάσεις καθόλου τα χείρια σου!

Άγνοούσε πως η Ρίμα ήταν ζαρωμένη πίσω απ' το γραφείο. Η μόνη μου σκέψη ήταν να την καλύψω, γδαινώντας απ' το γραφείο πριν αντιληφθί ο αστυνομικός την παρουσία της.

Τα κατάφερα όπως-όπως να κυριεύσω στα νεύρα μου.

— Έχασα το δρόμο μου κι' έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ εδώ, δικαιολογήθηκα.

— Μπά; Θα κοιμηθής σ' ένα άλλο μέρος, πιδ ασφαλισμένο... Έμπρός, προχωρεί σιγά-σιγά, με τα χείρια ψηλά.

Προχώρησα προς το μέρος του.

— Άλτ! μού φάναξες, με τα μάτια δεν τραγουδούσε πιά. Την άκουγα να βλαστήμιά ανάμεσα στα δόντια της.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησα, πηγαίνοντας κοντά στο γραφείο.

— Δύσκολα το πράγμα, μα θά τα καταφέρω, μου είπε ήρεμα. Άσε με ήσυχη, να συγκεντρωθώ.

— Πάμε να φύγουμε καλύτερα!

— Μην νευριάζεις λοιπόν!

Ξαναγύρισα στο παράθυρο. Κι' άμέσως η καρδιά μου χοροπήδησε στο στήθος μου και κόπηκε η ανάσα μου.

Μπροστά στο σκοτεινό φόντο, ξεχώριζαν το κεφάλι κι' οι ώμοι ενός ανθρώπου, που κύτταζε μέσα στο δωμάτιο!

Δεν ήξερα αν μπορούσε να με δει, γιατί ήταν σκοτάδι μέσα στο γραφείο. Άλλ' είχα την εντύπωση πως τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου!

Οί ώμοι του φαίνονταν τεράστιοι. Και το αίμα μου πάγωσε, όταν είδα πως φορούσε πηλίκιο με γείσο.

— Κάποιος είναι έξω! προφερα. Άλλ' οι λέξεις αυτές δε γήκαν πιδ έξω απ' τα στεγνωμένα χείλια μου.

— Τ' άνοιξα! φάναξες συγχρόνως η Ρίμα.

— Κάποιος είναι έξω! ξαναείπα.

— Τα κατάφερα επιτέλους.

— Μα δεν άκους; Σου λέω πως κάποιος είναι έξω!

— Κρύψου!

Κύτταξα γύρω μου, σαν χαμένος. Παγωμένος ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό μου.

Τη στιγμή που έτοιμαζόμουν να διασχίσω το γραφείο, άνοιξε από-

τομα ή πόρτα κι' άκουσα τον κρότο του διακόπτη. Το δυνατό φως με θάμπωσε ξαφνικά.

— Ψηλά τα χείρια! πρόφερε μια ξερή και σταθερή φωνή αστυνομικού. Γύρισα και τον κύτταξα. Στεκότανε στην άνοιχτη πόρτα και κρατούσε ένα πιστόλι ψηλωμένο καταπάνω μου. Ήταν ψηλός, γερός, με φαρδύους ώμους.

— Τι γυρεύεις εδώ; πρόσθεσε. Σήκωσα σιγά-σιγά τα χείρια μου, που τρέμανε. Είχα τη φριχτή εντύπωση πως θά με πυροβολούσε...

— Εγώ... δεν... τραύλισα, σαν χαμένος.

— Μην κατεβάσεις καθόλου τα χείρια σου!

Άγνοούσε πως η Ρίμα ήταν ζαρωμένη πίσω απ' το γραφείο. Η μόνη μου σκέψη ήταν να την καλύψω, γδαινώντας απ' το γραφείο πριν αντιληφθί ο αστυνομικός την παρουσία της.

Τα κατάφερα όπως-όπως να κυριεύσω στα νεύρα μου.

— Έχασα το δρόμο μου κι' έτοιμαζόμουν να κοιμηθώ εδώ, δικαιολογήθηκα.

— Μπά; Θα κοιμηθής σ' ένα άλλο μέρος, πιδ ασφαλισμένο... Έμπρός, προχωρεί σιγά-σιγά, με τα χείρια ψηλά.

Προχώρησα προς το μέρος του.

— Άλτ! μού φάναξες, με τα μάτια δεν τραγουδούσε πιά. Την άκουγα να βλαστήμιά ανάμεσα στα δόντια της.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησα, πηγαίνοντας κοντά στο γραφείο.

— Δύσκολα το πράγμα, μα θά τα καταφέρω, μου είπε ήρεμα. Άσε με ήσυχη, να συγκεντρωθώ.

— Πάμε να φύγουμε καλύτερα!

— Μην νευριάζεις λοιπόν!

Ξαναγύρισα στο παράθυρο. Κι' άμέσως η καρδιά μου χοροπήδησε στο στήθος μου και κόπηκε η ανάσα μου.

Μπροστά στο σκοτεινό φόντο, ξεχώριζαν το κεφάλι κι' οι ώμοι ενός ανθρώπου, που κύτταζε μέσα στο δωμάτιο!

Δεν ήξερα αν μπορούσε να με δει, γιατί ήταν σκοτάδι μέσα στο γραφείο. Άλλ' είχα την εντύπωση πως τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου!

Οί ώμοι του φαίνονταν τεράστιοι. Και το αίμα μου πάγωσε, όταν είδα πως φορούσε πηλίκιο με γείσο.

— Κάποιος είναι έξω! προφερα. Άλλ' οι λέξεις αυτές δε γήκαν πιδ έξω απ' τα στεγνωμένα χείλια μου.

— Τ' άνοιξα! φάναξες συγχρόνως η Ρίμα.

— Κάποιος είναι έξω! ξαναείπα.

— Τα κατάφερα επιτέλους.

— Μα δεν άκους; Σου λέω πως κάποιος είναι έξω!

— Κρύψου!

Κύτταξα γύρω μου, σαν χαμένος. Παγωμένος ιδρώτας κυλούσε στο πρόσωπό μου.

Τη στιγμή που έτοιμαζόμουν να διασχίσω το γραφείο, άνοιξε από-

— Τον σκότωσες! φάναξες.

— Αν δεν πρόφταινα, θά με σκότανε αυτός, απάντησε ριχνώντας μου μια παγωμένη ματιά. Πάμε να φύγουμε λοιπόν, βλάκα! Μπορεί ν' άκουσε κάποιος τις πιστολιές.

Καθώς έκανε να διασχίσει το δωμάτιο, την άρπαξα απ' το μπράτσο και την ανάγκασα να γυρίσει προς το μέρος μου.

— Που το δόθηκες, αυτό το ρε-δολέρ; τη ρώτησα.

— Εκνευρώθηκε μ' ένα τινάγμα.

— Κουνήσου λοιπόν! γκρίνιασε. Θαρρύνει, από στιγμή σε στιγμή!

Η κρύα ματιά της, λαμπερή σαν άστράλι, με γέμισε φρίκη.

Τη στιγμή εκείνη, άρχισε να ούρλιαζή μια σειρήνα, έξω στο σκοτάδι. — Ο ήχος της μού πάγωσε το αίμα...

Η Ρίμα δγίκε τρέχοντας. Την ακολουθούσα.

Παντού στα σπουντιο άναβαν φωτα κι' άκούγονταν φωνές.

— Ενοίωσα το χείρι της Ρίμας πάνω στο μπράτσο μου, καθώς μ' έσπρωχνε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι. Τρέξαμε για λίγο, στην τύχη, ενώ η σειρήνα εξακολουθούσε να ούρλιαζε.

— Εδώ! είπε η Ρίμα.

Και με τράβηξε μέσα σε μια σκοτεινή είσοδο. Άναψε μια στιγμή το φανάρι της και το ξανάσβυσε άμέσως. Χαθήκαμε πίσω από μια μεγάλη κάρσα.

— Άκούσαμε βήματα βαριά και διαστικά να περνάνε από μπροστά μας. Κάποιος σφύριζε πολλές φορές.

Δίχως τη Ρίμα, δε θά μπορούσα ποτέ να γλυτώσω. Αυτή διατηρούσε ψυχραιμία και ήρεμία τρομακτική.

Με τράβηξε μαζί της, από διάφορα δρομάκια. Φαινόταν να ξέρη ποτέ κινδυνεύαμε και ποτέ μπορούσαμε να προχωρήσουμε άρροβα.

— Όσο απομακρυνόμαστε τρέχοντας, τὰ σφουρίγματα κι' οι φωνές, άδυνάτιζαν όλοένα.

Τέλος, σταματήσαμε λαχανιασμένοι μπροστά σ' ένα κτίριο, για ν' ακούσουμε.

Τώρα δεν έφταναν σ' ατιά μας παρα οι ήχοι της σειρήνας.

— Πρέπει να φύγουμε από δώ, πριν φτάσει η αστυνομία, είπε η Ρίμα.

— Τον σκότωσες! μουντρούρισα.

— Μπορούμε να πηδήσουμε τον τοίχο, στην άκρη αυτού του δρόμου. Πραγματικά, με πήγε σ' ένα τοίχο ως 3 μέτρα ψηλά. Σταματήσαμε για να τον εξετάσουμε.

— Βοήθησε με ν' ανεβώ, μου είπε η Ρίμα.

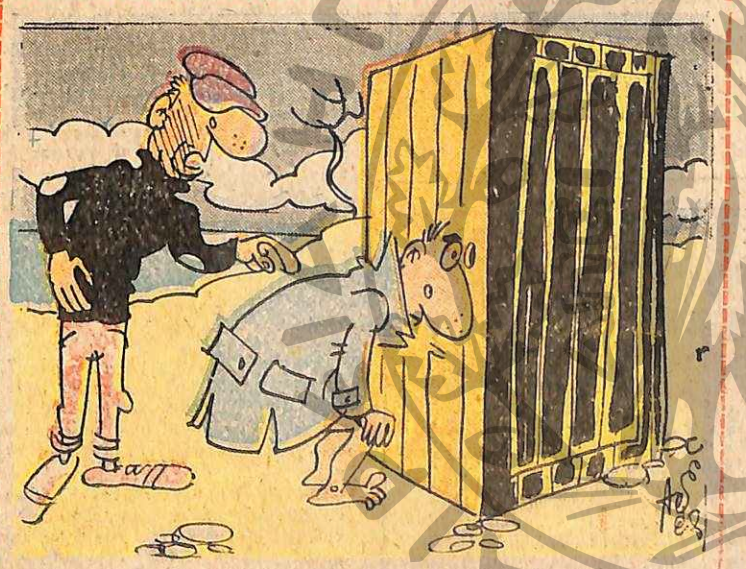
Την έπιασα με τα δυο μου χείρια απ' το πόδι και τη σήκωσα όσο πιδ ψηλά μπορούσα. Κατάφερε έτσι να καβαλλήκη τον τοίχο. Έσκυψε ύστερα πολύ και μούρριξε μια ματιά στο σκοτεινά.

— Μπορείς ν' ανεβής και σύ; μου είπε.

— Απομακρύνθηκα λίγο, έπειτα έτρεξα προς τον τοίχο, πήδησα κι' άρπάχτηκα από την κορφή του. Έμεινα κρεμασμένος για λίγο. Ύστερα έβαλα όλη μου τη δύναμη, ανασηκώθηκα και κάθησα κι' έχω πάνω στον τοίχο.

Γλυστρήσαμε έπειτα απ' το άλλο μέρος και βρεθήκαμε σ' ένα χωματόδρομο, που περνούσε κολλητά απ' το σπουντιο.

Από κει βγήκαμε στην εσφαλτο, όπου στάθηνε μια μακριά σειρά από άδειαν αυτοκίνητα, έξω από ένα νυχτερινό κέντρο.

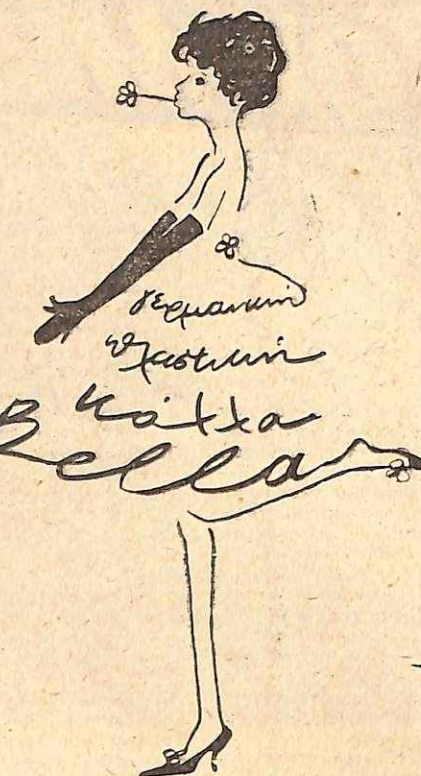

— Τι θά γίνει με σάς, επιτέλους, κύριε Τούφων; Κλείνουμε πια την πλάξ!

(Του Άργελαου)

ΠΡΩΤΗ ΣΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ! ΠΡΩΤΗ ΣΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ!

Αποφεύγετε τις ασομιμίες της δυσχευαίας της κόλλας

Bella

ΞΥΡΙΖΕΣΤΕ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ;

Ασφαλώς θα έχετε κι' εσείς τα ίδια προβλήματα με τους άλλους. Μην αποφασίζετε να τη εγκαταλείψετε πριν να δοκιμάσετε το FLO'ID SPECIAL ELECTRIC. Μοναδικό για ηλεκτρικές ξυριστικές μηχανές.

Λίγες σταγόνες FLO'ID ELECTRIC προτού μεταχειρισθείτε την ηλεκτρική μηχανή, είναι αρκετές για να πραγματοποιήσετε ένα απαλό, εύχρηστο, υπέροχο ξύρισμα.

Το FLO'ID ELECTRIC προετοιμάζει το δέρμα και τις τρίχες ώστε το ξύρισμα να γίνεται μια απόλαυση. Τα αποτελέσματά του είναι άπιστα.

Το FLO'ID ELECTRIC θα σας αφήσει κατάπληκτους από την πρώτη ημέρα που θα το μεταχειρισθείτε.

Μετά το ξύρισμα; Βεβαίως λίγες σταγόνες, FLO'ID δια μετά το ξύρισμα.

ΔΡΟΣΙΑ — ΦΡΕΣΚΑΔΑ — ΥΓΕΙΑ

Π. Γ. ΔΡΑΚΟΣ Α.Ε.

"Ο,τι χρειάζεται το σπίτι για να είναι άνετο και εύχρηστο."

Θερμάστρες πετρελαίου ΙΖΟΛΑ

ΑΘΗΝΑΙ: ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 5 και ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 15

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΦΙΛΩΝΟΣ 37 και ΝΟΤΑΡΑ

— Λίγο πιο πέρα είναι στάσι λεωφορείου, μου είπε η Ρίμα.

— Άκουσα να πλησιάζει μια σειρά να αστυνομικού αυτοκινήτου. Η Ρίμα μ' άρπαξε απότομα απ' το μπράτσο και μ' έσπρωξε σε μια ανοιχτή Φόρτ.

— Άνδρα γρήγορα!...

Κάθησα μέσα στ' αυτοκίνητο, κι εκείνη έκανε το ίδιο.

Μόλις είχε ξανακλείσει την πόρτα, πέρασαν από κοντά μας δυο αστυνομικά αυτοκίνητα, που τρέχανε ολόταχως προς την κεντρική είσοδο του σταύντιο.

— Άς περιμένουμε εδώ, μου είπε η Ρίμα. Φαίνεται κι' άλλα. Δεν πρέπει να μάς βρουνε στο δρόμο. Φλεγόμενοι απ' την επιθυμία να φύγω. Αναγκάσθηκα ωστόσο να παραδεχτώ πως είχε δίκιο.

— Αυτό το γουρούνι, ο Λάρρυ! γκρίνιασε. Έπρεπε να το καταλάβω πως δεν ήξερε τί του γίνεται... Δεν ήταν φυσικό να κρύβουν τα λεφτά τους σ' ένα συρτάρι! Θα τα πηγαίνουνε στην Τράπεζα, ή θα τα φυλάνε σε χρηματοκιβώτιο, ή θα τα πουλάνε πού τους αρέσει.

— Καταλαβαίνεις πως σκότωσες έναν άνθρωπο και πως μπορεί να μάς στείλουνε στο θάλαμο αερίων; μούγκρισε. Τί ήθελα κι' εμπλέξα με μια παλαδισμένη σένα;

— Βρισκόμουν σε νόμιμο άμυνα, απάντησε νευριασμένη. Αναγκάστηκα να τον σκοτώσω.

— Ψέματα! Τον πυροβόλησες ψυχραίμα... δυο φορές μάλιστα!

— Θάμουν ανόητη αν τον άφιναν να μου ρίξει πρώτος! Κρατούσε το βόλβερ... Είναι περίπτωσι νομίμου άμυνας!

— Είναι μια καθαρή δολοφονία! Δε θέλω πια καμιά σχέση μαζί σου. Δε θέλω να σε ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου!

— Μη μου κάνεις τον έξυπνο. Η-θελες και συ αυτά τα λεφτά, όσο κι' εγώ. Και τώρα που χάλασε η δουλειά...

— Χάλασμα δουλειάς το λες εσύ; Είναι μια δολοφονία!

— Μην εκνευρίζεσαι λοιπόν!

— Έμεινα ακίνητος, σφίγγοντας με τα χέρια μου το βολάν, πανικόβλητος. Έλεγα με το νου μου πως έπρεπε ναχω τρελλαθώ για να μπλέξω μ' ένα τέτοιο πλάσμα...

— Αν κατάφερα τώρα να ξελασπώσω, θα γύριζα στο σπίτι του πατέρα μου και θα συνέχιζα τις σπουδές μου. Ποτέ πια σ' όλη μου τη ζωή δε θακανα μια επιλήψιμη πράξη!

Πέρασαν κοντά μας άλλο ένα αστυνομικό αυτοκίνητο κι' ένα νοσοκομειακό.

— Τελείωσε ή παρέλασι, μου είπε η Ρίμα. Πάμε να φύγουμε.

Κάθεθηκε από τ' αυτοκίνητο, κι' εγώ την ακολουθούσα.

Προχώρησα με διαστικά ως τη στάσι του λεωφορείου, που έφτασε έπειτα από δυο-τρία λεπτά.

Καθήσαμε στο πίσω μέρος. Κα-νείς δε μάς έδωσε ποσοχή.

Η Ρίμα κύτταζε έξω απ' το πα-ράθυρο, καπνίζοντας. Σε λίγο, ξα-νάρχιζε τα φτανίσματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Α'

Τ' άλλο πρωί, λίγο μετά τις 7, ξύπνησα από ένα ταραγμένο ύπνο. Καί, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι, ξανάφερα στη μνήμη μου τα γεγονότα της περασμένης νύχτας.

Το ήθικό μου βρισκόταν σε όθλια κατάσταση. Είχα κοιμηθώ μόλις τρεις-τέσσερις ώρες. Τον υπόλοιπο καιρό, σκεπτόμουν το φύλακα και τον τρόπο που τον είχε σκοτώσει η Ρίμα...

Εκείνη είχε κλειστή στην κάμα-ρά της, μόλις γυρίσαμε. Την άκου-γα να φταρνίζεται μια ολόκληρη ώ-ρα, τόσο που κόντευα πιά να τρελ-λαθώ...

— Άκουσε να πλησιάζει μια σειρά να αστυνομικού αυτοκινήτου. Η Ρίμα μ' άρπαξε απότομα απ' το μπράτσο και μ' έσπρωξε σε μια ανοιχτή Φόρτ.

— Άνδρα γρήγορα!...

Κάθησα μέσα στ' αυτοκίνητο, κι εκείνη έκανε το ίδιο.

Μόλις είχε ξανακλείσει την πόρτα, πέρασαν από κοντά μας δυο αστυνομικά αυτοκίνητα, που τρέχανε ολόταχως προς την κεντρική είσοδο του σταύντιο.

— Άς περιμένουμε εδώ, μου είπε η Ρίμα. Φαίνεται κι' άλλα. Δεν πρέπει να μάς βρουνε στο δρόμο. Φλεγόμενοι απ' την επιθυμία να φύγω. Αναγκάσθηκα ωστόσο να παραδεχτώ πως είχε δίκιο.

— Αυτό το γουρούνι, ο Λάρρυ! γκρίνιασε. Έπρεπε να το καταλάβω πως δεν ήξερε τί του γίνεται... Δεν ήταν φυσικό να κρύβουν τα λεφτά τους σ' ένα συρτάρι! Θα τα πηγαίνουνε στην Τράπεζα, ή θα τα φυλάνε σε χρηματοκιβώτιο, ή θα τα πουλάνε πού τους αρέσει.

— Καταλαβαίνεις πως σκότωσες έναν άνθρωπο και πως μπορεί να μάς στείλουνε στο θάλαμο αερίων; μούγκρισε. Τί ήθελα κι' εμπλέξα με μια παλαδισμένη σένα;

— Βρισκόμουν σε νόμιμο άμυνα, απάντησε νευριασμένη. Αναγκάστηκα να τον σκοτώσω.

— Ψέματα! Τον πυροβόλησες ψυχραίμα... δυο φορές μάλιστα!

— Θάμουν ανόητη αν τον άφιναν να μου ρίξει πρώτος! Κρατούσε το βόλβερ... Είναι περίπτωσι νομίμου άμυνας!

— Είναι μια καθαρή δολοφονία! Δε θέλω πια καμιά σχέση μαζί σου. Δε θέλω να σε ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου!

— Μη μου κάνεις τον έξυπνο. Η-θελες και συ αυτά τα λεφτά, όσο κι' εγώ. Και τώρα που χάλασε η δουλειά...

— Χάλασμα δουλειάς το λες εσύ; Είναι μια δολοφονία!

— Μην εκνευρίζεσαι λοιπόν!

— Έμεινα ακίνητος, σφίγγοντας με τα χέρια μου το βολάν, πανικόβλητος. Έλεγα με το νου μου πως έπρεπε ναχω τρελλαθώ για να μπλέξω μ' ένα τέτοιο πλάσμα...

— Αν κατάφερα τώρα να ξελασπώσω, θα γύριζα στο σπίτι του πατέρα μου και θα συνέχιζα τις σπουδές μου. Ποτέ πια σ' όλη μου τη ζωή δε θακανα μια επιλήψιμη πράξη!

Πέρασαν κοντά μας άλλο ένα αστυνομικό αυτοκίνητο κι' ένα νοσοκομειακό.

— Τελείωσε ή παρέλασι, μου είπε η Ρίμα. Πάμε να φύγουμε.

Κάθεθηκε από τ' αυτοκίνητο, κι' εγώ την ακολουθούσα.

Προχώρησα με διαστικά ως τη στάσι του λεωφορείου, που έφτασε έπειτα από δυο-τρία λεπτά.

Καθήσαμε στο πίσω μέρος. Κα-νείς δε μάς έδωσε ποσοχή.

Η Ρίμα κύτταζε έξω απ' το πα-ράθυρο, καπνίζοντας. Σε λίγο, ξα-νάρχιζε τα φτανίσματα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Α'

Τ' άλλο πρωί, λίγο μετά τις 7, ξύπνησα από ένα ταραγμένο ύπνο. Καί, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι, ξανάφερα στη μνήμη μου τα γεγονότα της περασμένης νύχτας.

Το ήθικό μου βρισκόταν σε όθλια κατάσταση. Είχα κοιμηθώ μόλις τρεις-τέσσερις ώρες. Τον υπόλοιπο καιρό, σκεπτόμουν το φύλακα και τον τρόπο που τον είχε σκοτώσει η Ρίμα...

Εκείνη είχε κλειστή στην κάμα-ρά της, μόλις γυρίσαμε. Την άκου-γα να φταρνίζεται μια ολόκληρη ώ-ρα, τόσο που κόντευα πιά να τρελ-λαθώ...

— Άκουσε να πλησιάζει μια σειρά να αστυνομικού αυτοκινήτου. Η Ρίμα μ' άρπαξε απότομα απ' το μπράτσο και μ' έσπρωξε σε μια ανοιχτή Φόρτ.

— Άνδρα γρήγορα!...

Κάθησα μέσα στ' αυτοκίνητο, κι εκείνη έκανε το ίδιο.

Μόλις είχε ξανακλείσει την πόρτα, πέρασαν από κοντά μας δυο αστυνομικά αυτοκίνητα, που τρέχανε ολόταχως προς την κεντρική είσοδο του σταύντιο.

— Άς περιμένουμε εδώ, μου είπε η Ρίμα. Φαίνεται κι' άλλα. Δεν πρέπει να μάς βρουνε στο δρόμο. Φλεγόμενοι απ' την επιθυμία να φύγω. Αναγκάσθηκα ωστόσο να παραδεχτώ πως είχε δίκιο.

— Αυτό το γουρούνι, ο Λάρρυ! γκρίνιασε. Έπρεπε να το καταλάβω πως δεν ήξερε τί του γίνεται... Δεν ήταν φυσικό να κρύβουν τα λεφτά τους σ' ένα συρτάρι! Θα τα πηγαίνουνε στην Τράπεζα, ή θα τα φυλάνε σε χρηματοκιβώτιο, ή θα τα πουλάνε πού τους αρέσει.

— Καταλαβαίνεις πως σκότωσες έναν άνθρωπο και πως μπορεί να μάς στείλουνε στο θάλαμο αερίων; μούγκρισε. Τί ήθελα κι' εμπλέξα με μια παλαδισμένη σένα;

— Βρισκόμουν σε νόμιμο άμυνα, απάντησε νευριασμένη. Αναγκάστηκα να τον σκοτώσω.

— Ψέματα! Τον πυροβόλησες ψυχραίμα... δυο φορές μάλιστα!

— Θάμουν ανόητη αν τον άφιναν να μου ρίξει πρώτος! Κρατούσε το βόλβερ... Είναι περίπτωσι νομίμου άμυνας!

— Είναι μια καθαρή δολοφονία! Δε θέλω πια καμιά σχέση μαζί σου. Δε θέλω να σε ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου!

— Μη μου κάνεις τον έξυπνο. Η-θελες και συ αυτά τα λεφτά, όσο κι' εγώ. Και τώρα που χάλασε η δουλειά...

— Χάλασμα δουλειάς το λες εσύ; Είναι μια δολοφονία!

— Μην εκνευρίζεσαι λοιπόν!

— Έμεινα ακίνητος, σφίγγοντας με τα χέρια μου το βολάν, πανικόβλητος. Έλεγα με το νου μου πως έπρεπε ναχω τρελλαθώ για να μπλέξω μ' ένα τέτοιο πλάσμα...

— Αν κατάφερα τώρα να ξελασπώσω, θα γύριζα στο σπίτι του πατέρα μου και θα συνέχιζα τις σπουδές μου. Ποτέ πια σ' όλη μου τη ζωή δε θακανα μια επιλήψιμη πράξη!

Πέρασαν κοντά μας άλλο ένα αστυνομικό αυτοκίνητο κι' ένα νοσοκομειακό.

— Τελείωσε ή παρέλασι, μου είπε η Ρίμα. Πάμε να φύγουμε.

Κάθεθηκε από τ' αυτοκίνητο, κι' εγώ την ακολουθούσα.

Προχώρησα με διαστικά ως τη στάσι του λεωφορείου, που έφτασε έπειτα από δυο-τρία λεπτά.

Καθήσαμε στο πίσω μέρος. Κα-νείς δε μάς έδωσε ποσοχή.

Η Ρίμα κύτταζε έξω απ' το πα-ράθυρο, καπνίζοντας. Σε λίγο, ξα-νάρχιζε τα φτανίσματα...

φημερίδα! φώναζε. Άκουσε; Πήγαινε άμέσως!

— Άσε τις φωνές λοιπόν. Θέλεις να σ' άκουση όλος ο κόσμος;... Πρέπει να πάω το λεωφορείο, για να πάω στο στούντιο. Όσο για σένα, είναι προτιμότερο ίσως να μείνεις εδώ, να μην ξεμυτίσεις καθόλου.

Την άρπαξα απ' το μπράτσο.

— Πού βρήκες το ρεβόλβερ; τη ρώτησα.

— Ήταν του Ούιλμπουρ. Άφισε με!

— Έλευθερώθηκε μ' ένα τίνιγμα και πρόσθεσε:

— Μη χάνεις την ψυχραιμία σου. Έγώ έχω βρεθεί άλλοτε σε χειρότερη θέση. Αν μείνεις κρυμμένος δυο μέρες, δε θαχης πια να φοβηθής τίποτα. Ύστερα θα μπορείς να φύγεις. Μη το επιχειρήσεις όμως πιο γρήγορα.

— Μόλις άνακαλύψουν τα ίχνη μου, το πρώτο που θα κάνουν θα είναι να βρουνε εδώ!

— Μα μην εκνευρίζεσαι λοιπόν! πρόφερε η Ρίμα με περιφρονητικό τόνο. Αν κρατήσης την ήμερία σου, όλα θα πάνε καλά...

Την άρπαξα απ' το λαιμό, την κολλήσα στον τοίχο και τη χαστούκισα μ' όλη μου τη δύναμη. Ντρεπόμουν που τη χτυπούσα, μα δε μπορούσα να κάνω αλλιώς!

Την άφισα ύστερα και τραβήχτηκα δυο βήματα πίσω, λαχανιασμένος.

— Ναί, φοβάμαι! παραδέχτηκα. Φοβάμαι, γιατί υπάρχει ακόμα μέσα μου κάτι το γερό και καθαρό... Ενώ εσύ είσαι σάπια ως το κόκκαλο!... Γιατί να σε βρώ στο δρόμο μου;

— Έμεινε άκουμπησμένη στον τοίχο. Το πρόσωπό της ήταν κατακόκκινο, εκεί που την είχα χτυπήσει, και τα μάτια της λάμπανε απ' το μίσος.

— Ποτέ δε θα το ξεχάσω αυτό, κόβαρχα! πρόφερε ανάμεσα στα δόντια της. Θα το προσθέσω στα τόσα άλλα που μου έχεις κάνει!... Θάρρη μια μέρα που θα τα πληρώσης! Έλπιζω να τα καταρώσει ο φύλακας και να σε στείλουνε στο θάλαμο αερίων!

— Άνοιξα διάπλατη την πόρτα και ούρλιασα!

— Φύγε από δω! Γκρεμοτσακί-σου!

Βγήκε, και χτύπησα την πόρτα πίσω της.

— Έμεινα ύστερα ακίνητος ένα-δυο λεπτά, προσπαθώντας να ξαναβρώ την κανονική άσπνοή μου. Ύστερα πήγα και στάθηκα μπροστά στον καθρέφτη. Κύτταξα το πρόσωπό μου, χλωμό κι' αλλοιωμένο απ' το φόβο. Έξέτασα το λεπτό σημάδι της πληγής στο σαγόι μου. Αν ο φύλακας το είχε περιγράψει στην άστυνομία, ήμουν χαμένος!

Ο τρόμος με παρέλυε ολόκληρο. Η μοναδική μου σκέψη ήταν να φύγω άμέσως, να γυρίσω στους δικούς μου! Μα, αν μ' αναζητούσε κι' όλος η άστυνομία, θαπέφτα στο στόμα του λύκου, βγαίνοντας στο δρόμο, με το φως της ημέρας...

Άκουσα τα βαριά βήματα της Κάρρι στη σκάλα. Άνοιξα την πόρτα μου και της είπα:

— Είμαι αδιάθετος σήμερα. Δε θα βγω έξω. Μα κάνετε τη χάρη να μου αγοράσετε μια εφημερίδα; Μούρριξε μια διαπεραστική ματιά κι' απάντησε:

— Δεν έχω καιρό, κύριε Τζέφ. Πρέπει να τελειώσω τη δουλειά μου.

— Είπ' ανάγκη! επέμεινα, προσπαθώντας να διατηρήσω την ήμερία μου. Δε μπορείτε να μου βρήτε μια εφημερίδα; Κάντε μου αυτή τη μικρή χάρη!...

Κούνησε το κεφάλι της καταφα-τικά και κατέβηκε τη σκάλα.

Ξαπλώθηκα πάλι στο κρεβάτι, ά-ναψα ένα τσιγάρο και την περίμε-

ΤΑ ΜΕΤΡΑ Κ ΤΟ ΡΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΣΤΟΡ

Για να πάρουμε τα μέτρα για στόρ μετρού-με το μήκος του «σιδηροδρόμου» από τον όποιο θα κρεμάσουμε το ΣΤΟΡ (Σημείο Α) Σύμφωνα με το μήκος αυτό θα σουρωθώ το ΣΤΟΡ Ένώ το φάρδος του υφάσματος που θα διαλε-ξουμε πρέπει να είναι 1 2 φορές τουλάχιστον. Παράδειγμα: Σιδηροδρόμος 1,20 μέτρου, ύψο-ς 1,80.

Υπολογίζουμε τα μέτρα για το ύφασμα που θα απαιτηθώ... Για ίσια ΣΤΟΡ, μετρώντας από τον σιδη-ροδρόμο μέχρι το δάπεδο (Σημείο Β). Προσθετού-με φυσικά το στρίψωμα (30-40 πόντους για κάθε φύλλο).

Για κουρτίνα με βολάν πρέπει να λογαριάσουμε και το ύφασμα για το βολάν και το λαυρεκαίν.

Κάθε οδηγία σχετική με τα ΣΤΟΡ, θα σας δοθή πρόθυμα από το πεπει-ραμένο προσωπικό του ειδικού καταστήματος ΜΙΖΡΑΧΗ (Καλα-μιώτου αρ. 10 όπου θα βρήτε όλων των ειδών υφάσματα δια ΣΤΟΡ σε τιμές απόδοξης και εάν θέλετε να αποφύγετε περιττό κόπο θα σας ράψουν τα ΣΤΟΡ σας τέλεια και σε τιμή συγκρατημένη).

"ΜΙΖΡΑΧΗ"

ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 10

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΒΟΥΛΑΛΑΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΣΤΟΦΕΛ & ΣΙΑ (ΨΑΡΑΚΙ)

Υγεία και φρεσκάδα

Λίγο μετά το μεσημέρι, είδα ένα αστυνομικό αυτοκίνητο να σταμα-τά στην άλλη άκρη του δρόμου. Τέσσερις αστυφύλακες με πολιτικά κατέβηκαν απ' αυτό. Βλέποντάς τους, η καρδιά μου άρχισε να χτυ-πά δυνατά και μου κόπηκε η ά-νασα...

Υπήρχαν στο δρόμο εκείνο τέσ-σερα σπίτια που νοίκιαζαν δωμα-τία. Οι αστυνομικοί χωρίστηκαν κι' ο καθένας τους ανέλαβε ένα κτίριο.

Εκείνος που έρχόταν προς το μέρος μου, ήταν ένας ψηλός άν-τρας. Φορούσε μ'ε ρεμπουτίλλια σιγμένη προς τα πίσω κι' έφηνε άναμεσα στα δόντια του ένα αδυ-μένο παύσο.

Τον κύτταξα που ανέβαινε την ε-ξωτερική σκάλα κι' τον κτύπησε το κουνούρι της εξορτίας.

Βγήκα στο κεφαλόσκαλο, για να παρακολούθω πάνω απ' τα καγ-κελλά, ό,τι γινότανε στην είσοδο.

Είδα την Κάρρι να διασχίζει το γκολ και την άκουσα ν' ανοίγει την πόρτα.

— Άστυνομία, είπε για ξερή φωνή. Ζητάμε ένα νέο μ' ένα ση-μάδι πληγής στο πρόσωπο. Μήπως μένει εδώ κανείς τέτοιος;

— Άκουμπάσα τα χέρια μου στα κάγκελλα της σκάλας και τσάφισ-γα τόσο δυνατά, ώστε το βρονίκι τους κολλούσε στις χούφτες μου.

— Όχι, κύριε, απάντησε η Κάρ-

ΥΠΕΡΙΩΔΕΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

HÖHENSONNE

(-ORIGINAL HANAU-)

QUARZLAMPEN GESELLSCHAFT M. B. H. HANAU

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ **ΣΗΜΕΝΣ ΕΛΛΑΣ** Η.Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 14 & 16

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Ν. ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 66

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο "ΒΑΣΙΛΙΑΣ" ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

ΉΤΑΝ μιὰ φορά κι' ἕναν καιρό, ἕνας γαϊδαρός, κάπου ἐκεῖ στὴν Αἴγυπτο, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ πολλές σκέψεις, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ καὶ νὰ πᾶν νὰ γίνῃ πλούσιος.

Μπορεῖ νὰ ἦταν γαϊδαρός, ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο κουτός. Κι' ἂν ἄρνευε νὰ τὸν δέονη τ' ἀφεντικό του, ἦταν γιατί εἶχε μεγάλη ὑπομονή.

Κατ'ὄρθωσε, λοιπόν, μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ πολὺ κόπο καὶ τεχνάσματα, νὰ σπάσῃ τὸ σκοινὶ ποὺ ἦταν μ' αὐτὸ δεμένος καὶ νὰ πάρῃ δρόμο μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια.

Ποὺ πῆγαινε: Πρὸς τὴν ἐλευθερία! Γι' αὐτὸ, ἀπὸ φόβο μὴ τὸν ξαναβρῇ τ' ἀφεντικό του, πέρασε τὰ σύνορα τῆς Αἴγυπτου καὶ τράβηξε μέσα στὰ δάση τῆς ζούγκλας, στὴν καρδιά τῆς Ἀφρικής.

Σταμάτησε κατόπιν, ὅταν κατὰλαβε ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἶχε φτάσει ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν βοῇ τὸ ἀφεντικό του κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἀσχίσε νὰ χοροπηδᾷ καὶ νὰ γκαρίζῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Φώναξε ὅμως τόσο δυνατὰ καὶ τόσο εὐθυμα, ποὺ κίνησε τὴν περιέργεια ἑνὸς ζώου, ποὺ περνοῦσε τυχαῖα ἀπὸ κοντὰ του.

Τὸ ζῶο αὐτὸ ἦταν ἕνα λιοντάρι ποὺ ἔβρινε κατὰπληκτο, ὅταν εἶδε τὸ γαϊδαρό! Δὲν εἶχε ξαναδῇ ποτέ του ἕνα τέτοιο ζῶο! Τὸν ἐπλησίασε, λοιπόν, καὶ τὸν ρώτησε:

— Πῶς σὲ λένε, ἔσένα;

— Ἀρπαλιονταρῇ! εἶπε ὁ γαϊδαρός, σταματώντας τὰ περνήματα καὶ τὰ γκαρίσματα.

— Ἀρπαλιονταρῇ;

— Ναί! Σοὺ φαίνεται παράξενο; Ἔτσι μοὺ φώναζε τ' ἀφεντικό μου: «Ἀρπα, Λιονταρῇ! Ἀρπα, Λιονταρῇ!» κάθε φορά ποὺ μοὺ χείδευε τὴ ράχη.

— Καὶ τί σημαίνει αὐτό;

— Σημαίνει ὅτι εἶμαι κάτι ἀνώτερο ἀπὸ λιοντάρι. Κατὰλαβες, τώρα;

— Μὰ εἶσαι τόσο δυνατὸς γιὰ νὰ σοὺ δώσουν τέτοιο ὄνομα;

— Ὁ γαϊδαρός σήκωσε τὸ κεφάλι του, τέντωσε τ' αὐτιά καὶ φώναξε:

— Κανένα ζῶο στὸν κόσμο δὲ μπορεῖ νὰ παραβληθῇ στὴ δύναμη μ' ἐμένα!

— Ἔτσι; Τότε σοὺ προτεῖνω νὰ κάνουμε μιὰ συμμαχία ἐναντίον ὅλων τῶν ἄλλων ζώων! τοῦ πρότεινε τὸ λιοντάρι.

— Γιατί ὄχι; φώναξε ὁ γαϊδαρός. Δέχομαι!

Καὶ ἀσχίσαν νὰ περπατοῦν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλο στὰ δάση καὶ στοὺς κάμπους.

Στὸ δρόμο συνάντησαν ἕνα ποτάμι. Τὸ λιοντάρι μ' ἕνα πηδήμα βρέθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ὁ μακρὺς λαιμὸς

Μόλις ἔφθαιγε ἀπ' τὸ σπίτι ἡ ὑπέρα του, ὁ Μάκης ἄρριζε νὰ χάνῃ καιρό, πῆγαινε σὲ μιὰ γωνία καὶ τὸν ἀνοίγει μὲ «δικό του» τρόπο κι' ἔπαιρνε στὰ γέλια τὸν ἕνα μεγάλο θάλο, γεμῆτο γλυκὸ.

— Μι!... Κάθε μέρα ποὺ περνᾷ γίνεταί καὶ πό ἀρᾶ... ἔλεγε καὶ θουτούσε τὸ κουτάλι του μέσα.

Μὰ τὴν τρίτη φορά, ἐνῶ εὐθυνοῦμενος ἀπολαύθηκε τὸ γλυκὸ, ἀνοίγει ἁφνικὰ ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἡ ὑπέρα του:

— "Α!... Σ' ἔπιασα, παλῶπαιδοί!... Γι' αὐτὸ κάθε τόσο μένουμε χωρίς γλυκὸ!

Ὁ Μάκης κατεβαίνει τὸ κεφάλι καὶ μὴ γένη τὰ κλάματα. Ἔτσι ἡ ὑπέρα του δὲν ἀνοίει νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἐκεῖνος ἀσπρὸ συνίληθε, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Μαμά, θέλω ἀντὶ γιὰ ἄνθρωπος, νάμει καμπλοκαῖο!...

— Καὶ γιατί, παιδί μου; ἀπορεῖ ἐκεῖνη.

— Νά... θέλω νὰ εἶνα μακρὸς λαιμὸς, γιὰ νὰ μὲ γλυκαίνουν τὰ γλυκὰ ποὺ τρώω, περισσότερο, μέχοι νὰ κατέβουν στὸ στομάχι μου!...

MIKY-MAOUS

Ὁ γαϊδαρός γύρισε τότε κι' ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ τὸν τοῖχο μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ σὲ λίγο τὸν γκρέμισε...

Ὁ γαϊδαρός ὅμως, μῆκε στὸ νερό, ἀσχίσε νὰ κολυμπᾷ, καὶ μὲ μεγάλο κόπο τὰ κατάρρε νὰ περάσῃ στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

— Πῶς; ἀπόρησε τὸ λιοντάρι. Δὲν ξέρεις νὰ κολυμπᾷς;

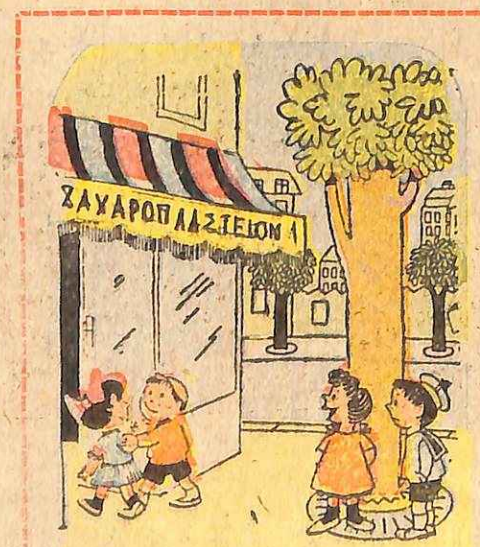
— Πῶς! Κολυμπᾷ σὰν τὸ ψάρι!...

— Τότε γιατί ἀρνήθηκες νὰρθε;

— Βρήκα ἕνα ψάρι, ἕνα παλιὸ φιλαράκο. Ουσιηθήκαμε, λοιπόν, τὰ παλιὰ καὶ σιγοκουβεντιάσαμε. Κι' ἔπειτα γιὰτὶ νὰ βιαστώ; Ποῖος ὁ λόγος;

Τὸ λιοντάρι ἱκανοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπάντησι τοῦ γαϊδαροῦ καὶ περπατοῦσε τώρα καμαρωτὸ, πλάι στὸν καινούργιο του φίλο, ποὺ εἶχε τόσες πολλές γνωριμιές.

Στὸ δρόμο συνάντησαν, ὅμως κάποιον τοῖχο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν περάσουν. Μ' ἕνα πῆ

— Ὁ φίλος σου ὁ Κωστάκης ἔχει καὶ περαιοῖται τίς γυναῖκες!...

δυναμὸν τὸ λιοντάρι βρέθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ μεριά.

Ὁ δυστυχισμένος ὅμως ὁ γαϊδαρός δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὰ καταφέρῃ. Σήκωσε τὰ μπροστινὰ του πόδια, κατέβαλε λίγη προσπάθεια, ἔβαλε ὅλη τὴ δύναμή του καὶ τέλος κατάφερε νὰ βρεθῇ πάλιν στὸν τοῖχο.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο ὥστόσο νὰ πᾶν μπρὸς ἢ πίσω.

— Φίλε, τί κάνεις ἐκεῖ πάνω; τοῦ φώναξε τὸ λιοντάρι.

— Δὲ βλέπεις ὅτι ζυγίζομαι; τοῦ ἀπάντησε ὁ γαϊδαρός. Θέλω νὰ δῶ ποῖο μέρος τοῦ κορμιοῦ μου εἶναι πιὸ βαρὺ, τὸ μπροστινὸ ἢ τὸ πίσω.

Ὁ Ἀρπαλιονταρῆς δίστασε ἀκόμη λίγο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ρεζιλευθῇ πῆρε τὴν ἀπόφασιν, γλίστρησε κι' ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἀνάσκελα.

— Βλέπεις τέχνασμα; φώναξε στὸ λιοντάρι.

— Φίλε, μοὺ φαίνεται πῶς μὲ κοροιδεύεις. Δὲν εἶσαι τόσο δυνατὸς, ὅσο τὸ λές! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος.

— Ἀ, ἀλήθεια; Τότε στοιχηματίζουμε. Θὰ κερδίσῃ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας ρίξῃ χάμω αὐτὸν τὸν τοῖχο.

Τὸ λιοντάρι δέχτηκε κι' ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ μὲ τὴ ράχη του τὸν τοῖχο. Μὰ δὲν κατόρθωσε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσῃ τὰ πόδια του.

Σταμάτησε τότε λαχανιασμένο καὶ εἶπε:

— Δὲν τὰ κατάφερα, φιλαράκο. Γιὰ νὰ δοῦμε, ἐσὺ θὰ τὰ καταφέρεις;

Ὁ γαϊδαρός γύρισε τότε κι' ἄρχισε νὰ κλωτσᾷ μὲ τέτοια δύναμη, ποὺ σὲ λίγο ὁ τοῖχος εἶχε γκρεμισθῇ.

— Λοιπόν; Τώρα, τί λὲς κυρ-λιοντάρι; Ἐπιμένεις ἀκόμα ὅτι εἶσαι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μένα;

— Ἐχεις δίκιο... Μέχρι σήμερα νόμιζα ὅτι εἶμαι τὸ πιὸ δυνατὸ ζῶο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Βλέπω ὅμως τώρα ὅτι ἡ γνώμη μου εἶναι σφαλῆ.

— Καὶ νᾶξες τί μπορᾷ νὰ κάμω ἀκόμη!

— Τί μπορεῖς νὰ κάνεις; ὥσπες κατὰπληκτο τὸ λιοντάρι.

— Μπορᾷ νὰ φάω κι' ἀγκάθια ἀκόμη!

— Νὰ φᾶς ἀγκάθια; Δὲν εἶναι δυνατόν!

— Ἀγκάθια, εἶπες;

— Μάλιστα!

— Ὅα ἤμουνα πολὺ περίεργος νὰ τὸ δῶ κι' αὐτό! εἶπε κατὰπληκτο τὸ λιοντάρι.

— Λοιπόν, κίτταξε νὰ δῇς! Βλέπεις ἐκεῖνα τ' ἀγκάθια, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στοὺς θάμνους; Ὅα πᾶν νὰ τὰ φάω!

— Ἀδύνατον!

— Πᾶμε καὶ θὰ δῇς.

Πλησίασαν σ' ἀγκάθια κι' ὁ γαϊδαρός ἄρχισε νὰ τὰ μασηθῇ μὲ τὴν εὐκολία, ἀλλὰ καὶ τόση εὐχαρίστησι, ποὺ τὸ λιοντάρι στασίασε.

Θέλησε τότε κι' αὐτὸ νὰ μιμηθῇ τὸ γαϊδαρό, ἀλλὰ ἔσχισε τὰ χεῖλη του.

Τραβήχτηκε, λοιπόν, μὲ τὸ στόμα μάτωμένο καὶ φώναξε:

— Μπορᾷ Ἀρπαλιονταρῇ, εἶσαι ὅπου δαῖζέ! Ὅα πᾶμε τώρα σ' ἀδελφία μου, γιὰ νὰ σὲ ἀνακηρύξουμε «Βασιλιά τῶν λιονταριῶν»! Δέχεσαι;

— Καὶ γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ γαϊδαρός γκαρίζοντας ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Τὴν ἄλλη μέρα γίνεταί γενικὴ συγκέντρωσι τῶν λιονταριῶν κι' ὁ Ἀρπαλιονταρῆς ἀνακηρύχτηκε Βασιλιάς.

Σ' αὐτὴ τὴν του θέσι ὁ γαϊδαρός περνοῦσε εὐχάριστημένος, δίχως νὰ ἐνοχλῇ τοὺς φίλους του.

Αὐτοὶ ἔτρωγαν τὰ ζῶα, ποὺ σκότωναν, κι' αὐτὸς ἔτρωγε τὰ ναιδουράκια καὶ τὴν δροσερὴν γλῆν, ὅπου τὴν εὐίσκε.

Ἔτσι ὁ γαϊδαρός ἔζησε καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τὸ ταξιδιωτικὸ περιβλεπ

Τὴ μακρινὴ ἐκείνη ἐποχὴ οἱ Σαρακηνοὶ εἶχαν εἰσβάλει στὴν Προβηγκία καὶ ἡ πολὺν Μιρμόν, ποὺ πολιορκουσαν, δυσκόλα κατάρρωνε ν' ἀντιταθῇ στὶς ἐπιθέσεις τους. Ὁ ἔκθρος εἶχε τὴν ὑπεροχὴ καὶ ὁ λιμὸς, συνέπεια τοῦ ἀπολεισμοῦ, ἄρχισε νὰ ἀπειλᾷ τοὺς κατοίκους. Ἡ Γιολάντα καὶ ὁ ἀδελφὸς της, Λαμπέρ, μὲ δυσκολία ἐξασφάλιζαν ἕνα φτωχικὸ γεῦμα κάθε μέρα.

Νοιώθοντας τὸν κίνδυνον, ποὺ διέτρεχε ὁ Πεταχτούλης, ἡ Γιολάντα ἀποφάσισε, γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ, νὰ πᾶν νὰ τὸν κρύψῃ σὲ νητοκὸ δάσος. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἔβαλε τὸν Μιρμόν, ἀκολουθώντας τὸ δρόμο, ποὺ εἶχε πάρει καὶ ὁ Λαμπέρ. Κι' ἀσπὺ περπάτησε ὀρεκτὰ σταμάτησε κουρασμένη κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι.

— Καθὼς γύρισα, τῆς ἐξήγησε ἐκεῖνος, γλύστρησα κι' ἔσπασα τὸ πόδι μου. Ὁ δούκας ἐρχεται μὲ μεγάλες δυνάμεις νὰ μᾶς βοήθησιν. Πρέπει νὰ τὸ μάθουν αὐτοὶ οἱ δικοί μας, πρὶν παραδοθῶν. Ποῖος ὅμως θὰ τοὺς πᾶν τὸ εὐχάριστο μῆνυμα;

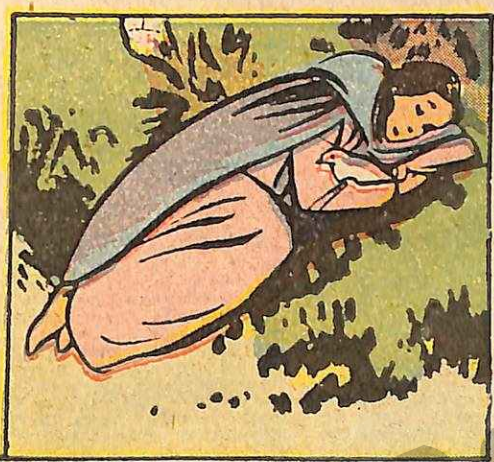
— Ὁ Πεταχτούλης, φώναξε ἡ Γιολάντα. Θὰ δώσουμε τὸ μῆνυμα σὸν λαιμὸν καὶ θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐλεύθερον...

Μιὰ μέρα ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ δρισκόταν, ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ μικροῦ στρατοῦ τοῦ Μιρμόν, κάλεσε τὸν Λαμπέρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι καλὸ παλληκάρι. Θὰ πᾶς, λοιπόν, αὐτὸ τὸ μῆνυμα σὸν δούκα τῆς Ροκβίλ, ποὺ δε θὰ μᾶς ἀρνηθῇ ἀσφαλῶς τὴ βοήθειά του.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Λαμπέρ φίλησε τὴν ἀδελφὴν τοῦ κι' ἔφυγε μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις.

Ἐδῶσε μερικοὺς ἀπόρους σὸν περιστέρι τῆς κι' ἔφαγε κι' ἡ ἴδια ἄγρια φρούτα, γιὰ νὰ καταπραῖν τὴν πείνα της. Ὑστερὰ ἔδωκε κατὰ ἕνα δέντρο καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ἐξυπνοῦσε εἶχε πᾶν νύκτωρ. Συνέχισε λοιπὸν τὸ δρόμο της σὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἀλλὰ σὲ λίγο χάθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἐξημέρωσε, προσπάθησε νὰ προσανατολισθῇ.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Πεταχτούλης μὲ τὸ πολὺτον μῆνυμα πετοῦσε πρὸς τὸ Μιρμόν. Ἡ Γιολάντα, ὥστόσο, ἀνησυχούσε γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ δὲν εἶχε ἀδικο. Μόλις τὸν περιστέρι ἔφτασε σὸ Μιρμόν, ἕνας στρατιώτης, ἔτρεξε νὰ τὸν πιάσῃ, ἑτοιμὸς νὰ τοῦ στήρῃ τὸ λαρύγγι. Εἶδε ὅμως τὸ μῆνυμα, τὸ διάβασε κι' ἔτρεξε χαρούμενος σὸν ἀρχηγὸν του.

Τὸ Μιρμόν μόλις θὰ κατάρρωνε νὰ κρατῇ ἐπὶ δέκα ἀκόμα μέρες μὲ περιορισμένες μερίδες τροφίμων ὥσπου δηλαδὴ νὰ καταφθῇ ἡ βοήθεια τοῦ δούκα τῆς Ροκβίλ. Ἡ Γιολάντα, ποὺ εἶχε ἕνα ταξιδιωτικὸ περιστέρι, τὸν Πεταχτούλη, ἔδωκε σὺχνα τοὺς περνασμένους στρατιώτες τοῦ Μιρμόν νὰ κυτᾶζον παράξενα τὸ μικρὸ πτερωτὸ σύντροφό της, ποὺ θὰ ἦταν ἕνας θαυμάσιος μεζές.

Ἦταν ἀκριβῶς δέκα μέρες, ποὺ ὁ Λαμπέρ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Μιρμόν. Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ ἐξαγυρισθῇ σὲ χωριό, γιατί ὁ ἀδελφὸς της δὲ θ' ἀργούσε νὰ ἐπιστρέψῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὸ δρόμο, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει, ἡ Γιολάντα ἀκούσε ἕνα βογγητό. Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου προερχόταν καὶ βρέκε ἐκεῖ τὸν ἀδελφὸν της ἁπλωμένο κατὰγῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μιρμόν, ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ παραδοθῶν, ἤσαν ἀμέσως θάρρους κι' ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν μὲ καινούργιο πείσμα. Ὁ στρατὸς τοῦ δούκα ἀνάγκασε τὴν ἐπομένῃ τοὺς Σαρακηνούς νὰ λυσοῦν τὴν πολιορκία καὶ νὰ υποχωρήσουν. Χωρὶς στὸν ἀναπνεύμενο τοὺς Πεταχτούλη ἡ Γιολάντα καὶ ὁ Λαμπέρ εἶχαν ὥσει τὴν τελευταία στιγμὴ τὸ Μιρμόν ἀπὸ τὴν καταστροφή.

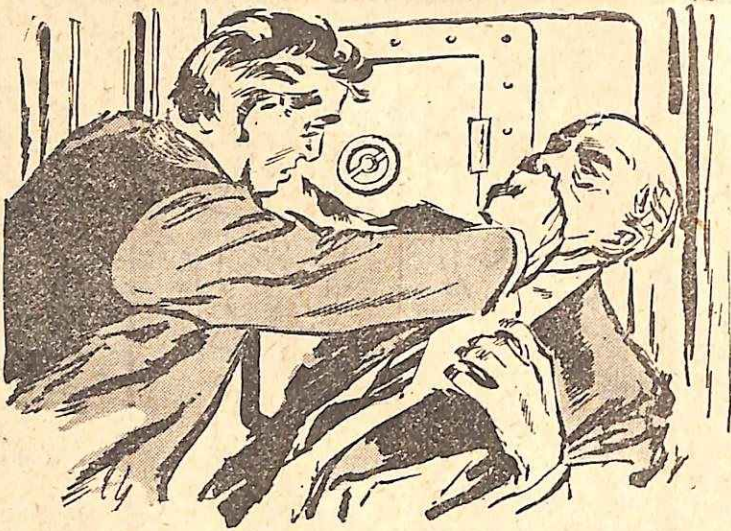
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σ' Ε μιά ώρα το πολύ, ο Κέν- νεντυ θα γινόταν πλούσι- ος, κάτοχος μιας ολόκληρης περιουσίας από πολύτιμα πε- τρώδια! Αυτό σκεφτόταν, σκυμ- μένος πάνω στα καταστραφεί- ον... δικως να λογαριάζει καζόλου πώς, για ν' αποκτήσει αυτή την περιουσία, θα έπρεπε να σκοτώ- σει έναν άνθρωπο!

Καθώς έγραφε, κρυφούττα- ζε το Λεβύ, τόν άφηνε τον και ιδιοκτήτη των πολύτιμων πετρωδών. Ο Έδραϊος αυτός, με την γοητρική ματιά, ήταν ά- πασχαλμένος πίσω απ' τον πάγκο του. Τοποθέτησε τα κοσμήματά του σ' ένα δίσκο.

Κάθε μέρα, χρόνια τώρα, έ- κανε αυτή τη δουλειά. Μά η σημερινή μέρα θα τελείωνε διαφορετικά γι' αυτόν. Σε μιά ώρα θα πέθαινε.

Είχε βαρεθεί πιά ο Κέννεντυ να νάναι σκλάβος. Είχε συκαθεί τα καταστραφεία που μύριζαν μούχλα, την πένητα που λέρωνε τα λε- πτά δαχτυλά του, τις ατέλειω- τες ώρες που έμενε κλεισμέ-

Στο τέλος ο Κέννεντυ τόν νίκησε...

Το χαμένο κλειδί

νος σ' αυτό το διαμέρισμα, χει- ρότερο κι' από φυλάκι. Μισού- σε τρομερά το Λεβύ, που ήταν τόσο πλούσιος κι' όμως τόν πλη- ρωνε τόσο εξευτελιστικά.

Το διαμέρισμα του Λεβύ είχε δυο δωμάτια ολόκληρα. Το πρώτο χρησιμοποιε για τις πωλήσεις και χωριζόταν στη μέση από ένα πάγκο. Το γραφείο του Κέννεν- τυ βρισκόταν πίσω απ' αυτόν τόν πάγκο, σ' ένα γωνιά.

Στο δεύτερο δωμάτιο, το έ- σωτερικό, υπήρχε ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο, όπου φύλαγε ο Λεβύ τα κοσμήματά του κάθε βράδυ στις 5, όταν έκλεινε το μαγαζί.

Το διαμέρισμα βρισκόταν στο έκτο πάτωμα ενός οκτάο- ρφου κτιρίου. Τα παράθυρα ή- ταν εφωδισμένα με γυαλά κά- κελλα κι' η μοναδική πόρτα του δρόμιν, θωρακισμένη με άστα- λένιες πλάκες. Το βράδυ την κλειδώνει ο Λεβύ, με αμερικ- νική διπλή κλειδαριά, που άνοι- γε από μέσα κι' απ' έξω και πού το κλειδί της τόποιρνε ο ίδιος.

Όταν τ' ο ρολόϊ έδειξε 5, ο Λεβύ άρχισε να τακτοποιεί τα πετρώδια του. Δεν παρέλειψε να κλειδώσει προηγουμένως την εξώπορτα. Ύστερα μετέφερε έ- να-ένα τους δίσκους σ' άλλο δωμάτιο, τους αράδιασε πάνω σ' ένα τραπέζι κι' άνοιξε την κάσα.

Ο Κέννεντυ είχε καταστρώ- σει το σχέδιό του με κάθε λε- πτομέρεια: Θα παίρνε στο δωμά- τιο, πριν κλείσει ο Λεβύ το χρη- ματοκιβώτιο, θα τόν σκότωνε και θα κλέβει τα καλύτερα πε- τρώδια. Ύστερα θα πήγαινε να συναντήσει τόν Φράνκ Λέοναρ, στο Μπρονξγουϊν. Θα πουλού- σαν τα κοσμήματα και θα μοι- ράζονταν τ' άξια.

Έπειτα ο Κέννεντυ θα φέ- νε, μεταμφιεσμένος, για τόν Ρίο Τζανέιρο, όπου θα περίμενε να ξεχαστεί η υπόθεσι.

Ο Λεβύ σταμάτησε μιά στιγ- μή και τόν ρώτησε:

— Θ' άρχιζετε να τελειώσε- τε; Πρέπει να κλείσω στην κά- σα τα καταστήματα.

— Σ' ένα λεπτό θά ναι στή διά- θεσι σας, απάντησε έκείνος κρύβοντας τη νευρική του.

Ο Λεβύ πέρασε πάλι στο «φωρούριό» του. Ο Κέννεντυ έ- κλεισε άμέσως τόν διδύλο και πήρε απ' τόν συρτάρι τ' ένα ρεβόλβερ με άποσπώμενη.

Ο άσθενικός του τόν περι- μένε κοντά στην πόρτα τού χρηματοκιβωτίου, νυθίζοντας υ' άνοπομονοία τ' άπόμολα δε-

για κι' άριστερά.

Ο Κέννεντυ μπήκε στο δω- μάτιο, έκλεισε πίσω τόν πύλιν πόρτα και προχώρησε προς τόν Λεβύ. Έκείνος, ξαφνιασμένος, έκανε να βάλει τόν χέρι στην τσέπη του.

— Τι τ' έσχε; ρώτησε. Δικως ν' άπαντήση, ο Κέν- νεντυ, έδγαλε τόν κοντό άν- θρωπο, που είχε γονυλώσει τ' άμια του από έκπληξι και τρέμο.

Πίεσε τη σκανδάλη... Άκού- στηκε ο υπόκοφος κρότος της σφαίρας, που σπινώθηκε στον τοίχο χωρίς να βρή τόν στόχο της. Ο Λεβύ ώρμησε πάνω του κι' άρπάχτηκαν οι δυο τους. Το ρεβόλβερ έπεσε απ' τ' άχέρια τού Κέννεντυ.

Ο Έδραϊος είχε γαντζωθεί πάνω του, σαν τρελλός, τόν δάγκανε, τόν γρατζουνίζε... Στο τέλος όμως, ο Κέννεντυ τόν νίκησε, ξανάπρε τόν πιστό- λι του και τ' υροβόλησε πάλι.

Πέτυχε τώρα τόν Λεβύ κατά- στήθα και τόν έσπλωσε κάτω. Άδειασε ύστερα όλες τις υπό- λοιπες σφαίρες του στο κορμί τού θύματος του. Εσκυψε πάλι τόν Λεβύ και βεβαίως πώς δε ζούσε πιά.

Συνάβγαλε τόν ρεβόλβερ στην τσέπη του, για να μην αφήσει καμιά απόδειξι της ένοχής του. Άφουγκραστηκε. Κανείς στήθα και τόν έσπλωσε κάτω.

Διά νεαρής Κυρίας και Δεσποινίδας

ΖΑΚΕΤΤΕΣ
ΦΟΥΣΤΕΣ
ΠΛΕΚΤΑ
ΕΞΟΡΡΟΥΧΑ
ΚΑΛΤΣΕΣ

Arlette
ΕΡΜΟΥ 21

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω - Κάτω σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΒΑΡΙΑ - ΚΑΝΑΤΑ. 2) ΣΑΝΟΣ - ΠΑΙΑΝ. 3) ΙΣ - ΣΙΚΑΛΙΣ - ΡΑ. 4) ΤΙΣ - ΣΑΛΟΣ - ΠΑΝ. 5) ΟΣΟΣ - ΝΙΣ - ΚΑΞΑ. 6) ΒΙΑ - ΜΕΝ. 7) ΡΑΝΙΣ - ΠΑΡΑΣ. 8) ΡΑΣΑ - ΣΑΜ. 9) ΟΝΟΣ - ΡΙΣ - ΣΑΣ. 10) ΝΟΝ - ΠΑΤΟΣ - ΣΑΝ. 11) ΔΣ - ΣΑΞΟ- ΝΙΑ - ΡΟ. 12) ΤΟΣΟΣ - ΜΗΛΟΝ. 13) ΑΣΥΛΟΝ - ΦΑΡΑΣΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΣΙΤΟΣ - ΣΟΝΑΤΑ. 2) ΒΑ- ΣΙΣ - ΝΟΣΟΣ. 3) ΑΝ - ΣΟΒΑ- ΡΟΝ. 4) ΡΟΣ - ΣΙΝΑΣ - ΣΟΛ. 5) ΙΣΙΣ - ΑΙΣ - ΠΑΣΟ. 6) ΚΑΝ - ΡΑΣ. 7) ΜΑΛΙΣ - ΣΙΤΟΣ. 8) ΛΟΣ - ΣΟΝ. 9) ΑΠΙΣ - ΜΑΣ - ΣΙΜΑ. 10) ΝΑΣ - ΚΕΡΑΣ - ΑΗΡ. 11) ΑΙ - ΠΑΝΑΜΑΣ - ΑΛ. 12) ΤΑ- ΡΑΣ - ΣΑΡΟΣ. 13) ΑΝΑΝΑΣ - ΚΑ- ΝΟΝΙ.

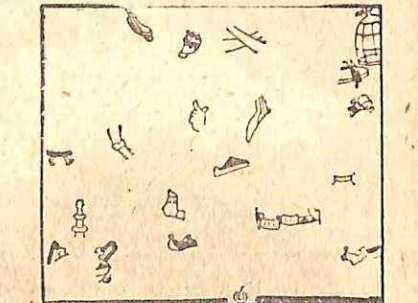
Ποιά από τις τρεις;

- 1) Στήν Άργεντινή. 2) Στά έσπετά (είναι ένα φίδι της Ν. Αμερικής που φτάνει σ' μήκος τ' 10 μέτρα). 3) Στις 8 Αυγούστου 1945 (συντομεύοντας από την παράδοση της Ιαπωνίας). 4) Τέ Βερ- ρολίνον. 5) Πολιτικός (ήταν ύπουλός των Στρατιωτικών όταν κατασκεύασε τή γραμμή). 6) 33 χρόνια. 7) Ένας όψη- λος, περτές. 8) Στή Βραζιλία (κοντά στα σύνορα με τήν Άργεντινή). 9) Ιωάν- να. 10) Στή Σμαρκαδία τ' 1336.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

- 1) Κι: Νάσκα. 2) Μάρλον Μπράντο. 3) Φρανσίσκα Άρτουρ. 4) Ροσάνο Μπρά- τσι. 5) Άδα Γκόντφρι. 6) Ύε Μοντάν. 7) Ίνγκριντ Μπέργκμαν. 8) Έντν Κων- σταντίν. 9) Ράμν Σινάιντερ. 10) Κούρτ Γιούργκενς.

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σ' ποιά σημεία βρισκόταν οι 20 μικροδιαφορές.

Ή λύσις του ύπ' άριθ. 816 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΟΥΤΑΒΙΑ - ΑΣΣΥΡΙΟΙ. 2) ΑΛΛΟΝ - ΤΑΥΟΙ. 3) ΑΥ - ΜΕΛΟΣ - ΝΕΦΟΣ - ΤΑ. 4) ΤΑΚ - ΚΑΝΑΚΑ- ΡΗΣ - ΠΡΙ. 5) ΙΔΑΣ - ΝΟΜΑΔΕΣ - ΚΑΙ'Ν. 6) ΚΕΡΑΣ - ΥΠΤΙΑ - ΠΟΡΤΟ. 7) ΟΣΙΡΙΣ - ΑΑΡ - ΜΟ- ΛΛΟΙ. 8) ΣΑΓΑΙ - ΣΙΛΑΣ. 9) ΚΑ- ΡΑΤΟΜΗΣΙΣ. 10) ΡΗΝΟΣ - ΣΟ- ΚΙΝ. 11) ΙΚΑΝΟΣ - ΜΗΝ - ΣΕΜΕ- ΑΗ. 12) ΚΑΚΟΣ - ΠΟΣΟΝ - ΣΟ- ΠΕΝ. 13) ΟΡΟΣ - ΜΟΝΙΜΟΝ - ΙΑ- ΒΑ. 14) ΓΕΣ - ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ - ΑΗΡ. 15) ΙΣ - ΚΟΡΕΣ - ΣΙΤΟΣ - ΣΙ. 16) ΒΑΤΑΙ - ΚΟΡΟΣ. 17) ΝΗΣΤΕΙΑΣ - ΣΗΣΑΜΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΡΑΤΙΚΟΣ - ΜΙΚΟΓΙΑΝ. 2) ΥΔΕΣ - ΚΑΡΕΣ. 3) ΥΑ - ΚΑΡΙΣ - ΡΑΚΟΣ - ΒΕ. 4) ΤΑΜ - ΣΑΡΑ- ΚΗΝΟΣ - ΚΑΤ. 5) ΑΛΕΚ - ΣΙΓΑ- ΝΟΣ - ΠΟΤΕ. 6) ΒΟΛΑΝ - ΣΑΡΟΣ - ΜΑΡΑΙ. 7) ΙΝΟΝΟ - ΙΑΣ - ΠΟ- ΡΕΙΑ. 8) ΣΑΜΠΑ - ΜΟΝΑΣ. 9) ΚΑ- ΤΑΠΟΝΗΣΙΣ. 10) ΝΑΔΙ - ΝΟΜΗΣ. 11) ΣΤΕΡΕΑ - ΣΗΣ - ΝΟΜΙΚΗ. 12) ΣΑΗΣ - ΜΙΣΟΣ - ΝΟΤΟΣ. 13) ΥΦΟΣ - ΠΟΛΙΚΕΣ - ΝΟΡΑ. 14) ΡΟΣ - ΚΟΛΑΣΙΜΟΙ - ΣΟΜ. 15) ΙΙ - ΠΑΡΑΣ - ΝΕΠΑΛ - ΣΙ. 16) ΤΡΙ- ΤΟ - ΛΕΒΗΣ. 17) ΙΛΑΙΝΟΙ - Σ - ΔΗ- ΝΑΡΙΟΝ.

6. ΝΤΑΙΒΙΣ

Η αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Α. Α. άπάντησε ταχυδρομικώς στον Κωστήν Κιρίσκου. Μόρφου, Κύπρος. Ή Άπογοιτεμνής Τ. και Ή Ντόρις να στείλουν τις διευθύνσεις τους.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Κ. Δ. ΔΙΑ- ΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομ- κώς στους: Dimítrios Pateekos—Νοι- ge, Άποκλήρη τής μελέρας Θεσσαλονι- κής και Ή Χρυσάνθεμος Ζ. Β. Ή Ειρήνη Κ. και Ή Άνθη Καλαμ. να στείλουν τή διεύθυνσί τους.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ—ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικώς στους: Νικόλαον Παπα- σταμόπουλον, Όλγαν Παναγιωτοπούλου, Άνδρέαν Παπαδόπουλον, Άντων Άλτσα, Α. Άγγελσκον. Ο άναγνώστης Α. Β. και ο Μπουβερότληκτος να στείλουν τις διευθύνσεις τους.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Ή ΦΩΤΟΥΛΑ ΙΩΑΝΝΟΥ (18 χρό- νων), Ευαγόρου 5, Παλουριτίσσια, Λευ- κων. Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή- με νέες απ' όλον τόν κόσμο, κυρίως από τήν Ελλάδα, με σκοπό τήν άνα- πύλη μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ή ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Άχιλλέως 14, Λεωφόρου, ζήτει ν' αλληλογραφή- με νέους από τήν Ελλάδα, με σκοπό τή συνάφι μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ή ΤΖΕΝΝΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ, (18 χρό- νων), Ριχάρδου Λεοτοθέου 6, Λάρνα- κα, Κύπρος, ζήτει ν' αλληλογραφή- με νέους και νέες απ' όλον τόν κόσμο, ιδι- αιτέρως από τήν Ελλάδα, με σκοπό τήν άναπύλη μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ή ΑΡΧ ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ, Άθηνών 53 Στρόβολος, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλλη- λογραφηθή με Έλληνες από τ' έσωτε- ρικό και νέους απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό τή έμμοιργία μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ή ΕΛΙΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Σταδίου 57, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυ- μεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό τή σύ- ναφι μίας καλής και σταθερής φι- λίας και τήν άνταλλαγή φωτογραφιών με Έλ- ληνες ήθποιους.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΣ ΣΑΒΒΑ, Μαβιάτης, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα- φηθή με μορφωμένους νέους από τήν Έλ- λάδα και τήν Κύπρον.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ Φ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, 34 έτος Σενιέρου 36, Λευκωσία-Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό τή δημιουρ- γία μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΚΩΣΤΑΣ Α. ΜΑΝΙΑΤΗΣ, (25 χρόνια), 2 Α.Φ.Σ.Δ., Ρ.Ε., Πολεμίδα Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ- ες από τ' έσωτερικό και τ' έωτερικό, με σκοπό τήν άναπύλη μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΑΛΙΑΔΡΟΣ, (17 χρόνια), Θέμιδος 5, Λεμεσός-Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες ηλικίας 15—16 χρόνων, με σκοπό τή συνάφι μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΡΩΤΟΠΑΝΑΣ, Κά- νιγγος 3, Γ.Σ.Π. Λευκωσία, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα και κατά προτίμησι από τ' ηπειρώ, με σκοπό τή συνάφι μίας κα- λής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Ταχ. Κιβ. 93, Λευκωσία Κύπρος, ζήτει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τόν κόσμο με σκοπό τή συνάφι μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΔΡΕΟΥ, Μ. Άλε- ξάνδρου 13, Στρόβολος, Λευκωσία-Κύ- προς, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ- ους και νέες απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό τή δημιουργία μίας καλής φι- λίας και τήν άνταλλαγή γραμματση- μων.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ, Ά- σκληπιού 44, Λευκωσία-Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τόν κόσμο.

Ο ΜΙΧΑΗΛΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ, (17 χρόνια), Σπάρτης 3, Λάρνακα Κύ- προς, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλη τήν Ελλάδα, με σκοπό τή δι- μιουργία μίας άγιης και σταθερής φι- λίας.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, Άσκληπιού 4, Στρόβολος, Λευκωσία-Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ- ους και νέες απ' όλον τόν κόσμο, κυρί- ως από τήν Ελλάδα, με σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματσημων.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΖΕΝΙΟΣ, Δη- μοφώντος 27, Βαρώσσια, Κύπρος, έπιθυ- μεί ν' αλληλογραφή με νέες από τήν Ελλάδα, ηλικίας 16—19 χρόνων. Φω- τογραφία άποσπώμενη.

Ο ΑΚΗΣ Χ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, Πόλις Χρυ

σοχούς, Πάφος Κύπρος, θέλει ν' αλλη- λογραφηθή με νέες απ' όλον τόν κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τήν άναπύλη μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Ποταμιά (15άλιον), Λευκωσία Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφή με άσους εν- διαφέρονται για παλαιά κυπριακά ή και νέα γραμματοσήμα.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΕΥΑΝΓΕΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΔΙΣ, (21 χρόνια), ΣΙΤ HYDROUSSA, Co WE- STERN SHIPPING Co, 29 BROADWAY NEW YORK 6, N. Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από τήν Έλ- λάδα και τήν Κύπρον, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό τή άνταλ- λαγή γραμματσημων και ό,τι άλλο ή- θελε προκύψει.

Ο JOHN DIMITROPOULOS και ο J. GUERNOS, Ισπανός, BIV TASSOS Co NOMIKOS LONDON LTD, 10519 BISHOPSGATE ST. LONDON E.C.2., ENGLAND, ζήτουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τόν κόσμο, στην άγγλική και ελληνική γλώσσα.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ CLIPITIS, SJS SKI- ATHOS, Co ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY NEW YORK 6, N.Y., U. S.R., θέλει ν' αλληλογραφή με μιά νεα- ηλικίας 20—25 χρόνων, εύπορουσίαστη και μορφωμένη.

Ο Α. ΔΕΡΛΑΚΙΣ, SJS GRAMMOS, ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY ST. 6, N.Y., USA, ζήτει ν' αλληλογρα- φηθή με Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο.

Ο JOHN LABRINOUKAS, SJS A- TLANTIC GOVERNOR Co MARITIME BROKERS, INC., 52 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., έπιθυμεί ν' αλ- λογραφηθή με νέες απ' όλη τήν Έλ- λάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε άποκόλου- θήσει.

Ο D. ΚΟΥΔΟΥΡΙΔΗΣ, SJS ROKOS V Co VERGOTIS LTD, GREECHURCH LANE LONDON E. C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από τήν Ελλάδα, κατά προτίμησι από τήν Άθήνα και τόν Πειραιά, με σκοπό τήν άναπύλη μίας καλής και σταθερής φι- λίας.

Ο ΕΥΑΝΓΕΛΟΣ ΚΟΚΑΛΙΣ, (22 χρό- νων), SJS NEFELI STRATIS ANDRE- ADIS 52 LIME ST. LONDON E.C.3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλον τόν κόσμο, με σκοπό τή συνάφι μίας καλής και σταθερής φι- λίας και τήν άνταλλαγή γραμματσημων.

Ο G. KARAYIANNIDES και ο MI- KE MORIUES, (26 χρόνων), SJS RY- THME IRTON SHIPPING INC 26 BROADWAY, NEW YORK 4, N. Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο, με σκο- πόν τή συνάφι μίας καλής και σταθε- ρής φι- λίας.

Ο VIDALIS GIKAS, SJS ALEXAN- DROS Co CAMBERLEY STEAMSHIP Co 9 WORMWOOD ST., LONDON E. C. 2, ENGLAND, ζήτει ν' αλληλογρα- φηθή με τις άναγνώστρίδες μας, που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Γλυ- κιά Ανοιξιό» κτλ. «Γραφία Άνοιξιό» τισσον.

Ο G. BAS GOS και ο K. GATHAS, SJS PARCOUR LTD, BEVIS MARKS, LONDON E.C.3, ENGLAND, ζήτουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από τήν Ελλάδα, με σκοπό ό,τι ήθελε άποκόλουθήσει.

Ο Ε. V. VLACHAKIS και ο E. MPRE- ZINIS, SJS NEFELI, STRATIS AN. DREADIS, 52 LIME ST. LONDON E. C.3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογρα- φηθούν με νέες από τήν Ελλάδα, με σκοπό τή συνάφι μίας καλής και στα- θερής φι- λίας και τήν άνταλλαγή γραμ- ματσημων.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΥΙΑΝΝΑΤΟΣ, SJS CHRYSAINTHY L. Co CORY BROS LTD, PORT SAID, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από τήν Άθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας 15—20 χρό- νων. Φωτογραφία άποσπώμενη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ή ΕΥΙ ΑΣΗΑΥ, POSTE RESTAN- TE ATABA, U.A.R., θέλει ν' αλληλογρα- φηθή με κυρίως καλά άποκαταστή- μένους, ηλικίας άνω τών 36 χρόνων, με σκοπό τόν γάμο. Φωτογραφία άποσπώ- μενη.

Ή ΔΕΛΛΙΕ ΓΕΟΡΓΙΑΔΟΥ, (17 χρό- νων), POSTE RESTANTE DE CAMP CESAR, ALEXANDRIE, EGYPT, ζή- τει ν' αλληλογραφή με νέους ηλικίας 20—25 χρόνων, κατά προτίμησιν από τήν Ελλάδα, με σκοπό τήν άναπύλη μίας άγιης και σταθερής φι- λίας στην ελλη- νική, άγγλική και γαλλική γλώσσα. Φω- τ. υφ. άποσπώμενη.

Ή JANE GEORGIU, 90 FERNDA- LE RD, LONDON S. W. 4, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες, ηλικίας 32—34 χρόνων.

Ή NONA THEMISTOKLEOUS, 14 OSPRINGE ROAD, N.W.5, LON- DON, ENGLAND, ζήτει ν' αλληλογρα- φηθή με νέους και νέες απ' όλον τόν

Δέν με προσέχει πειιά καθόλου...

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

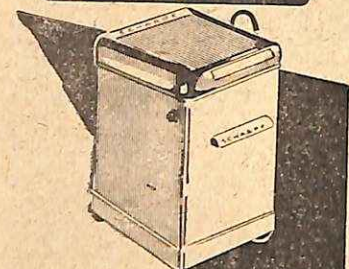
σχολικά βιβλία • μαθητικά έφόδια

ΣΤΑΔΙΟΥ 49 Τηλ. 35.100 23.424

Όχι πλέον
πόνους και προβλήματα
ΣΤΕΓΝΩΜΑΤΟΣ...

ΜΕ ΤΑ ΝΕΑ ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΑ
SCHARPF

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑ
ΕΙΔΙΚΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
"ΧΟΥΒΑΡΔΑΣ," Ο.Ε.
ΔΡΑΓΑΤΣΙΑΝΙΟΥ 6 ΤΗΛ. 32-185

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ

Η ΚΑ ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ, του
δωάνου επιστημονική, Ινστιτούτου
Καλλωγής, Ερμού 51, τηλ. 35-213, ε-
παγγλίδει, Ελβετίας και
Γαλλίας, όπου παρηγορήθηκε τα ΣΥ-
ΝΕΔΡΙΑ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ και νεότερες
δελτίσεις αυτής.

Η ΚΑ ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ—ΑΜΠΑΖΩ ε-
φαρμόζει τις τελευταίες ΜΕΘΟΔΟΥΣ
διά περιποίησης, ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥΣ—
ΜΑΣΣΑΖ, ΠΡΟΣΩΠΟΥ—ΣΤΗΘΟΥΣ—
ΣΩΜΑΤΟΣ, ρυτίδες, πανάδες, παχυ-
σαρκία, ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ, με την α-
παράμιλλαν επιστημονική της κατάρτι-
σιν, την εξαιρετική τεχνική της και
πολυτή πείρα της — ως βοηθός και
συνοδός της ειδικού, δερματολόγου
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ και των
μαθητών ΚΡΑΓΑΝΟΦ, MORRIS,
MASSON και ELDE.

ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ — ΑΜΠΑΖΩ, ΕΡΜΟΥ
51, ΤΗΛ. 35-213.

ΜΑΘΕΤΕ

ακτινάζετε, να ζωγραφίζετε και
σείς με μία σύνταξη και ευχάριστη
σπουδή, που θα γίνει στο σπίτι
σας, όπου και αν μένετε. Για πλη-
—ρούς και αναλυτικά τεύχος δω-
—ρεάν, φροντίστε μας. Αν επιθυ-
—ζετε ή μένετε σ' ένα παρτίκι στείλτε
μας το απόκριμα αυτό χωρίς καμ-
—μιάν υποχρέωση σας.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.
Πανεπιστημίου 10 τηλ. 21.473

κόσμο, κατά προτίμηση από τον Κανα-
δά, Ιταλία και Ρόδο, με σκοπό την
απασχόληση γραμματοσήμων.
Η ΜΕΡΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, 235
DANKS ST. ALBERT PARK, MEL-
BOURNE AUSTRALIA, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέους ηλικίας κάτω των
27 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.
Τρεις φίλες, η ΚΕΤΙ ΒΛΑΧΟΠΟΥ-
ΛΟΥ (16 χρόνων), η ΔΙΑΝΑ ΑΝΑ-
ΣΤΑΣΙΔΟΥ (16 χρόνων), και η ΤΖΕ-
ΝΙ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΙ (17 χρόνων), ΑΥΝΑ-
ΛΙ CEMSE AGAC CILEK SOK No 2,
BEYOGLU, TURKIYE, ζητούν ν' αλλη-
λογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κό-
σμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογρα-
φία απαραίτητη.
Η ΟΛΓΑ ΠΑΡΑΔΟΡΟΠΟΥ, 4 MI-
DAN ORABI No 4, LE CAIRE, EGY-
PTE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ους από την Ελλάδα, ηλικίας 23—30
χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-
πό την ανάπτυξη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.
Η ΤΟΝΥ ΠΗΛΥΑΚΤΟΥ, 11 GROVE
ROAD, WALTHAMSTOW LONDON E.
17 ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες από την Ελλάδα.
Η ΝΙΤΑ ΝΙΟΜΙΧΑΝΟΥ, POSTE
RESTANTE, CAMP CESAR, ALEXAN-
DRIE EGYPT, U.A.R., επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέους απ' όλον τον κό-
σμο, κατά προτίμηση επιστήμονες, με
σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φω-
τογραφία απαραίτητη.
Η ΛΙΝΑ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, η ΔΟΡΑ Ο-
ΡΕΟΠΟΥΛΟΥ και η ΤΙΝΑ ΑΛΕΧΑΝ-
ΔΡΙΔΟΥ, FIRUZAGA DEFTERDAR YO-
KUSU YENIKOU AP. No 80, BEYO-
GLU ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέους απ' όλον τον
κόσμο, ηλικίας 22—30 χρόνων, στην
ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσ-
σα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής
και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.
Η ΜΑΓΔΑΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΥ,
P. O. BOX 928, KHARTOUM, SUDAN,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προ-
τίμηση από την Αμερική στην ελλη-
νική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό
τη σύναψη μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Η ΒΑΝΑ ΡΟΥΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, (19
χρόνων), BEYOGLU, KALYONK-U KUL-
LUK, HASAN PASA SOK No 8, I-
STANBUL TURKIYE, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο,
ηλικίας 20—28 χρόνων, με σκοπό, ό,τι
ήθελε επακολουθήσει.
Η ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΑΣΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
και η ΛΕΝΑ ΡΟΥΛΟΥ, (17 χρόνων),
2585 DAVIDSON MONTREAL P. Q.,
CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν
με νέους ηλικίας 18—30 χρόνων, κατά
προτίμηση μηχανικούς. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.
Η ΝΙΤΣΑ ΔΑΜΙΑΝΟΥ, 75 ROMAN
WAY LONDON N. J. ENGLAND, ζη-
τεί ν' αλληλογραφήσει αποκλειστικώς με
νέες απ' όλον τον κόσμο, στην αγγλική
γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας
καλής φιλίας και την ανταλλαγή καρτ-
ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΡΑΛΙΚΗΣ και ο
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΝΑΡΑΣ, RIVER CAMP
VIA KAPRAMURRA, COOMA NSW,
AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφή-
σουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην
ελληνική και αγγλική γλώσσα, ηλικίας
18—25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουρ-
γία μιας καλής και σταθερής φιλίας.
Ο Γ. ΒΛΑΧΟΣ, 34 WEST ST.
TORRENSVILLE, ADELAIDE, S. AU-
STRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—23
χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας
καλής και σταθερής φιλίας και, ό,τι
άλλο ήθελε επακολουθήσει.
Ο ΠΙΕΡΟ ΔΑΒΙΔ, SALITA RANDO
10, Co SAMMARIO, MESSINA, ITA-
LIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες
από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημι-
ουργία μιας καλής φιλίας και το γάμο.
Ο ΠΙΕΡΟ ΔΑΒΙΔ, 80 COOPER
ST. WATERLOO SYDNEY, AUSTRALIA,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
απ' όλον τον κόσμο.
Ο Μ. ΖΩΤΟΣ, 316 WEST 4,
STREET NEW YORK N.Y. 36, USA,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα, ηλικίας 20—30 χρόνων
με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο Σ. ΜΕΤΑΧΑΣ, 3541 JEANNE
MANCE ST. AP. 1, MONTREAL, QUE-
BEC CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με Ελληνίδες από την Αμερική και κατά
προτίμηση από τον Καναδά, ηλικίας 18
—26 χρόνων, με σκοπό το γάμο.
Ο ΜΑΚΗΣ ΚΑΡΙΣ και ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΜΑΡΑΣ ALMA CAFE P.O. BOX 354
WELCOM O.F.S. S. AFRICA, θέλουν
ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη
την Ελλάδα με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει. Παρακαλούν όσες απαντήσουν να
στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΜΙΧΕΛ ΔΕΣΡΟΧΕΣ, 6233
LOUIS HERBERT MONTREAL, 35 P.
Q., CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας
16—19 χρόνων, στην αγγλική, Ιταλική,
αγγλική ή ισπανική γλώσσα, με σκο-
πό την ανταλλαγή σκέψεων και την εκ-
μάθηση της ελληνικής γλώσσας.

Δύο φίλοι, ο ΜΑΝΟΣ ΕΦΤΙΜΙΟΥ και
ο ΕΛΕΦΤΕΡΙΟΣ ΦΙΛΙΠΟΥ, (23 χρόνων),
102 SEATON ST. TORONTO, CANA-
DA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες
από την Ελλάδα.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΛΕΟΝΤΙΣ και ο ΜΙΚΥΣ,
63 ATLANTIC RD BRITTON S. W.
9, LONDON ENGLAND, επιθυμούν ν'
αλληλογραφήσουν με νέες ευπαρουσία-
στες ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, με σκο-
πό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Φωτογρα-
φία απαραίτητη.
Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

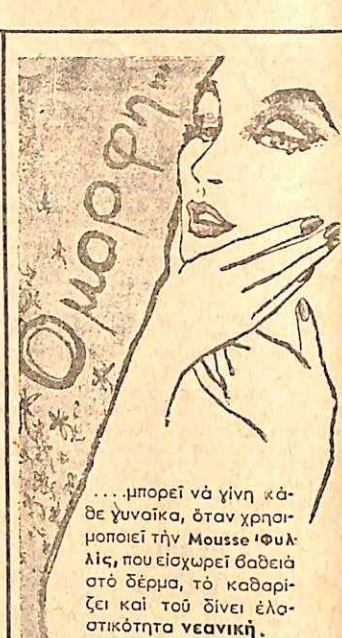
Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

... μπορεί να γίνει κά-
θε γυναίκα, όταν χρησι-
μοποιεί την Mousse Φουλ-
λίσ, που εισχωρεί βαθειά
στο δέρμα, το καθαρι-
ζει και του δίνει ελα-
στικότητα νεανική.

Με την Crème "Φουλλίς", που
τρέφει το δέρμα διότι περιέχει συ-
στατικά συγγενή προς αυτό, κατορ-
θώνει στο πείσμα της ηλικίας να
διατηρεί το δέρμα της απαλό και
δρσμένο.

Η Mele "Φουλλίς", προστατεύει
την επιδερμίδα όλη την ημέρα, Συγ-
κρατεί θάλασσας την πόδρα.

Η Perle "Φουλλίς", ουστέλλει
τους ανοιχτούς πόρους και κάνει
την επιδερμίδα μάτ και δελουδιν-
Ειδική δια λιπαρά δέρματα.

Φουλλίς

Οι διακοπές τελειώνουν. Επι-
στρέφουμε στην πόλη.

Λίγο τά σπόρο, λίγο η κατάχρηση
ήλιοθεραπείας, ακόμα κάποια ά-
μέλεια μας έχουν αφήσει τα ίχνη
τους στην επιδερμίδα μας.

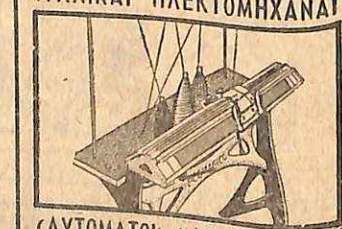
Δεν μπορούμε να εμψυχωθούμε
στην κομική συγκέντρωση όπως
στην κατασκήνωση. Επιδόλεται
συστηματική περιποίηση του δερμα-
τος με τα εμποτισμικά καλλυντι-
κά "Φουλλίς".

Τα καλλυντικά "Φουλλίς", είναι
μελετημένα και προσαρμοσμένα
στο Ελληνικό κλίμα.

Τα συνιστούν οι κορυφαίοι δερ-
ματολόγοι Έλληνες και ξένοι.

Φουλλίς

ΙΤΑΛΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

(ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ) "ΑΓΚΟΜΑΤΖΙΚΟ"
Διό το σπίτι... Τόν Βιοτέχνην...
Το Πλεκτήριο...
Πλεκτομηχανή υπερπαραγωγή
και πλεκτά ανώτερης ποιότητας.
Χορηγή τιμή. Εύκολοι πληρωμές.
"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε."
ΕΜΙΣΤΟΛΕΥΣΙ 4- (ΣΤΟΛ) ΑΘΗΝΑΙ

αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον
κόσμο, ηλικίας 14—20 χρόνων, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
Ο ΠΑΝΤΕΛΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, (24
χρόνων), VGF WERK, KELSTERBACH
MAIN RUSSESHEIMER ST. 100 GER-
MANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Ελ-
ληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας
17—21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μιας καλής και φιλικής γνωριμίας και
την ανταλλαγή σκέψεων.
Ο ΤΟΝΥ ΘΩΜΑΣ, (25 χρόνων), ο
ΓΙΩΝΙΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, (21) 5370 PARK
AVE AP. 17, MONTREAL CANADA,
θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ'
όλον τον κόσμο και την Ελλάδα, με
σκοπό τη σύναψη μιας καλής και στα-
θερής φιλίας, με σκοπό, ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΗΣ, Κεν-
τρική Αγορά, Μυτιλήνη, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με μία νέα, κατά προτίμηση
από τη Γερμανία ή το Σουδάν, ηλικίας
24—30 χρόνων, με σκοπό τη μετανά-
στευση.

Ο ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΜΟΥΡΑΤΟΓΛΟΥ,
(16 χρόνων), Π. Τσαλδάρη 14, Κατερί-
νη, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με
σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΜΑΚΗΣ ΝΤΟΡΑΚΗΣ, (19 χρό-
νων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών,
Αθηνών, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14—
17 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΓΙΩΝΙΣ ΜΑΓΚΑΛΑΡΗΣ, (26 χρό-
νων), Γιάννη Δήμου 69, Βόλος, GRECE,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Αμερική και τον Καναδά.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥ-
ΛΟΣ, Λευκαχώρα, Μεσσηνίας, GRECE,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—
23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία
μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΣΙΜΠΙΡΙΔΗΣ,
(23 χρόνων), Σαρανταπόρου 2, Κομοτι-
νή, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
μία νέα από την Ελλάδα και το εξω-
τερικό, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκο-
πό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΙΝΟΣ, (21
χρόνων), Β. Γεωργίου 61, Αγίου Κων-
σταντίνου, Αργινίου, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο,
με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και
σταθερής φιλίας.

Ο Μ. Φ. ΚΡΥΠΤΟΣ, (24 χρόνων),
Νεμεσώος 26, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με μορφωμένες νέες που
αγαπούν την φωτογραφική τέχνη και τον
κινηματογράφο.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ,
"Ιτέα Παρασπίδος, GRECE, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέους και νέες από
την Ελλάδα και απ' όλον τον κόσμο,
με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσή-
μων και καρτ-ποστάλ.

Ο Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, Νεοφύτου 34,
Χαλκίς, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο,
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, ηλι-
κίας 18—23 χρόνων, με σκοπό τη σύ-
ναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

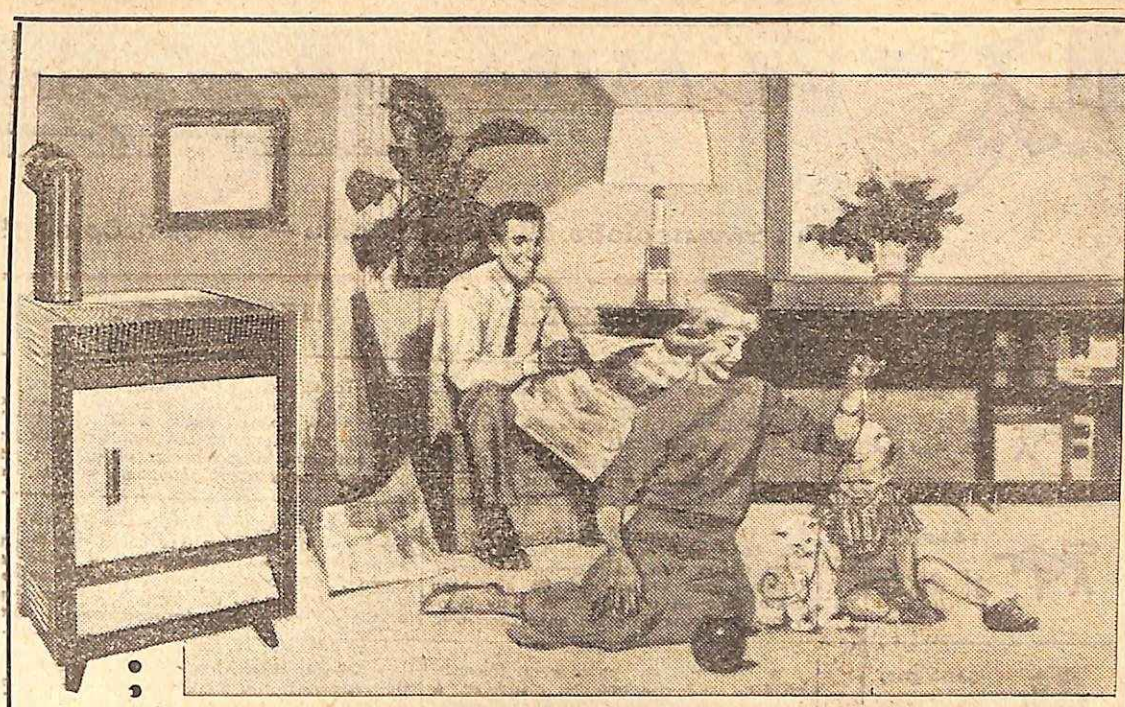
Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ,
(23 χρόνων), Μακρήνα 9, Ζαγράφου, Α-
θήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με νέες από την Ελλάδα και τον Κανα-
δά με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΡΑΚΟΣ, PO-
STE RESTANTE, Πάτραι, GRECE, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από το
εσωτερικό, ηλικίας 15—19 χρόνων, με
σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο Μ. ΦΟΥΛΑΚΗΣ, (18 χρόνων),
POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθή-
ναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προ-
τίμηση με μαθήτριες Γυμνασίου, ηλικίας
13—17 χρόνων.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, (20 χρόνων), και
ο ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΤΩΜΕΡΗΣ (18) Κερίνα,
Εβόν 36, Κάτω Πετράλωνα, Αθήναι,
GRECE, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν
με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το ε-
ξωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο Γ. ΡΑΝΤΟΣ, Αθηνών 22, Κο-
ρυδαλλός, Πειραιεύς, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα,
με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και
σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

**ΕΙΝΑΙ ΙΣΟΛΑ
ΑΥΤΟ ΦΤΑΝΕΙ!**

ΤΕΛΕΙΑ
ΟΜΟΡΦΗ
ΑΘΑΝΑΤΗ
ΑΣΥΓΚΡΙΤΗ
ΞΑΚΥΣΤΗ
ΜΟΝΑΔΙΚΗ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΕΥΚΟΛΟΧΡΗΣΤΗ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΕΠΙΠΛΟ
ΖΕΣΤΑΙΝΕΙ ΚΙ' ΟΜΟΡΦΑΙΝΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ!

Άκουμπάει στον τοίχο και δέν πιάνει τόπο.
Το χρώμα της ταιριάζει με τα έπιπλα.
Δέν λερώνει το πάτωμα. Έχει καυστήρα
από ανοξείδωτο πυρίμαχο χάλυβα. Δέν φαίνεται
ή φλόγα της. Ανάβει και σβήνει εύκολα.

ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ: ΣΠ/31, για μικρό χώρο, δρχ. 2.200
ΣΠ/41, για μέτριο χώρο, δρχ. 2.850
ΣΠ/51, για μεγάλο χώρο, δρχ. 3.300

ΙΣΟΛΑ Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Η Μαμά, Η Πρεντά, Η Κουβέρτα
ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Εις μελίσσια Κορυδαλλών, Αθηνών, Ευρυπύλου, Βαλ. Κων/νου, Σωτηρίας

